

Cút Ngay Đại Sắc Lang

Contents

Cút Ngay Đại Sắc Lang	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	11
4. Chương 04	18
5. Chương 05	27
6. Chương 06	30
7. Chương 07	32
8. Chương 08	35
9. Chương 09	37
10. Chương 10	40

Cút Ngay Đại Sắc Lang

Giới thiệu

Ai nói phụ nữ yếu đuối nhất định phải để đàn ông bảo vệ? Phụ nữ cũng có thể bảo vệ phụ nữ! Đường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cut-ngay-dai-sac-lang>

1. Chương 01

Nửa đêm, tiếng giày cao gót rõ ràng, thanh thúy vọng lại trong một con hẻm nhỏ. Theo âm thanh dần dần đến gần, một bóng người thướt tha, yếu điệu cũng nhanh nhẹn đi tới. Trăng tròn nhô lên cao, một cô gái một mình trong hẻm nhỏ hẻo lánh không người, dáng người cao cao tương xứng với mái tóc dài cuộn sóng, mỗi chuyển động của bàn tay đều lộ vẻ diễm dứa, phong tình, câu dẫn dục hỏa của đàn ông. Ánh trăng không chiếu tới khuôn mặt cố ý cúi thấp của cô gái, chỉ chiếu ra đôi môi đỏ bừng, bóng loáng, cực kỳ giống một đoá hồng rực rỡ của cô. Cô mặc một chiếc váy ngắn bó sát mê người, đôi chân thon dài gợi cảm lộ ra,

duyên dáng lắc hông, thướt tha vô cùng. Bất cứ ai nhìn đều không nhận ra, một cô gái xinh đẹp như vậy, kỳ thật là do đàn ông giả trang. Một trận gió thổi lay động, Đinh Vũ ngửi được hơi thở nguy hiểm trong đêm đen truyền đến, đôi môi xinh đẹp khẽ nở một nụ cười chết người. Sói, đến đây! Đột nhiên một bàn tay vươn từ phía sau thô lỗ bịt miệng “cô”, tiếp theo một con dao sáng bóng kề vào cổ họng. “Cầm kêu, nếu không ta cắt đứt yết hầu ngươi!” Thanh âm tà ác cùng hơi thở đậm đặc, ô ồ vang lên bên tai “cô”. Đinh Vũ không giãy dụa, mặc hấn giữ lấy mình. Kẻ bắt cóc nếu cảnh giác hơn một chút, sẽ phát hiện ra thần trí đối phương bình tĩnh cực kỳ không bình thường. Nhưng hấn chỉ tưởng đã dọa cô gái này ngây người, lại thấy rất hợp ý hấn, bèn trối gô rồi khiêng mang đi. Kẻ bắt cóc đem Đinh Vũ đến bên một ngôi nhà nhỏ, thô lỗ ném “cô” xuống mặt đất. “Ha ha, cô gái nhỏ, ngươi thật may mắn, hôm nay tâm trạng ta rất tốt, nếu ngươi làm cho ta vừa lòng, có thể sẽ được ta tặng cho một đóa hoa hồng.” “Ngươi là “Mai Côi Chi Lang”?” Lấy mái tóc dài che mặt, Đinh Vũ nhỏ giọng khẽ hỏi. “Đúng vậy, ta chính là Mai Côi Chi Lang đại danh lừng lẫy, ngươi ngoan ngoãn nghe lời đi!” Hấn cố ý xoay xoay con dao nhỏ trước mặt “cô”. “Tên mấy tháng qua tập kích con gái ở những hẻm nhỏ không người, sau khi xong việc còn lưu lại bên cạnh một đóa hoa hồng, chính là ngươi?” Trong mắt Đinh Vũ hiện lên tia cười tà ác, giọng nói cất giấu nguy hiểm không thể phát hiện, cả người hấn phát ra sự thù địch. Tên kia lắc đầu, nâng một đóa hoa hồng đặt ở mũi hưởng thụ hương thơm, thở dài: “Dùng hai chữ “tập kích” này thật thô tục, ta chỉ “chơi đùa” cùng họ mà thôi.” Hấn không phát giác đối phương khác thường, một mạch khoe khoang sự nghiệp to lớn của mình một cách đắc ý: “Ha ha, nhìn phần trên của ngươi gợi cảm như vậy, chờ ta chơi xong, nói không chừng sẽ đặc biệt thưởng cho ngươi một bó hoa hồng.” Đêm nay nguyệt hắc phong cao[1], là ngày xuống tay cực kỳ thích hợp. [1] : Nguyệt hắc phong cao (yuè hēi fēng gāo): Trời không trăng, gió lớn. Nguyệt hắc: Do thời tiết xấu, vào chập tối, mây đen kéo tới thấp, che khuất ánh trăng, gây ra hiện tượng “trăng đen”. Phong cao: Vì mây đen kéo tới thấp, gió sẽ lớn. Cho nên khi miêu tả thời tiết xấu, người ta thường dùng từ “phong cao”. Các thành ngữ đồng nghĩa: nhật nguyệt vô quang (trời, trăng không có chút ánh sáng), thiên hôn địa ám (trời đất mù mịt). Các thành ngữ trái nghĩa: nguyệt minh như kính (trăng sáng như gương), nguyệt quang như thủy (ánh trăng như nước), nguyệt minh tinh hi (trăng sáng ít sao). —— Kẻ bắt cóc từng bước một tới gần Đinh Vũ, hoàn toàn không phát hiện đối mặt với mình chính là thợ săn nghe đồn lợi hại nhất, đáng sợ nhất: “Sói”. “Ngươi dừng lại đây ~” Đinh Vũ cố ý tăng cao âm lượng, hy vọng nghe giống phụ nữ một chút, cũng âm thầm quan sát hoàn cảnh bốn phía. Căn cứ theo tình báo, Mai Côi Chi Lang tổng cộng có ba gã, chỉ bắt một tên này không đủ, hấn phải nghĩ biện pháp để dụ hai tên kia đến. “Ngươi muốn tự mình cởi quần áo, hay để ta làm hộ?” Kẻ bắt cóc lắc lắc con dao nhỏ sáng loáng đặt trên cổ “cô”, ngữ khí đe dọa. “Ngươi đừng đánh, ta nghe lời là được, nhưng... cũng không cần ở bên ngoài chứ ~” Đinh Vũ cố ý để lộ cặp đùi thon dài, bày ra tư thế mê người, gợi cảm quyến rũ, thập phần nóng bỏng, làm cho trông mắt đối phương mê đắm đảo quanh người mình, dần dần giảm bớt đề phòng. Kẻ bắt cóc mặt cười đậm đặc, đã gần bị thuyết phục. Bên ngoài đúng là hơi lạnh, sắc trời lại tối như vậy, thấy không rõ vẻ mặt mỹ nữ cầu xin tha thứ, vậy thì chưa đủ kích thích. Chưa từng gặp qua phụ nữ nóng bỏng như vậy, hấn tham lam sắc đẹp của “cô”, cả người đều đã sinh thú tính, hoàn toàn không để ý đầu dê béo trước mắt này cao lớn hơn so với phụ nữ bình thường, cũng cường tráng hơn so với phụ nữ bình thường. Nghĩ đến đêm nay thêm một thành tựu to lớn, khẳng định lại chiếm trang đầu trên các tiêu đề xã hội ngày mai, lửa nóng dưới hạ thân hấn đã hưng phấn khó nhịn. Hấn nghĩ rằng đã bắt được dê béo, lại không ngờ rằng, chính mình mới là con mồi trong mắt người ta. “Được, ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, đừng đùa giỡn ta, nếu không đến lúc đó đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc, ha ha ha!” Con mồi mắc câu, tốt lắm! Trông mắt Đinh Vũ hiện vẻ như bị tình thế bắt buộc. Giấu trong bề ngoài nhu nhược, yếu đuối là móng vuốt lợi hại sắc bén của Sói, tùy lúc có thể bắt được con mồi. Nhưng thời điểm chưa tới, hấn cố kìm nén lại, mới có thể thuận lợi lên vào hang ổ của đối phương, tìm ra đồng lõa của Mai Côi Chi Lang chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, một trăm vạn tiền thưởng đã vào túi tiền một nửa. Đôi môi đỏ rực mới định cong lên tươi cười, không ngờ vừa nhấc đầu thoáng nhìn cảnh tượng phía sau kẻ bắt cóc, hấn bèn dừng lại... Chỉ thấy một cây gỗ chạm rãnh nâng lên trên đầu đối phương, rồi đột ngột dừng lại. Trước khi hấn định mở miệng ngăn cản, thanh gỗ đã hung hăng hạ xuống... Bang! Kẻ bắt cóc không nói tiếng nào ngã xuống đất, cảm hấn cũng dừng nguyên ở trạng thái trật khớp yên lặng. Trông mắt nhìn Mai Côi Chi Lang ngã trên mặt đất, trong lòng Đinh Vũ trở nên lạnh lẽo, lửa giận ngập tràn dần dần hội tụ. Một gậy này đã tuyên cáo toàn bộ văt vả của hấn trở thành vô ích. Gần ba tháng điều tra, hao hết tâm tư bố trí, thậm chí hy sinh sắc đẹp diễn xuất. Vậy cũng chưa hết. Quan trọng nhất là, vì dẫn dụ Mai Côi Chi Lang, hấn không tiếc cạo râu, cạo lông chân, cạo lông ngực, trang điểm, đeo mặt nạ, đội tóc giả, con mẹ nó giả thành phụ nữ trong vòng ba tháng, chỉ vì dẫn sói vào nhà, chỉ kém không đi làm thái giám mà thôi. Nhẽ ra toàn bộ kế hoạch sẽ thành công, nhưng vừa rồi

nhìn kẻ bắt cóc ngã xuống, thành quả của hắn đã tan thành mây khói. Lửa giận nặng nề hừng hực dâng lên, vẻ mặt yêu kiều quyến rũ nháy mắt biến đổi, ánh mắt ngưng tụ sát ý sắc bén hung hăng quét tới. Là kẻ nào không biết sống chết làm hỏng chuyện tốt của hắn! Ba chữ vừa mới muốn mắng ra khỏi miệng, đột nhiên một đôi tay thon dài ngoài ý muốn đã phủ lên mặt hắn. “Cô có khỏe không?” Khuôn mặt xinh đẹp hé ra, tiến đến trước mặt hắn, đôi mắt đen to nhìn chăm chăm theo dõi hắn, chớp chớp, lóe sáng tựa như sao trên trời. Khoảng cách gần gũi quá, Đinh Vũ chỉ có thể trừng mắt nhìn cô. Hắn chưa trả lời, chợt nghe cô gái này tuôn ra một tràng: “May mắn tôi đi qua, không để cho tên thối kia làm gì cô. Cô có bị thương ở đâu không? Nơi này ban đêm rất tối, một mình đi ở đây rất nguy hiểm cô có biết không? Nên đi ở trên đường cái náo nhiệt nhiều người mới đúng.” Đường Tâm Nhu hai tay ở trên mặt hắn sờ Đông lại sờ Tây, miệng không một khắc nào nhàn rỗi. “Sao cô lại không nói lời nào? Có phải bị choáng rồi không? Cũng khó trách, một cô gái gặp phải chuyện này, có người nào không sợ tới chết khiếp? Thôi, may mắn là không bị thương, đừng sợ, đừng sợ nhé!” Dỗ dành cô gái đáng thương bị dọa ngốc này, Đường Tâm Nhu thấy thật may mắn mình vừa vịn đi qua, nhìn thấy người xấu lấy dao kèm hai bên “cô”, bằng không đêm nay lại có thêm một nạn nhân bị hại. “Đừng sợ, không sao đâu, sắc lang bị tôi đánh bất tỉnh rồi.” Cô tốt bụng ôm lấy đối phương, vui lòng tặng ấm áp miễn phí. “Cô” đẹp quá! Đường Tâm Nhu chưa từng gặp cô gái xinh đẹp như vậy, cảm thấy luyến tiếc dời mắt. Ngũ quan rõ ràng, dáng người cao cao, hẳn là một model phải không? Đinh Vũ giận không thể át, lửa giận hừng hực đang đốt cháy lý trí hắn. Vì truy bắt Mai Côi Chi Lang, hắn không biết mất bao nhiêu thời gian bố trí, thật vất vả mới dẫn dụ được một tên trong số đó, nhưng cô gái này xuất hiện hại mưu kế hắn tỉ mỉ bày ra thất bại trong gang tấc, còn dám sờ loạn trên mặt hắn. Tốt lắm, cam kết trong vòng ba tháng đem một lưới tóm gọn Mai Côi Chi Lang không thể hoàn thành đúng hạn, ảnh hưởng đến danh dự không tì vết của thợ săn “Sói”. Nghĩ đến đây, hắn lại không nhịn được trong lòng tràn đầy tức giận. “Này, tôi giúp cô đứng lên.” Đường Tâm Nhu nghĩ chắc “cô” sợ tới mức chân nhuyễn, không thể nhúc nhích, thành tâm kéo tay đối phương đặt lên vai mình. Cô không nghĩ rằng một động tác như vậy, lại như đem dao kề lên cổ mình. “Sói” chỉ cần nhẹ nhàng sử dụng lực thì cô không có cơ hội nhìn ánh mặt trời ngày mai. Nhưng thợ săn “Sói” ân oán rõ ràng, chỉ có hai trường hợp “Sói” mới có thể sẵn bắn. Một là được người khác ủy thác, hai là đối phó người đắc tội với hắn, tuyệt đối không làm hại người vô tội. Tuy rằng cô phá hủy kế hoạch của hắn, nhưng căn cứ việc cô muốn cứu người, hắn tạm thời áp chế tức giận. Lại nghĩ đã bắt được một sắc lang, ít nhất cũng lấy được một phần ba tiền thưởng, kế tiếp phải báo lại cho người ủy thác xin thêm một thời gian để bố trí lại. Sự thù địch trong mắt hắn thu lại ba phần, lạnh lùng nhìn cô gái nhỏ đang cố gắng diu hắn lên. Chỉ thoáng nhìn cũng biết cô ta đại khái chỉ cao 1m60, hắn thật muốn xem cô làm sao có thể nâng được thân cao hơn 1m80 của mình. Cố ý đem sức nặng toàn thân áp lên người cô, không cần tiêu phí khí lực bóp chết một con kiến, hắn có thể làm cô gái nhỏ này ngã xuống đất, đếm đến mười cũng không thể đứng dậy được. Nhưng hình như hắn đã nhầm, sức lực của cô gái nhỏ này lại lớn hơn so với tưởng tượng của hắn, làm hắn thập phần ngoài ý muốn. Đường Tâm Nhu cố sức giúp đỡ đại mỹ nhân, đối phương nặng hơn so với cô tưởng tượng. May mắn thuở nhỏ cô học nhu đạo, bình thường cũng luyện quyền anh tập thể hình, diu người ta về nhà hẳn là không thành vấn đề. Xem “cô” bị dọa ngây người nói không nên lời, trong lòng Đường Tâm Nhu thương tiếc lại tức giận. Một mỹ nữ xinh đẹp như vậy lại bị dọa thành câm điếc, đại sắc lang đáng giận kia dù chết vài lần cũng không đáng! “Mau đứng lên, đừng sợ, tôi đã báo cảnh sát, họ sẽ lập tức đến đây.” Cái gì! Đinh Vũ trong lòng kinh hãi, cảnh sát mà đến, con mồi chắc chắn bị mang đi, một phần ba tiền thưởng còn lại của hắn không phải cũng đi đời luôn sao. Ánh trăng chiếu lên gương mặt âm trầm, lạnh lẽo của hắn, trên cánh tay gân xanh dần dần hiện ra, đây là dấu hiệu trước khi bão táp nổi lên. Đường Tâm Nhu đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh, đôi mi thanh tú cong lên thành hình chữ sơn (), ngẩng đầu nhìn lên trời, mây đen che khuất mặt trăng, mí mắt nháy mạnh không thôi, cảm giác thật quỷ dị! “Cô có cảm thấy thời tiết dường như đột nhiên trở lạnh không?” Đồng thời ở câu hỏi của cô, Đinh Vũ tưởng chừng muốn đem tay ra bóp chết cô. Một tầng áp suất thấp dần dần hội tụ trên đầu hắn, hai tròng mắt sáng ngời sắc bén trong bóng đêm có vẻ hết sức lóe sáng, mang theo một tia biến hoá kỳ lạ, cổ tình như ngậy thơ vô tà, hồn nhiên không biết gì trước cô. Đột nhiên, hắn cảm nhận được sát khí! Ánh mắt sắc bén vừa nâng lên, liền phát hiện Mai Côi Chi Lang kia đã tỉnh lại, tay cầm dao nhỏ đâm về phía hai người bọn họ. Đinh Vũ thấp giọng rủa một tiếng, quyết định đẩy cô ra, trước tiên giải quyết nhanh gọn kẻ bắt cóc! “Nguy hiểm!” Một cú đẩy mạnh quãng Đinh Vũ ra ngoài, cô gái nhỏ lực đạo kinh người, người bị đẩy ra dĩ nhiên là hắn. Một trận trời đất xoay tròn, cuộn cuộn nổi lên – hắn như một quả cầu tròn đầy nước, bùm một tiếng, bị một cây gậy chọc thủng. Mai Côi Chi Lang sắc mặt dữ tợn, đẩy sát ý xông tới, lớn tiếng mắng: “Con đàn bà thối tha! Dám đánh vào đầu ta, Mai Côi Chi Lang ta hôm nay không đem người tiền đâm hậu sát, thề không làm

người!” Đường Tâm Nhu từ cô gái nhỏ dịu dàng, yếu đuối biến thành nữ trung hào kiệt^[1] mạnh mẽ, một tay ngắn dao nhỏ, một tay kia cũng không nhàn rỗi, cứng rắn như bàn tay sắt thẳng tắp, chuẩn xác đánh trúng cái mũi đối phương, làm truyền đến thanh âm xương cốt vỡ vụn, nhưng nắm tay của cô lại không hề tổn thương, có vẻ dễ dàng như đánh một khối đậu hũ. Mai Côi Chi Lang lại lần nữa ngã xuống đất, ngay cả cơ hội kêu một tiếng cũng không có, liền chết ngất đi. “Con rùa chết tiệt, người vốn không phải là người! Không cho người nhìn ít nhan sắc, người còn tưởng phụ nữ dễ bắt nạt sao. Ta đập, đập, đập!” Đường Tâm Nhu để lại cho đối phương vài vết giày, lại đập lại đá, đến tận khi chân đã mỏi nhừ mới bỏ qua. Cô vuốt tro bụi trên tay, lạnh lùng trừng mắt liếc sắc lang một cái, mới quay đầu mỉm cười: “Ha ha, không sao rồi, cô.....” A... a? Người đâu? Đường Tâm Nhu ngạc nhiên, trừng mắt nhìn “không khí” đằng trước, quay phải nhìn một cái, quay trái nhìn một cái, lại quay ba trăm sáu mươi độ nhìn một cái, tìm nửa ngày, ngay cả một bóng ma cũng không thấy. Quái lạ! Mới biểu diễn công phu trong chốc lát, người đã biến mất không còn bóng dáng? So với rùa Ninja còn lợi hại hơn. Aiz, thiệt thòi mình tốt bụng cứu cô ta, vậy mà chưa nói cảm ơn đã lên đi mất. Nếu cảnh sát đến, không thấy nạn nhân thì cô biết giải thích như thế nào đây? Vừa nghĩ xong, chợt nghe tiếng còi cảnh sát từ xa đến gần, Đường Tâm Nhu than nhẹ một tiếng, xem ra chỉ có tự mình giải thích với cảnh sát. Trong lòng thầm oán vô hạn, một bụng hờn dỗi không chỗ phát, nhìn Mai Côi Chi Lang trên mặt đất, cô nhất thời ngửa chân, lại đập cho hấn vài phát. “Súc sinh đáng chết! Ai bảo người làm nhiều việc ác, lại gặp phải Đường Tâm Nhu ta! Đập chết người, đập chết người, đập chết người!” Cô đời này hận nhất sắc lang, đá hấn mấy đá đều không đủ. Không bao lâu, cô báo lại tất cả với cảnh sát, rồi theo họ về đồn làm tường trình. Trước khi đi, cảm thấy sau lưng truyền đến một cảm giác rung mình, cô giật mình quay lại, nhưng không thấy gì. Nhún nhún vai, nhất định là do mình suy nghĩ nhiều, vừa rồi cảm thấy có người ở phía sau nhìn trừng trừng cô, nên hơi khựng lại! Không có thời gian nghĩ tiếp, cô lập tức ngồi lên xe cảnh sát. Âm thanh mọi người đã đi xa, hai bong người lặng lẽ đi ra từ bóng tối, một nam một nữ, nam tuấn nữ mỹ, là hai thành viên cùng trong tổ chức thợ săn với Đinh Vũ, đi tới cống nước lớn bên đường. Hai người đều tự che tiếng cười sắp ra khỏi miệng, nhìn chằm chằm Đinh Vũ nằm trong cống nước, không thể tưởng tượng được “Vua sói” ai cũng sợ hãi lại rơi vào kết cục này. “Anh có khỏe không?” Tiêu Nại Nhi hỏi. “Rõ ràng là không rồi.” Hàn Hạo Liệt tự động phụ họa trả lời thay “Sói”. Ánh mắt tử thần của Đinh Vũ sắc bén lườm hai đồng bọn tới xem náo nhiệt này. Không nói gì, cũng không cần bọn họ hỗ trợ, bèn nhanh chóng từ trong cống nước nhảy lên. Hấn một thân hôi thối vô cùng. Ánh trăng chiếu sáng bộ dạng chật vật của hấn, hai người kia lại ghen cười thiếu chút nữa bị rút gân. “Đi về!” Bỏ lại lời nói đằng sau, hấn nổi giận dùng dùng xoay người rồi đi, bước đi theo kiểu đàn ông, không để ý tới hai người kia vui sướng hả hê khi người gặp họa. Đời này hấn chưa bao giờ chịu nhục như vậy. Tướng mạo của cô, hấn nhớ kỹ, nỗi hận này, hấn cũng nhớ kỹ, bắt hấn phải nhảy xuống cống nước, hấn tuyệt đối đòi lại cả vốn lẫn lãi! “Sói” một khi ngấm được con mồi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua! [1] : Nữ trung hào kiệt (nữ zhōng háo jié): chỉ phụ nữ kiệt xuất, phi thường. Trung Quốc ngày xưa có 4 nữ trung hào kiệt là: Hoa Mộc Lan, Mị Quế Anh, Phiền Lê Hoa, Lương Hồng Ngọc.

2. Chương 02

“Cậu đã đánh gục tên Mai Côi Chi Lang đó sao?”

Người đang hỏi là một cô gái đeo kính đen, tóc nâu, mặc áo sơ mi trắng đi kèm với chiếc váy đen bảo thủ, nhưng thực chất đằng sau gọng kính lại là một đôi mắt tuyệt đẹp, hút hồn, tinh ranh. Cô là Kỉ Trình Trình, sau khi nghe bạn tốt Đường Tâm Nhu đồng đặc kể lại, cuối cùng có thể kết luận như sau:

“Thật sự rất nguy hiểm, sao cậu lại hành động lỗ mãng như vậy? May mà không có chuyện gì xảy ra, đúng là trong cái rủi có cái may.”

Kỉ Trình Trình lắc đầu thở dài. Quen Tâm Nhu lâu như vậy, sao cô có thể không hiểu bạn tốt của mình? Ôi, cô bé dễ xúc động này thật là...!

“Đáng ra cậu phải khích lệ tớ chứ. Sao lại hắt gáo nước lạnh vào người tớ hả?” Đường Tâm Nhu không phục, bèn kháng nghị.

“Không phải tớ đang hắt nước lạnh mà là đang nhắc nhở cậu. Cậu làm như vậy chỉ rước thêm phiền toái thôi. Cậu báo cảnh sát là được rồi, có gì phải tự mình ra tay? Ngộ nhớ tên Mai Côi Chi Lang đó thân thủ tốt hơn cậu, vậy không phải cậu đang là anh hùng lại trở thành nạn nhân sao?”

“Tớ vừa mới cho hấn một quyền mà hấn đã không chịu nổi rồi.” Tâm Nhu bày ra tư thế oai hùng lúc ấy cho Trình Trình xem.

Kỉ Trình Trình lại cười khở: “Cậu tìm tớ ra đây chỉ để khoe chuyện này thôi sao?”

Hai cô gái đang ngồi trong một quán hồng trà nhỏ bên đường. Hôm nay là ngày nghỉ của Kỉ Trình Trình, vậy mà Tâm Nhu lại gọi cô ra đây.

“Tớ nhất định phải dạy bảo lại cậu thôi! Chuyện của tớ sao lại không thể chia sẻ cho người bạn tốt là cậu chứ?”

“Chia sẻ? Cậu làm tớ vừa nghe vừa đổ mồ hôi lạnh đây này.” Trình Trình không nhịn được nhắc đi nhắc lại câu “May mà không xảy ra chuyện gì!” với cô bạn tốt, hơn nữa chuyện này thật sự không thể qua loa. Cô suy nghĩ một lát rồi đưa ra nghi vấn trong lòng:

“Lúc ấy trừ ba người bọn cậu ra có phát hiện ai khác không?”

“Nửa đêm đường vắng vẻ như vậy, làm gì có ai khác. Hôm đó nếu không phải tớ vừa tan ca, chợt muốn đi đường tắt về nhà thì sẽ không vào con hẻm ấy đâu!”

Cô tò mò nhìn chằm chằm vẻ mặt đăm chiêu của Trình Trình, hỏi: “Sao vậy?”

“Theo như tớ biết, hiện nay “thợ săn” cũng muốn bắt Mai Côi Chi Lang, bọn họ sao có thể để cậu nhanh chân đến trước được?”

Kỉ Trình Trình nguyên là quản lý công văn, tư liệu của sở cảnh sát. Hiện nay cô đang tiến hành nghiên cứu về “thợ săn”. Cô nỗ lực tìm tòi tư liệu về bọn họ rồi trở thành một nhân viên quản lý tài liệu. Có điều, cô tiến hành nghiên cứu họ không phải là vì muốn được khen thưởng hay thăng chức mà đơn giản chỉ là hứng thú với “thợ săn” mà thôi.

Căn cứ vào nghiên cứu của cô, “thợ săn” cũng giống như sát thủ, công việc chính đều là giết người. Những người này nhận sự ủy thác bí mật của khách hàng, sử dụng thủ pháp đi săn vô cùng đặc biệt. Bọn họ dễ dàng kiếm được món tiền thưởng khổng lồ bởi hành động của họ đặc biệt hiệu quả và hết sức bí mật.

Chỉ tiếc không ai tin vào lý luận này của cô, bao gồm cả Đường Tâm Nhu.

Đường Tâm Nhu không nói gì mà chỉ lắc đầu: “Bây giờ cậu vẫn còn nghiên cứu “thợ săn” à?”

Mỗi lần đề cập đến vấn đề này, hai mắt Kỉ Trình Trình lại sáng lên: “Đúng vậy, tớ có thể xác định “thợ săn” có ít nhất là bốn người. Bọn họ nhận ủy thác của khách hàng, những người này thường là những chính khách, doanh nhân giàu có... Tuy rằng tài liệu không nhiều lắm nhưng tớ chắc chắn sớm muộn cũng sẽ điều tra ra bọn họ thực chất là người như thế nào. Còn nữa, để tránh bại lộ thân phận bọn họ nhất định sẽ dùng tên giả ví dụ như sói, hổ, báo ...”

“Nếu đúng là sói, hổ, báo thì xin hỏi, người thứ tư là chó hay mèo?”

Kỉ Trình Trình lắc đầu: “Người thứ tư hành tung vô cùng bí ẩn, tớ vẫn chưa tìm được tư liệu về hấn.”

Đường Tâm Nhu thật sự không muốn hắt nước lạnh vào bạn tốt của mình. Cô thấy trí tưởng tượng Trình Trình hết sức phong phú. Căn cứ vào tình hình thực tế, cô đang cân nhắc xem có nên đánh thức cô bạn ngày thơ của mình hay không?

Nghiên cứu của Trình Trình không phải đã bị trả về rồi sao? Những người kia căn bản không hề có trên đời này. Người săn lợn rừng, săn hổ thì còn được chứ không thể tin có người đem người khác làm con mồi để kiếm tiền. Tốt nhất Trình Trình nên đi nghiên cứu tội phạm mắc bệnh tâm lý hoặc phát lệnh truy nã. Phương pháp này tương đối hấp dẫn lại dễ dàng đạt được kinh phí nghiên cứu, khẳng định cấp trên sẽ chấp nhận.

Từ cấp 2, cô và Trình Trình đã là bạn học tốt. Trình Trình vừa thông minh, nhạy bén vừa ôn nhu, dịu dàng, xinh đẹp. Đúng là một nhân tài ưu tú. Vừa tốt nghiệp, cô liền bỏ khoa thiết kế trang phục đang hot nhất hiện nay mà đắm đầu vào cái ghế tư liệu viên bé nhỏ của sở cảnh sát địa phương.

Haiz, thật không hiểu vì sao cô lại muốn nhốt mình trong căn phòng tư liệu bé tẹo. Nghiên cứu đã không được coi trọng lại còn phải mang đôi mắt kính cũ rích để che đi gương mặt xinh đẹp. Trình Trình chính là hoa khôi giảng đường có tiếng năm xưa. Dựa vào tài hoa và dung mạo của cô ấy, nếu đến doanh nghiệp tư nhân khẳng định ngay lập tức được sếp yêu quý. Đáng tiếc! Đáng tiếc! Trình Trình nhà ta không thích được thiên vị ưu ái, chỉ muốn chọn ngành nghề nào ít gây chú ý nhất để dành thời gian nghiên cứu, học hỏi.

Kỉ Trình Trình cười: “Tớ không muốn dùng những đề tài hấp dẫn này để tăng lương hay thăng chức. Nghiên cứu lần này không phải vì danh lợi mà bởi vì cá nhân tớ yêu thích, hơn nữa – con mắt xinh đẹp sau gọng kính đen lóa sáng, ngữ khí kiên định mà hồn nhiên – tớ tin ‘thợ săn’ tồn tại”.

Đường Tâm Nhu hiểu Trình Trình, đối với những chuyện cô ấy cho là đúng thì bao giờ cũng hết sức kiên định. Nếu Trình Trình đã nói như vậy, cô là bạn tốt đương nhiên muốn ủng hộ bạn.

“Hi vọng giả thiết của cậu sẽ được chứng thực. Thôi, không nói nữa, mình phải về tòa soạn đây, nếu đi lâu quá nhất định sẽ bị phát hiện.”

Kì thực, cô thừa dịp đi mua đồ hẹn Trình Trình ra ngoài uống trà nói chuyện phiếm, nhưng mà ngoài nói chuyện phiếm cô còn có một mục đích...

“Đúng rồi! Trình Trình.” Đường Tâm Nhu hai tay tạo thành hình chữ thập, vẽ mặt cầu xin. “Cậu có thể cho tớ mượn tiền không, phí sinh hoạt tháng này của tớ không đủ.”

Trình Trình hạ mi mắt: “Tớ biết ngay cậu hẹn tớ ra đây không đơn thuần chỉ để nói chuyện phiếm mà.”

Đường Tâm Nhu xấu hổ cười:

“Đâu còn cách nào khác, làm trợ lí thiết kế lương không cao, mà chi phí tiêu dùng ở Đài Bắc đắt đỏ muốn chết.”

“Đến giờ cậu vẫn không chịu cầu cứu gia đình sao?”

“Không cần đâu, tớ mà mở miệng thì nhất định mẹ tớ lại uy hiếp, bắt tớ kết hôn, rồi vào khuôn khổ.”

Nhắc tới chuyện này, Đường Tâm Nhu cũng có nguyên nhân của cô. Lúc cô ba tuổi, mẹ cô từng đưa cô đi xem tướng số. Thầy phán rằng cô mệnh đào hoa dễ trêu chọc đàn ông, nên kết hôn sớm. Mẹ cô lo lắng không yên, ngay khi cô vừa tròn mười tám tuổi đã liên tục tìm người làm mối, hy vọng cô tìm được một người chồng tốt, hại cô vừa tốt nghiệp liền lập tức cuốn gói chạy trốn đến Đài Bắc.

Bảo cô kết hôn? Đừng phá chí lớn chưa thực hiện của cô chứ! Muốn cô một tay cầm nồi, một tay cầm bình sữa, sau lưng địu một bé con đang gào khóc đòi ăn, ngày ngày chờ chồng kiếm tiền về nuôi ăn sao? Kiếp sau nhé!

Trên đời này, cái gì cũng có thể bán nhưng không thể bán mình, tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Cô khẳng khái lập lời thề.

Trình Trình bật cười: “Cậu chỉ được cái chuyện bé xé ra to, làm gì đến mức nghiêm trọng như vậy?”

“Mẹ tớ tính tình cổ chấp, cũng không phải không có cách đối phó nhưng phương thức tốt nhất chính là liều chết không theo!”

Nói xong còn vung hai tay trước ngực bày ra bộ mặt “thà chết đói cũng không chịu khuất phục”. Nhưng mà, đối với Trình Trình, Đường Tâm Nhu thật giống Đường Tiểu đáng thương!

“Trình Trình, cậu giúp tớ lần này đi, đợi tớ kiếm được tiền nhất định sẽ trả cho cậu.”

“Tớ sớm đã có dự cảm cậu không có tiền dùng nên đã chuẩn bị sẵn, cầm đi!”

Đường Tâm Nhu cảm động đến rơi nước mắt, cầm xấp tiền liên tục nói: “Cám ơn cậu, Trình Trình, cậu đối với tớ thật tốt, tớ yêu cậu nhất!”

“Có thời gian thì mau mau tìm một phiếu cơm dài hạn[1] đi, có chồng rồi thì sẽ không phải lo nữa.”

“Hừ, không cần đâu! Bên cạnh tớ toàn là một đồng đàn ông ruồi bọ, tớ thà đi tìm một cô gái để yêu còn hơn!”

“Nhưng đừng tìm tớ nha, tớ không có hứng thú làm les đâu.”

Đường Tâm Nhu lè lưỡi nhìn bạn mình, làm một cái mặt quỷ, đem tiền bỏ vào ví da. Nhìn đồng hồ, cô đứng lên, cầm xấp tài liệu, chào tạm biệt Trình Trình.

“Tâm Nhu!” Trình Trình gọi cô đang muốn bước ra khỏi cửa.

“Hả?” Tâm Nhu quay đầu lại, miệng vẫn nở nụ cười, chớp chớp đôi mắt to tròn.

“Cẩn thận một chút.”

“Yên tâm, tớ ở khoa kỹ thuật nên nhất định sếp sẽ không phát hiện ra.”

Trình Trình lắc đầu nói: “Tớ không nói chuyện này, mà là về... ‘sói’ ”

“Con rùa kia hiện tại không phải ở trại giam sao, tớ có gì phải lo lắng?”

“Báo chí không phải đã nói Mai Côi Chi Lang có ba người sao? Còn hai tên chưa bị bắt, giác quan thứ sáu nói cho tớ biết chuyện này nhất định không đơn giản, cậu vẫn nên cẩn thận thì hơn...”

Tâm Nhu vung tay lên cắt ngang:

“Gì mà lang với sói chứ, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đấy! Tớ tuyệt không lo lắng, đừng quên tớ xuất thân từ con nhà nhu đạo, đàn ông bình thường không đánh lại tớ đâu. Được rồi, tớ phải đi đây, khi nào thăng chức nhất định phải mời tớ một bữa nhé!”

Bước ra khỏi quán hồng trà, Tâm Nhu ba bước ôm túi đồ văn phòng trở về công ty. Trên đường đi, mí mắt của cô cứ nháy liên tục.

“Sao lại thế này?” Cô lấy tay liên tục dụi mắt. Thật là khó chịu!

Cô vừa đi vừa dụi mắt, bởi vì không nhìn đường nên không cẩn thận đụng vào một người nọ. Thật xui xẻo!

“A! Tôi xin lỗi!” Cô ngồi xổm xuống tự trách mình sơ ý. Nếu như làm bẩn bản thảo, sếp cô khẳng định sẽ mắng chửi không thôi.

Cô vội vã kiểm tra, căn bản không chú ý đến người bị đụng.

“Người phải xin lỗi là tôi mới đúng!” Một bàn tay giúp cô nhặt chiếc bút dưới đất, giơ lên trước mặt cô.

Lúc này Đường Tâm Nhu mới ngẩng đầu lên, phía trước là một gương mặt vô cùng đẹp trai, hai mắt lấp lánh sáng như ngọc, cực hút hồn khiến cô ngây người kinh ngạc nhìn đối phương.

“Sao vậy?” Người đàn ông trước mặt tươi cười thập phần quyến rũ!

“Chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Cô hỏi, chung quy có cảm giác như đã từng quen biết.

“Không. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

Đinh Vũ lịch sự trả lời, gương mặt hòa nhã, dịu dàng nhưng đáy mắt lại hừng hực lửa.

Đường Tâm Nhu trầm nghĩ cũng đúng, một anh chàng đẹp trai như vậy nếu đã gặp làm sao cô có thể quên. Từ trước đến nay, cô đều không có duyên với đàn ông nho nhã.

“Cám ơn!”

Tâm Nhu nhận lấy chiếc bút rồi quay về phía đối phương nở nụ cười cảm kích.

Tuy rằng đối phương thật sự rất đẹp trai song cũng không liên quan tới cô. Tâm Nhu ôm túi văn phòng phẩm, chậm chậm rời đi. Đinh Vũ nhìn chằm chằm theo bóng cô, trên khuôn mặt hiện lên vẻ đắm chìm.

Bàn tay vốn trống rỗng như có ma thuật lập tức biến ra một chiếc ví của nữ, bên trong có giấy chứng minh thư ghi tên Đường Tâm Nhu. Tư liệu, chứng minh thư, địa chỉ,... tất cả đều đầy đủ.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười gian xảo, bỏ ví da vào trong túi, thân hình cao lớn tiếp tục bước đi, giống như một người khách qua đường, biến mất ở đầu ngã rẽ không một dấu vết.

Từ giờ phút này, Sói bắt đầu săn mồi, chuẩn bị giờ móng vuốt!

Lúc này chỉ có bốn chữ để hình dung Đường Tâm Nhu: Họa vô đơn chí!

Đầu tiên là bộ thiết kế cô gửi đi lần thứ 101 không được chọn. Rồi lại đến việc cô đánh mất ví da. Toàn bộ giấy chứng minh và thẻ tín dụng bên trong mất hết làm cô hốt hoảng lập tức chạy đi báo mất đồ. May là chưa bị vét hết, xem như trong cái rủi có cái may.

Thảm nhất là, cô bị đuổi việc! Bởi vì con trai ông chủ ăn “đậu hũ” của cô nên cô không khách khí cho hắn một quyền. Rõ ràng đối phương sai còn cô là người bị hại lại phải bồi thường tổn thất. Nhưng lúc đó, không ai dám đứng ra làm chứng giúp cô, đơn giản vì đối phương là con trai ông chủ.

“Đồ chết dẫm, đồ thói tha, ta rửa chết người!”

Cô tức giận đem chiếc gối lông chim đầu giường ra làm bao cát, đánh cho cái lông chim cuối cùng bay lên, cả người ngã ra sau thành hình chữ trình () nằm lên trên đồng lông vũ, chậm rãi ăn táo...

Nghe mọi người nói làm nhà thiết kế có thể kiếm được rất nhiều tiền nên sau khi tốt nghiệp cô liền chọn khoa thiết kế, sau này trở thành trợ lý thiết kế cho một tạp chí thời trang nhỏ. Một mặt học tập, một mặt tự mình thiết kế rồi đem tác phẩm gửi đến công ty thiết kế thời trang, hy vọng có một ngày trở thành nhà thiết kế thực thụ.

Vốn tưởng rằng thiết kế mấy bộ trang phục là có thể bán lấy tiền, ai ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Cô làm trợ lý hai năm chẳng những bị chèn ép mà môi trường cạnh tranh cũng rất khốc liệt.

Xúc động nhất thời đánh một quyền khiến cô rơi vào hoàn cảnh phải cầm tiền mà đi.

Ai bảo bộ dạng cô trời sinh đáng yêu, cộng thêm khuôn mặt tuy không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng lại hấp dẫn vô số con ruồi ngày ngày bay tới bay lui trước mặt cô, hại cô nhất thời ngứa tay mới dẫn đến ngày hôm nay. Haiz, nghĩ nữa cũng vô dụng, việc cấp bách lúc này là phải nhanh chóng tìm được việc làm, bằng không phí sinh hoạt không có, cô thực sự phải cuốn gói về nhà lấy chồng!

Sự thực này hiện đang từng bước từng bước tới gần cô.

Ring... ring...

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên, lời mạch suy nghĩ của Đường Tâm Nhu trở về thực tại.

Cô lập tức nhảy dựng lên. Nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là 10h28' sáng, ai đến tìm cô vậy?

Tất cả người thân của cô đều ở Đài Nam, bạn bè thì đi làm, ngoài những người cũng đang chờ việc ở nhà như cô thì còn ai có thời gian rảnh rỗi để thăm viếng nhau? Hơn nữa cô cũng xác định bản thân không bằng các bạn, không có trung gian lo tìm hộ việc làm.

Lại nhìn sang tấm lịch trên tường, hôm nay đúng ngày mừng hai. Đôi mày thanh tú dần dần nhúu lại thành hình chữ sơn (), vẽ mặt bu lông lỏng chuyển thành hết sức cảnh giác.

Đường Tâm Nhu nhẹ nhàng nhón chân đi đến bên cạnh cửa, áp tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Một phút trôi qua, chuông cửa lại kêu vang, cô nhẹ nhàng hé cửa nhìn ra ngoài... Bên ngoài là một cô gái trẻ tuổi, tóc dài, mềm mại như tơ.

Cô bu lông lỏng phòng ngự, vừa biết mình an toàn liền mở rộng cửa chuẩn bị nghênh đón đại mỹ nhân.

Thoáng như thấy ánh sáng ban mai chói mắt, một cô gái có đôi mắt huyền bí, mái tóc đen dài hiện ra. Vừa nhìn Đường Tâm Nhu đã nhận ra cô chính là cô gái mình cứu đêm đó.

“Là cô!”

Đường Tâm Nhu kích động hô nhỏ, nắm chặt lấy tay người ta.

“Đúng rồi! Chính là cô! Tôi chính là người giúp cô đánh bắt tỉnh tên Mai Côi Chi Lang đó, nhớ không? Tối hôm đó, cô chạy đi đâu vậy? Hai tôi tìm cả buổi, cô có sao không, không bị thế nào chứ?”

Cô chẳng những cầm tay người ta mà còn tiến lại gần nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp của cô gái.

Đinh Vũ biết Tâm Nhu hoàn toàn cho mình là con gái nên tiếp tục duy trì khoảng cách cùng gương mặt rụt rè mất tự nhiên. Hắn ngượng ngập không chút sợ hãi.

Một nụ cười gian xảo hiện lên trên khuôn mặt thanh lịch như trăng, xinh đẹp như nước rồi lập tức biến mất không dấu vết.

“Tôi nhớ ra rồi! Thì ra cô chính là người làm việc nghĩa hôm đó.”

“Là tôi, chính là tôi!”

Đường Tâm Nhu ra sức gật đầu, nói thực cô vẫn rất quan tâm đến việc đại mỹ nhân này đi đâu, rất muốn biết cô ấy có bình an hay không? Không hiểu sao khi nhìn thấy cô ấy, cô cảm thấy rất vui vẻ!

Nếu muốn săn Mai Côi Chi Lang thì biện pháp tốt nhất chính là tiếp cận Đường Tâm Nhu. Theo như tình báo, Mai Côi Chi Lang nhất định sẽ tìm Tâm Nhu báo thù. Mà muốn tiếp cận Đường Tâm Nhu thì phương pháp nhanh nhất chính là giả nữ mới có thể quang minh chính đại từng bước tiếp cận con mồi.

Muốn đợi cá cắn câu thì cần ở bên cạnh mỗi câu. Dáng vẻ tươi cười của “cô” càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Đêm hôm đó nhờ cô mà tôi mới tránh được một kiếp nạn. Lúc ấy tôi quá sợ hãi, ngay cả mình chạy đi bằng cách nào cũng không nhớ rõ!”

Giọng nói của con gái đã được Đinh Vũ luyện thành thực, không mấy người có thể nhận ra hắn là đàn ông.

“Nói sau, nói sau đi...”

Đường Tâm Nhu nắm tay mỹ nhân đi vào trong phòng đóng cửa lại, để cô ngồi trên ghế sofa, rồi vội vàng đi lấy hai lon nước có ga bưng tới phòng khách. Xong xuôi cô mới mở miệng:

“Cô không sao là tốt rồi, nói thực tôi vẫn lo lắng, sợ cô gặp chuyện không hay.”

“Cảm ơn! Cô thật tốt.”

“Không cần khách khí, tôi rất vui khi giúp đỡ mọi người! Ha ha! Đúng rồi sao cô lại có thể tìm tới đây?”

Nói một thôi một hồi, suýt thì quên hỏi vấn đề chính.

“Tôi thấy cô ghi biển cho thuê phòng nên đến xem.”

“Cô muốn thuê phòng?”

Đường Tâm Nhu kích động cầm lấy bàn tay mềm mại của người ta, đôi mắt to trong suốt hàm chứa hưng phấn chờ mong.

Vì muốn giảm bớt gánh nặng thất nghiệp, cô buộc phải tiết kiệm chi tiêu. Đầu tiên tất nhiên là tìm người chịu một phần tiền thuê nhà.

Cô nghĩ cho thuê phòng rồi tìm nơi khác ở vừa tốn thời gian vừa tốn phí dọn nhà. Sau khi tính toán thỏa đáng thì thấy đây đúng là biện pháp vừa hữu hiệu lại vừa tốn ít công sức.

Hôm nay vừa mới đăng quảng cáo lên mạng mà nhanh như vậy đã có đại mỹ nhân muốn thuê phòng cùng cô. Hơn nữa người ta còn rất sẵn lòng.

Thứ nhất, cô luôn có tình cảm tốt với đại mỹ nhân, thứ hai mỹ nhân dịu dàng như vậy nhất định sống chung sẽ không có vấn đề gì. Đừng tưởng chỉ có đàn ông mới thích mỹ nữ, đàn bà cũng thích mỹ nữ đó!

Thật tốt! May mà không gặp phải khách trọ không đăng hoàng đến ăn chuông. Ngộ nhờ không tìm được người thích hợp thì cô thực sự chỉ còn cách lên đường về quê.

“Đúng vậy, xin hỏi ở đây còn phòng trống không?”

Đinh Vũ không khách khí cầm lấy tay cô, ngang nhiên ăn lại đậu hũ của cô.

“Có, có. Nơi này có hai phòng, đồ dùng trong nhà và máy giặt để ở hướng Bắc. Phòng ở hướng Nam mùa hè thì mát mùa đông thì ấm, tuy rằng có hơi cũ nhưng không gian rất lớn. Tiền điện nước chia đôi, mỗi người bảy nghìn tiền gas. Vậy có được không?”

Cô đưa đại mã nhân đi thăm quan xung quanh, không ngờ rằng làm như vậy chính là đang dẫn sói vào nhà, cuộc sống cá nhân đều để lộ ra hết.

“Ban công này rất tiện lợi, buổi tối có thể vừa giặt quần áo vừa ngắm cảnh đêm.” Đường Tâm Nhu nhiệt tình giới thiệu, hi vọng có thể giải quyết xong việc tìm người thuê nhà trong hôm nay.

Bước ra ban công, chiếc áo lót màu trắng trước mặt lay động theo gió đập vào mũi hần. Hần nhìn chăm chăm, trầm mặc thật lâu, mắt ước lượng, nhắm tính.

32D?

Con người đen lén nhìn về phía bộ quần áo rộng thùng thình của cô. Trang phục lòi thối, cấu thả làm cho người ta rất khó tưởng tượng cỡ của cô là 32D.

Hần lật đặt kiểm tra nội y treo trên ban công nhà cô. Cái nào cái nấy xấu xí mỏng tang, vừa nhìn cũng biết là mua ở cửa hàng tạp hóa một trăm ba cái. Xem ra cô gái này không chỉ có bề ngoài luộm thuộm mà ngay cả đồ nội y cũng không bằng của hần giả làm phụ nữ.

Mà thôi, dù sao hần đến đây cũng không phải để tìm hiểu cô gái này, hần chỉ muốn ôm cây đợi thỏ, chờ tóm gọn hai tên còn lại. Tiền thưởng bị cô làm vuột mất, hần sao có thể dễ dàng buông tha cho cô.

Hần giả bộ rất vừa lòng, không cần tốn sức cũng có thể khiến cho đối phương cam tâm tình nguyện đưa hần đi xem xét khắp nơi.

Ring... ring... Chuông cửa lại reo lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người.

Đường Tâm Nhu biến sắc, giữ chặt tay “cô, đưa “cô” ra sau lưng mình, mắt hết sức cảnh giác nhìn chăm chăm cánh cửa. Bầu không khí trở nên ngưng đọng.

“Cô cứ ở yên trong này, đừng ra ngoài. Để tôi ra xem sao.” Sau khi dặn dò xong, Tâm Nhu nhẹ nhàng đi về phía cửa ra vào.

Cách cô nói chuyện dè dặt, cẩn thận, phảng phất như có chuyện gì nguy hiểm sắp xảy ra. Bản năng thợ săn thúc giục Đinh Vũ chuẩn bị chiến đấu, im lặng đi phía sau cô, bộ dạng giống hệt Tâm Nhu, hết sức chăm chú, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, tập trung toàn bộ sức lực tại đôi mắt và hai tay.

Đưa mắt nhìn bốn phương, dù chỉ là một con kiến cũng không qua được mắt hần.

Yên lặng nghe động tĩnh tám hướng, dù chỉ là một thanh âm rất nhỏ hần cũng có thể đoán ra vị trí đối phương.

Tay hần đã xác định được khẩu súng giấu sẵn bên hông. Trong phạm vi mười mét đảm bảo bắn chính xác 99%, không phát nào trượt.

Chẳng lẽ hai tên Mai Côi Chi Lang còn lại đã tìm đến đây? Đinh Vũ thầm giật mình về độ nhạy bén của cô, bởi hần không hề cảm thấy có sát khí, chẳng lẽ hần đã trở nên chậm chạp rồi sao? Hay là sự nhạy bén của cô còn cao hơn của hần?

Nếu đúng như vậy thì cô quả là một đối thủ đáng sợ!

Rất nhiều phán đoán thoáng hiện lên trong đầu Đinh Vũ, hần ghé vào tai cô khẽ hỏi:

“Là ai vậy?”

Normal	0	false	false	false	EN-US	X-NONE	X-NONE	/* Style Definitions */		
table.MsoNormalTable	{mso-style-name:“Table Normal”;	mso-tstyle-rowband-size:0;	mso-tstyle-colband-size:0;	mso-style-noshow:yes;	mso-style-priority:99;	mso-style-parent:“”;	mso-padding-alt:0cm	5.4pt	0cm	5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”, “sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

3. Chương 03

Ánh mắt Đường Tâm Nhu trở nên cảnh giác và nghiêm túc, giọng nói cũng trầm xuống:

“Chủ thuê nhà.”

Hả? Hóa ra là chủ thuê nhà.

“Không biết hỏa lực đối phương ra sao? Chậm thôi!”

Đinh Vũ cả người sững sốt. Không phải hấn nghe lầm chứ?

“Không sai, là chủ nhà, theo tiếng hít thở và cái bóng bên dưới, tôi khẳng định chắc chắn là bà ấy. Tôi vẫn còn hai tháng tiền nhà chưa trả nên tuyệt đối không thể để bà ấy biết tôi có ở nhà.”

Cô vừa nói vừa quan sát động tĩnh ngoài cửa. Bộ dạng hết sức cẩn thận, dựa vào người hấn.

“Có nhầm không vậy?” Da mặt Đinh Vũ bắt đầu co quắp lại, ngay cả giọng nói cũng bị đẩy lên thêm mấy đề-xi-ben.

“Trốn cả nửa ngày, hóa ra người cô muốn trốn lại là chủ nhà?”

“Hừ! Nói nhỏ thôi, bị bà ấy nghe thấy thì coi như tôi xong đời!”

Đường Tâm Nhu đảo đảo mắt, cô gái kì lạ này cần gì phải kích động như vậy chứ?

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa không khách khí cùng với tiếng hô của chủ nhà:

“Đường tiểu thư! Tôi biết cô có trong nhà. Đừng có mà giả chết, hôm nay nếu còn không nộp tiền nhà thì mời cô dọn ra ngoài cho!”

Đường Tâm Nhu ôm đầu ai oán:

“Rút cục cũng bị phát hiện!”

Nếu có thể, cô thật sự rất muốn giả chết. Chuyện đến nước này cô cũng đành mở cửa nói cho rõ.

“A? Bà chủ, xin chào! Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới thăm tôi vậy? Hoan nghênh! Hoan nghênh! Mời bà vào trong uống chén trà.”

Cô vội mở rộng cửa đồng thời bày ra khuôn mặt tươi cười, nịnh nọt.

Một bà cô thân thể mập mạp vừa nhìn đã biết ngay bị thừa chất dinh dưỡng quá mức thở phì phò bước vào cửa, làm toàn thân nục nịch đầy mỡ cũng lắc lư theo.

“Cô!” Bà chủ nhà một tay chống hông, tay kia chỉ thẳng vào mặt cô chất vấn: “Vừa nãy tại sao không ra mở cửa?” Hai cánh tay mập mạp vung vẩy, tay áo rộng thùng thình như đang phấp phới trước gió.

“Bà chủ, oan cho tôi quá. Khi nãy tôi đứng trên ban công nên mới không nghe thấy thôi.”

Cô rất nhanh viện một lý do.

Bà chủ nhà đương nhiên không tin lời cô. Dù sao mục đích hôm nay đến đây là để thu tiền, không cần nói nhiều lời vô nghĩa, bà ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

“Cô mau nộp hai tháng tiền nhà cho tôi!”

“Việc là thế này, tôi cũng đang định đi tìm bà. Trước mắt tôi đang thiết kế bộ sưu tập mùa thu mới nhất, định gửi đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Chờ sau khi tôi trở thành nhà thiết kế, nhất định sẽ thiết kế một bộ cho bà, đảm bảo cả Đài Loan chỉ mình bà mới có thể mặc vừa.”

“Cô đang muốn nói tôi béo phì sao?”

“Không! Không! Không! Sao có thể như vậy, bà suy nghĩ nhiều quá đó thôi.”

“Hừ! Lần nào cô chẳng nói như vậy, kết quả thì sao, quần áo cả năm không bán được, tiền thuê nhà tháng nào cũng hết.”

Đường Tâm Nhu đáng thương buồn rầu nói: “Không có cách nào khác! Người ta chỉ là một trợ lí nhỏ bé mà thôi.”

“Thế hai tháng tiền nhà đâu?”

“Chuyện này cũng thật khó, đúng lúc tôi vừa mới thất nghiệp, nên...” Những giọt lệ lấp lánh ở khóe mắt cô, run rẩy không ngừng.

“Cái gì? Thất nghiệp! Đùa à! Nơi này không phải chỗ cứu tế bọn thất nghiệp. Không có tiền thì lập tức dọn đi.”

Đường Tâm Nhu hoảng hốt, không phải bắt cô ra ngủ ngoài đường đấy chứ? Nhất định là do bản thân mình giả bộ đáng thương chưa đủ. Không có cách nào khác, từ trước đến nay sở trường của cô chính là giả bộ đáng thương!

“Bà chủ! Đừng như vậy mà. Bà “đại độ lượng”[1], thư thả cho tôi vài ngày được không?”

“Cô cố ý cười nhạo bụng tôi bị đúng không?”

“Không phải, không phải mà! Thật sự tôi rất kính trọng bà, trong mắt tôi bà rất có ‘trọng lượng’”.

“Cái gì! Cô còn nói không cười tôi béo hả!”

Oa... oa... Thật oan uổng quá! Cô thật sự không cố ý, chẳng qua là tưởng tượng phong phú một chút, cũng không ngờ rằng bà chủ nhà lại nghĩ đến những từ đồng nghĩa kia.

“Hôm nay cô còn không nộp tiền thuê nhà thì lập tức dọn đi để tôi cho người khác thuê!”

“Oa... oa... Đừng tàn nhẫn như vậy chứ!” Cô tiếp tục bày ra bộ đáng đáng thương, nước mắt vòng quanh...

“Tôi sẽ nộp!” Đinh Vũ nói.

Lời nói này làm cả hai người cùng giật mình, ánh mắt kinh ngạc đồng thời hướng về phía hắn.

Đường Tâm Nhu cho rằng mình vừa nghe lầm, khó tin hỏi lại: “Cô vừa nói cái gì?”

Bề ngoài giống như nữ thần lương thiện kì thực cất giấu thủ đoạn ma quỷ, hắn giờ nhanh hướng về phía con mồi “thánh thiện” mỉm cười:

“Tôi muốn thuê phòng này!”

[1] : : từ này vừa có nghĩa là độ lượng, vừa có nghĩa là bụng, dạ dày.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Đường Tâm Nhu thấy mình như gặp được Bồ Tát, cảm động suýt nữa thì òa khóc:

“Thật tốt quá, cô đúng là ân nhân cứu mạng của tôi!”

Cô cảm động đặt tay Đinh Vũ lên trước ngực mình. Quả nhiên các vị thần không bỏ mặc cô nên mới tìm người đến cứu cô nhanh như vậy!

Đinh Vũ nhếch mi, nhìn chăm chăm đôi tay tuy nhỏ bé nhưng đầy sức mạnh kia. Đây là lần thứ ba trong ngày cô nắm tay hắn.

Cả đời này chưa cô gái nào có cơ hội nắm tay hắn nhiều như vậy.

Tay hần dường như cảm giác được bộ ngực mềm mại kia. Tuy bề ngoài hần giả trang phụ nữ đẹp không một tỳ vết nhưng bên trong thì không thiếu bản năng đàn ông. Sâu trong đáy mắt hần bắt đầu dấy lên tia lửa.

Cảm giác này, đích thực là 32D.

“Cô ta là ai?”

Ánh mắt bà chủ nhà như ánh đèn hồng ngoại, cẩn thận đánh giá cô gái cao gầy trước mặt.

Có câu nói của đại mỹ nhân, Tâm Nhu ngẩng cao đầu, ưỡn ngực trả lời:

“Cô ấy là chị họ của tôi. Tôi ở một mình thấy buồn nên gọi chị ấy đến ở cùng.”

Đường Tâm Nhu không dám nói cho bà chủ nhà biết mình chưa được sự đồng ý của bà ta đã tự tiện cho người khác thuê nhà. Nếu như bà ấy tăng tiền thuê nhà hoặc khoản phí khác thì cô thăm rỗi. Vì vậy, cô buộc phải tìm ra cách ứng phó với bà chủ.

Theo kinh nghiệm của cô, đối mặt với người keo kiệt giữ lại được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Bà chủ nhà quan sát Đinh Vũ từ trên xuống dưới, hình như vẫn còn nghi ngờ, chất vấn:

“Cô ta tên gì?”

“Ha ha ha... Chị họ tôi tên là...”

“Tôi họ Đinh, tên một chữ Vũ, Vũ trong lòng vũ.”

Hần tiếp lời.

“Đúng, đúng, đúng! Tên là Đinh Vũ! Từ nhỏ tình cảm của chúng tôi đã rất tốt, nên lần này chị họ tôi lên đây giúp tôi, tôi thật sự rất vui!”

Để thêm phần tin cậy, cô còn cố ý ôm lấy cánh tay Đinh Vũ, tựa đầu vào người ta, thân mật như người nhà.

Nếu đối phương đã đồng ý trả tiền thuê nhà thì không còn gì tốt hơn, miễn không ở lén lút là được. Bà chủ nhà cũng không có thời gian kéo dài với các cô.

“Hai tháng tiền nhà cộng với tháng này tổng cộng ba vạn, cô định khi nào thì thanh toán?”

“Tôi lập tức gọi điện bảo người mang đến. Bà có thể cho tôi số tài khoản ngân hàng được không?”

Trả lời thảng thẩn như vậy, bà chủ nhà còn không được, sao có thể tiếp tục gây khó dễ cho hai cô gái. Mặt mỉm cười vui vẻ, bà ta lập tức lấy bút ghi lại cho cô.

Đinh Vũ lấy điện thoại di động ra, trước mặt bà chủ nhà dạn dò người ở đầu bên kia nhanh chóng chuyển khoản, sau đó cúp máy, khoe miệng nhếch lên nụ cười vui vẻ.

“Bây giờ, bà thử kiểm tra xem tiền đã được chuyển vào hay chưa?”

Xác định đã thu được tiền, bà chủ đương nhiên vui vẻ, không làm khó các cô, mặt mày hớn hởi rời đi.

Đợi bà chủ nhà đi khỏi, Đường Tâm Nhu cuối cùng cũng có thể thả lỏng, song cô vẫn không quên hướng về phía người bạn cùng phòng cảm động rơi nước mắt một phen.

“May mà có cô, nếu không hôm nay khẳng định lỗ tai tôi bị bà chủ nhà lải nhải đến dài ra mất thôi. Chờ tôi tìm được việc làm nhất định sẽ trả lại tiền cho cô.”

“Đừng khách sáo, ngày đó cô cứu tôi, so với chuyện này thì có đáng gì.”

Khi hần nũng nịu nói những lời này đã lơ mơ kèm theo hơi thở nguy hiểm.

Đường Tâm Nhu hồn nhiên không phát giác ra, chỉ cảm thấy đại mỹ nữ này thật có nghĩa khí. Ấn tượng tốt về cô ấy càng gia tăng không ít. Quả là ở hiền gặp lành! Tâm Nhu không khỏi cảm thấy vui mừng, đồng thời cũng thấy mình với cô ấy thực sự có duyên.

“Ha ha... Chuyện kia đừng nên tính toán nữa, trừng trị người xấu là nghĩa vụ của mỗi công dân, như vậy thì kẻ xấu mới không lộng hành. Ngược lại việc cô giúp đã cứu sống tôi. Đúng rồi, cô định khi nào thì chuyển tới?” Về mặt cô chờ mong hỏi.

Đôi môi hoàn mỹ không tì vết cong lên xinh đẹp:

“Ngày mai tôi chuyển hành lý tới đây, có được không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề. Hoan nghênh, hoan nghênh! Từ mai có cô làm bạn, tôi mừng còn không kịp!

Đường Tâm Nhu thực sự rất vui vẻ, vấn đề tiền thuê nhà được giải quyết, tiền thuê nhà cùng sinh hoạt phí tháng này tạm thời không cần lo lắng nữa. Còn cô với Đinh Vũ mới quen đã thân, cô cũng không quan tâm lai lịch người ta thế nào. Tính tình cô ấy hiền lành, tốt bụng, nhất định là con nhà đài hoàng!

“Quyết định như vậy đi. Bây giờ tôi về nhà thu xếp đồ đạc, ngày mai gặp lại!”

“Có gì cần tôi giúp thì cứ nói!” Trước khi Đinh Vũ đi, Tâm Nhu còn nhiệt tình đề nghị. Người ta hào phóng như vậy cô cũng nên bày tỏ một chút mới đúng.

“Nếu cô nói như vậy thì tôi cũng không khách khí. Có lẽ ngày mai cần cô chuyển giúp một ít hành lý.”

“Chuyện này đơn giản thôi!”

Không phải khoe khoang chữ sức khỏe cô rất tốt, dư sức chuyển đồ vật này nọ. Một ít hành lý kia đối với cô không thành vấn đề.

“Nhất định như vậy nhé!”

Đinh Vũ mỉm cười từ biệt, thướt tha bước ra khỏi cửa, ánh mắt dịu dàng ngay lập tức trở nên sắc bén như sói.

Ngày mai, cuộc sống địa ngục của cô chính thức bắt đầu! Về phần phải chinh cô như thế nào, hắn đã có kế hoạch!

Nhìn theo bóng dáng đại mỹ nhân dần khuất ở thang máy, Đường Tâm Nhu chợt nhớ phải thu dọn nhà cửa thì Đinh Vũ mới có phòng ở.

Cô lập tức đứng lên, tích cực giúp người bạn mới sửa sang lại căn phòng.

Cùng lúc đó, trong một khu dân cư có một tòa nhà tên là Nhân Dật Cư. Tòa nhà tám tầng bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt nhưng không ai biết rằng đây chính là khu căn cứ bí mật của thợ săn, bên trong đều là trang thiết bị tiên tiến hàng đầu thế giới.

Đương nhiên, thợ săn có nhiều hang, nơi này chỉ là một trong các căn cứ của thợ săn mà thôi.

Ánh mặt trời xuyên qua các tấm kính thủy tinh, chiếu sáng trên các góc của đại sảnh.

Trên chiếc bàn gỗ nâu sẫm to dài, một cô gái cực xinh đẹp với đôi mắt quyến rũ, đôi môi đỏ mọng cùng hơi thở say lòng người đủ để mê chết toàn bộ đàn ông trong thiên hạ. Cô là Tiêu Nại Nhi, thợ săn mang biệt hiệu Báo, bộ quần áo bó sát khiến các đường cong duyên dáng hiện ra không sót tí nào.

“A! Đã tra ra cô gái hại anh uống một ngụm nước cống nhanh vậy sao? Không hổ là cao thủ truy tìm tung tích.”

Giữa hai ngón áp út và ngón trỏ kẹp một tấm chứng minh thư. Đôi mắt đẹp mang theo ý cười tràn đầy sự hứng thú, đánh giá tấm ảnh. Cô gái này có khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt to đen bóng, nụ cười chói lóa như ánh sáng mặt trời – Đường Tâm Nhu.

Trên sofa, Đinh Vũ lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó thu hồi ánh mắt tiếp tục kiểm tra chiếc đồng hồ theo dõi mới nhất trên tay.

Khôi phục lại hình dáng nam nhi, hắn tựa như pho tượng không có độ ẩm. Gương mặt nhả nhận, tuấn tú làm người ta rất khó tin rằng hắn là một thợ săn chuyên nghiệp. Bên cạnh đó, tính cách nóng nảy một khi

bộc phát lại không thể kiểm soát hành động của mình, nên bình thường hắn đều duy trì khuôn mặt trầm mặc, dồn hết khí lực để đi săn.

“Cô ta trông như thế nào? Đưa tôi xem.” Người vừa lên tiếng là Hàn Hạo Liệt – thợ săn mang biệt hiệu Hổ. Hắn có dáng người cao lớn như Đinh Vũ nhưng cường tráng hơn một chút. Mái tóc ngắn bù xù, trang phục ngổ ngáo cùng chiếc cầm đầy râu cho thấy hắn là một người đẹp trai nhưng khá ngang ngạnh.

Hắn đi tới, một tay nhận lấy tấm chứng minh thư trong tay Nại Nhi, một tay xoa xoa cằm. Đôi lông mày rậm nhướn lên một cao một thấp, vẻ mặt nghĩ ngợi, cân nhắc.

Cô gái mắt to, vui vẻ cười trong ánh trông không hề có tâm cơ, nhìn thế nào cũng thấy đây là một cô bé ngoan hiền.

“Nhưng người ta đá Đinh Vũ của chúng ta xuống cống nước bằng cách nào nhỉ?”

“Chú ý cách dùng từ của cô, tôi chỉ nhất thời sơ ý trượt chân thôi.” Từ “đá” của Nại Nhi làm khuôn mặt Đinh Vũ co rúm lại.

Tiêu Nại Nhi khẽ cười duyên, sóng mắt lưu chuyển, không hề e ngại trước sự cảnh cáo của hắn. Không phải chỉ biết Đinh Vũ ngày một ngày hai, bọn họ đương nhiên hiểu hắn ngoài lạnh trong nóng, ân oán rõ ràng, tuy rằng tính tình không tốt lắm nhưng tuyệt đối sẽ không làm tổn hại bạn bè. Cô sẽ không ngu mà đi “vuốt râu” Sói, bằng không đến lúc đó bản thân mình cũng không giữ nổi.

Huống hồ, tối hôm đó, bọn họ nhìn rất rõ, Đinh Vũ thật sự bị người ta đẩy rơi xuống cống.

May mà cô và Hạo Liệt tò mò thấy Đinh Vũ giả dạng phụ nữ nên lên lút đi theo, nếu không đã bỏ lỡ một màn kịch hay rồi.

Cô đi tới chiếc ghế sofa, hai tay trắng như tuyết vòng qua cổ Đinh Vũ, cười vui vẻ nói bên tai hắn:

“Em đã sớm nói với anh, muốn câu cá lớn thì tìm em là được, anh lại muốn tự mình giả dạng phụ nữ, tội gì phải như vậy.”

Đinh Vũ lạnh nhạt nói: “Chuyện của tôi, tôi sẽ tự giải quyết.”

“Ôi! Anh nói những lời này thật vô tình! Chúng ta cùng một team mà, đồng bọn gặp khó khăn, chúng ta sao có thể bỏ mặc chứ. Đúng không Hạo Liệt?”

“ Đúng vậy!” Hạo Liệt giơ cao điều thuốc trong tay, dáng điệu tươi cười, chậm rãi hít một hơi thật sâu, thở ra làn khói mỏng.

“Quy tắc thứ bảy của thợ săn quy định phải tự mình giải quyết nhiệm vụ.” Đinh Vũ lạnh nhạt nói. Nếu vụ làm ăn của hắn thất bại, hắn sẽ tự mình chịu trách nhiệm, bất kỳ kẻ nào cũng không liên quan.

Tiêu Nại Nhi chậm rãi giơ ngón tay ngọc lắc trái lắc phải trước mặt anh:

“No! No! No! Quy định thứ năm của thợ săn nói để phục vụ lợi ích tổ chức, mọi người phải hợp tác chặt chẽ với nhau.”

“Việc riêng của tôi thì liên quan gì đến mọi người?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi.” Cô nũng nịu phản bác lại đồng thời đem trách nhiệm thuyết minh quăng lên người Hạo Liệt:

“Đại pháp quan! Anh giải thích hiến pháp đi.”

Đôi lông mày rậm của Hàn Hạo Liệt nhăn lại, Nại Nhi sao lại ném cho anh vấn đề nan giải này chứ? Nại Nhi lập tức bày ra bộ mặt vô tội, nở nụ cười tươi rói, cặp mắt to tròn nháy nháy, gợi ý:

“Anh là Hổ, vậy nhiệm vụ hổ lạn[1] này giao cho anh.”

Hạo Liệt lại tiếp tục nhả ra một đọt khói nữa, chậm rãi thở dài. Trong sở trường của hắn đúng là có cả “công phu hổ lạn” có thể nói sống thành chết, nói chết thành sống, đổi trắng thay đen.

Hắn giả bộ suy nghĩ sâu xa, nghiêm túc nói:

“Chuyện này đương nhiên liên quan đến mọi người, mà còn liên quan rất lớn là đẳng khác. Nếu như mọi người bỏ mặc anh hoặc anh kiên quyết tự mình hoàn thành nhiệm vụ thì không phải đã đi ngược với quy tắc của thợ săn rồi sao. Tổ chức của chúng ta sở dĩ thịnh vượng như ngày hôm nay đều do mỗi lần nhiệm vụ được giao thì cả đội cùng nhau hợp tác, ai cũng là bậc thầy trong từng lĩnh vực, mọi người che chở, hỗ trợ lẫn nhau nên nhiệm vụ nào cũng hoàn thành thuận lợi. Từ khi các thế gia vọng tộc ngăm kị kết cho chúng ta gia nhập tổ chức, chúng ta đánh đâu thắng đó, không hề có nhược điểm. Không phải chính do bốn người chúng ta hợp tác hỗ trợ anh tìm người sao, Nại Nhi xinh đẹp mê hoặc, Trầm Nghị thu thập tin tình báo, tôi cung cấp vũ khí hiện đại, chúng ta chính là đội quân vô địch, bất chiến bất thắng, đô-la Mĩ không phải cứ thế mà bay vào túi chúng ta sao?”

“Anh nói xong rồi chứ?” Đinh Vũ lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên chưa nói hết một tờ tôi sẽ không ngừng lại.”

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Nại Nhi khanh khách cười, Hàn Hạo Liệt chẳng những tướng mạo bậy bạ, hành vi bậy bạ ngay cả thái độ nói chuyện cũng thực bậy bạ, luôn khiến cô thoải mái cười.

Đinh Vũ thấy thái độ mình bắt đầu âm ỉ đau, trầm giọng ra lệnh: “Nói trọng điểm đi.”

“Trọng điểm chính là tổ chức phân công chúng ta cùng nhau hợp tác để tìm ra đồng đảng của Mai Côi Chi Lang, nhanh chóng bàn giao cho người ủy thác.”

“Tôi không đồng ý.” Ánh mắt Đinh Vũ trở nên lạnh nhạt. Hắn không cần người khác giúp đỡ, phiền phức do hắn gây ra thì hắn sẽ tự mình giải quyết.

“Đúng là đồ sói già ngoan cố!” Trong lòng Nại Nhi hiểu Đinh Vũ không thích làm phiền người khác, nhưng nếu xét trên khía cạnh làm ăn thì đừng bao giờ mềm giọng đi khuyên lơn hắn: “Vớ lại, tiền thưởng Mai Côi Chi Lang không hề ít, lẽ ra người ta cũng được chia một phần, không cho anh độc chiếm đâu!”

Hàn Hạo Liệt bước tới chiếc bàn lớn giữa phòng khách, nằm ngửa xuống, đối mặt với trần nhà, vươn hai ngón tay: “Tôi không tham phần công lao của bạn tốt đâu!”

Lúc này, một bóng đen tóc dài bay bay nhẹ nhàng đi qua, bước chân lặng lẽ làm cả ba tuấn nam mỹ nữ nháy mắt đồng thành băng, như gặp quỷ, gương mặt trần trối nhìn theo.

“Đó là ai?” Trên mặt ba người đồng thời hiện ra nghi vấn.

Người này chẳng những tóc dài mà râu cũng dài khiến cho toàn bộ khuôn mặt bị che khuất, chỉ mơ hồ thấy cái mũi cùng đôi mắt sắc bén, thật là một người xuất quỷ nhập thần. Chỉ thấy hắn trong chốc lát nhẹ nhàng đi Đông, nhẹ nhàng sang Tây, có chút quen thuộc mà lại có chút xa lạ.

Cuối cùng bóng đen bay tới phòng khách, ngồi trên sô-pha, trong tay còn cầm một chén trà, bởi vậy có thể chắc chắn hắn là người.

Ba người hết sức chăm chú, trừng mắt nhìn. Đối phương trầm mặc bọn họ cũng lấy tĩnh chế động, có thể đi vào căn cứ của thợ săn chỉ có một khả năng.

“Hi!” Tóc dài nhìn bọn họ chào hỏi.

Hắn cuối cùng cũng mở miệng, lúc này ba người mới bừng tỉnh, nhẹ nhàng thở ra.

“Hừ! Hóa ra là cậu, tôi còn tưởng ban ngày ban mặt có ma.” Hàn Hạo Liệt nở nụ cười, thân hình trắng kiện cũng ngã xuống ghế sô-pha

“Trầm Nghị! Tính ra đã hơn bốn tháng không gặp anh rồi.” Nại Nhi cười, cô thấy rất hứng thú với tạo hình mới của Trầm Nghị.

Đinh Vũ thu hồi sát khí, không nói gì, tiếp tục nghiên cứu các trang bị mới trên bàn.

Trầm Nghị – thợ săn mang biệt hiệu Ưng – là một người đàn ông tinh thông máy tính, cập nhập tin tình báo, ở tổ chức là người liên lạc phụ trách việc nhận ủy thác của khách hàng, loại bỏ những nhiệm vụ đáng nghi, truyền tin tức cho ba đồng bọn.

Hứng thú lớn nhất của hắn là ngồi trước máy tính, xâm nhập tin tình báo các quốc gia, hack mật mã nhưng trong đó chỉ 10% phục vụ tổ chức, 90% để hắn vui đùa.

Ứng tượng trưng cho tầm nhìn vô cương, cao tường tận chân trời, tốc độ nhanh chóng, chuẩn xác, khí thế dồi dào nhưng Trần Nghị quanh năm suốt tháng luôn giống như người nguyên thủy.

Đối với hắn mà nói, râu một tháng không cạo là bình thường, tóc nửa năm không cắt là chuyện đương nhiên. Lần cuối cùng ba người thấy nửa khuôn mặt hắn là bốn tháng trước, bây giờ tóc tai đã che kín cả khuôn mặt nên trong chốc lát không nhận ra.

“Em đổi kiểu tóc à?” Trần Nghị nhìn mái tóc xoăn cuộn sóng của Nại Nhi. Kì thật không biết hắn có nhìn rõ người ta hay không, vì con mắt hắn cũng đã bị râu tóc che khuất.

Nại Nhi khoe bộ dáng xinh đẹp:

“Đúng vậy, mái tóc này là do một nhà tạo mẫu danh tiếng uốn cho em, có đẹp không?”

“Rất đẹp!”

“Cám ơn. Tạo hình mới của anh cũng rất đẹp, giống “Ba Bì” nhà em.”

“Ba Bì là ai?”

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

“Con chó của em, anh quên nó rồi sao?”

“Vậy sao? Xin chuyển lời lại, được so sánh với Ba Bì là vinh hạnh của anh.”

“Ha ha ha... Đáng ghét! Anh hại em cười đến nhăn nhó mắt nè!” Cô không phục quay sang đánh hắn.

Khác với Hạo Liệt hài hước, cách nói chuyện của Trần Nghị thường khiến người muốn đùa hắn đều bị hắn đùa lại.

Bốn người bọn họ thành lập tổ chức thợ săn giúp khách hàng săn người, tùy độ khó mà ra giá. Trừ việc gặp gỡ khách hàng thì bốn người bọn họ sẽ hợp tác, che chở, bảo hộ nhau, ngoài ra vào những ngày thường, họ tự mình hành động. Trần Nghị chính là nhân vật trung tâm của tổ chức, luôn giữ liên lạc với ba người còn lại.

Đinh Vũ hướng nội, Hạo Liệt hướng ngoại, Nại Nhi mềm mại đáng yêu, về phần Trần Nghị thì quanh năm suốt tháng rất ít khi gặp mặt cho nên không biết hắn vui hay buồn, chưa từng thấy hắn giận dữ lần nào vì vậy có thể xếp hắn vào loại ôn hòa.

Khi có nhiệm vụ, bọn họ cùng nhau bàn luận kế hoạch, tiến hành từng bước, mỗi người chịu trách nhiệm một phần, ngoài ra thời gian còn lại là của riêng cá nhân, những người khác tuyệt không xen vào.

“Anh bế quan lâu như vậy, có chuyện gì mới không?”

Nại Nhi tò mò hỏi, muốn biết lần này Trần Nghị lại xâm nhập vào dữ liệu thông tin mật của quốc gia nào, có phát hiện ra chuyện cơ mật của công ty lớn nào không?

“Em muốn biết loại nào? Chính trị, kinh doanh hay là tin tức giải trí?”

“Đương nhiên là ngành giải trí! Em đâu có hứng thú với giới chính khách hay thương nghiệp. Thể hiện tại có gì tin gì mới không? Càng giật gân càng tốt.”

“Lát nữa anh sẽ mail lại cho em.” Bởi vì râu che khuất miệng nên Trần Nghị phải lấy tay vén râu để uống nước.

Động tác uống nước của hắn làm ba người nhất thời ngây người. Uống nước còn phải vén râu, không thấy phiền sao?

Đương sự không phiền nhưng mọi người nhìn cảm thấy rất mệt mỏi.

“Ừng ực! Ừng ực! Ừng ực... Ợ!”

Cuối cùng, một âm thanh thực quen tai, nghe như tiếng nghẹn nước làm cho ba người bọn họ trừng mắt, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống. Nhìn động tác của Trầm Nghị cũng biết nhất định vừa rồi hắn uống nước không cẩn thận uống cả râu, bây giờ đang lôi râu từ trong họng ra.

Lôi râu ra xong, Trầm Nghị mới nhìn sang ba người vẫn còn đang xanh mặt.

“Đây là chuyện bình thường. Đừng lo!” Hắn tốt bụng an ủi.

“Phiền anh cắt hết râu tóc đi được không? Hại yết hầu em cũng bắt đầu không thoải mái.” Nại Nhi nhin không được quay ra quở trách hắn. Tuy rằng sớm biết thói quen của Ứng vô cùng khác thường nhưng chung quy vẫn không biết tiếp theo hắn lại làm ra chuyện gì.

Ngược lại, Hàn Hạo Liệt mở miệng cười to: “Không hổ là Ứng! Mỗi lần gặp anh thì anh luôn làm cho người ta được mở rộng tầm mắt, lần sau biểu diễn cho em xem mục nuốt kiếm được không?”

“Thần kinh!” Nại Nhi tiếp tục khiển trách hai anh chàng. Cô đi qua ghế dựa, thoải mái nằm nghỉ trên ghế sô-pha, bộ dáng y hệt chú mèo con.

Trầm Nghị chờ cổ họng dịu lại mới hỏi Đinh Vũ: “Vụ Mai Côi Chi Lang là thế nào?”

Nại Nhi đưa tờ giấy ăn cho Trầm Nghị: “Trước khi anh vào, bọn em đang bàn về chuyện này.”

“Anh tưởng người bắt Mai Côi Chi Lang là Đinh Vũ, sao lại nhảy ra một Đường Tâm Nhu?”

“Không hổ là Ứng. Để bảo vệ nhân chứng, cảnh sát và báo chí đương nhiên không tuyên bố danh tính, Trầm Nghị của chúng ta khẳng định là đánh phá số liệu của cảnh sát từ Internet, do thám tin tức nội bộ.”

Hàn Hạo Liệt liếc Đinh Vũ một cái, thấy sắc mặt hắn vì ba chữ Đường Tâm Nhu mà trở nên u ám, bèn cười khê: “Cô ta chính là kẻ thù thứ hai của Vũ.”

Hai người bọn họ mặc kệ ánh mắt nguy hiểm của Đinh Vũ, kể lại toàn bộ chuyện tối hôm đó. Dù sao thì chuyện này cũng rất nhục nhã, bị một cô gái đoạt mất con mồi đã không nói lại còn bị người ta đẩy xuống cống thối.

“Thì ra là thế.” Trầm Nghị bừng tỉnh hiểu ra, hỏi tiếp:

“Đinh Vũ, tiếp theo cậu định làm gì?”

Hắn đưa ra một đáp án bí hiểm: “Tôi đã có biện pháp rồi.”

Trầm Nghị trầm ngâm trong chốc lát, nói thêm: “Theo như phân tích của tôi thì đồng bọn của Mai Côi Chi Lang nhất định sẽ tới tìm Đường tiểu thư báo thù, như vậy Đường Tâm Nhu chính là manh mối.”

Về phương diện này, Trầm Nghị chính là chuyên gia, hắn nói như vậy tuyệt đối không sai, mà kỳ thật, chuyện này Đinh Vũ đã sớm dự đoán được.

4. Chương 04

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Nại Nhi và Hạo Liệt khê trao đổi ánh mắt.

“Nói như vậy thì cô gái kia nhất định sẽ gặp nguy hiểm.” Nại Nhi nói.

“Vậy không phải cô ta vừa bị Sói rình vừa bị Mai Côi Chi Lang theo sát sao?”

Hàn Hạo Liệt nhìn có vẻ như vô tâm nhưng trong lời nói cũng có ẩn ý. Trong tiếng Trung, “Lang” có thể là Mai Côi Chi Lang cũng có thể là thợ săn Sói.

Ba người cùng nhìn về phía Đinh Vũ, Tiêu Nại Nhi và Hàn Hạo Liệt vẻ mặt chờ mong xem kịch vui, nhận thấy Đinh Vũ cùng cô gái kia nhất định không đơn giản, còn Trầm Nghị bởi vì mái tóc quá dài cho nên tương đương không có biểu tình.

“Hai con Sói cùng tranh nhau một cô gái, em thấy ai sẽ thắng?” Hàn Hạo Liệt hỏi Nại Nhi.

“Đương nhiên là thợ săn Sói của chúng ta thắng.”

“Nhưng em đừng quên bọn chúng có hai người.”

“Anh cũng đừng quên, Sói của chúng ta nhất định sẽ ăn sạch con mồi.”

Tiêu Nại Nhi và Hàn Hạo Liệt càng nói càng hăng say, càng nói càng mờ ám. Dù sao Sói và cô gái kia rất có duyên, huống hồ vừa rồi phản ứng của Sói rõ ràng còn có gì đó sâu xa.

Đinh Vũ lạnh nhạt nói: “Hai người các người nói đủ chưa? Đừng có tán chuyện ở đây.”

Nói ở đây thì mới vui chứ!

“Có cần chúng em hỗ trợ không?” Nại Nhi không sợ chết hỏi, còn đề phòng cố ý trốn sau lưng Trầm Nghị, phòng trường hợp có ám tiễn bay tới thì có thể chống đỡ.

Đinh Vũ cắn răng: “Đây là chuyện của tôi.”

Đối với Đinh Vũ, tiếp cận Đường Tâm Nhu quả thực dễ như trở bàn tay. Bị đẩy xuống cống nhục nhã như vậy, hẳn nhất định phải đòi lại dần dần. Nếu tâm trạng tốt thì nhiều nhất cũng làm cô đỡ sống đỡ chết, còn nếu tâm trạng không tốt, hẳn sẽ khiến cho cô đau đớn, sống không bằng chết.

Ngày đầu tiên chuyển hành lý, hẳn tiếp tục nguy trang thành cô gái xinh đẹp lúc trước. Giống như một quý bà, hẳn tao nhã ngồi trên sofa trong phòng khách, thưởng thức bộ dáng thờ hờn hển như trâu của Đường Tâm Nhu.

“Xin lỗi cô! Bởi chân tôi bị thương không thể nâng vật nặng, nên toàn bộ đều nhờ cô giúp, thật ngại quá!” Đinh Vũ cười hì hì.

“Không sao... Anh em xa... không bằng... lảng giềng gần... Chỉ là... chuyển ít hành lý... thôi mà...”

Đường Tâm Nhu cắn răng, dùng sức cố gắng giữ cửa, từng bước, từng bước một đi về phía căn phòng như rùa bò.

Do Đinh Vũ đi đường không cẩn thận bị trượt chân, đau đến mức ngay cả đi lại cũng khó khăn, bởi vậy phải gọi ta-xi đưa hành lý tới sau, trọng trách chuyển đồ liền rơi xuống người bạn cùng phòng là cô.

“Bên trong... đựng... cái gì vậy?” Hai chân Đường Tâm Nhu không ngừng run rẩy, cô không nghĩ hành lý lại nặng đến vậy.

“Chỉ là một ít sách thôi.”

“Nặng... thật...” Toàn thân cô đổ mồ hôi.

Đương nhiên là nặng, không nặng thì sao có thể chính cô? Nhìn cô mồ hôi ướt đẫm nhưng lại không thể tức giận thật khoái trá vô cùng. Đinh Vũ hai chân bắt chéo, trên tay cầm một tách trà, nhàn nhã, tự tại uống từng ngụm.

Thời gian vẫn còn nhiều, hẳn nên đối đãi thật tốt với người bạn cùng phòng này như thế nào đây? Trong đầu tưởng tượng cảnh cô luôn miệng kêu khổ, bộ dáng thảm thương, hẳn không nhận được mở miệng cười gian xảo.

“Rầm!”

Một tiếng động rền vang làm Đinh Vũ suýt thì phun sạch trà trong miệng. Hắn hoảng hốt trừng mắt nhìn thùng rác-tông trước mặt, lúc này chỉ cách hắn một cm ngắn ngủi. Nếu không phải hắn tránh kịp thì chỉ sợ lúc này đã là một tiêu bản (1), sớm hóa thành vong hồn rồi.

Hắn trừng mắt nhìn cô đang quỳ rạp trên mặt đất, một giọt mồ hôi lạnh theo thái dương rơi xuống. Hắn chưa từng thấy cô gái nào ngã khó coi như vậy... Bộ dáng chật vật kia thật giống ếch bị đè chết.

“Này!” Hắn gọi ếch chết.

Đường Tâm Nhu run rẩy bò lên, trên mặt mang theo nụ cười ngây ngô.

“Ha ha ha! Yên tâm! Tôi không sao!” Cho dù mũi bị đập đau điếng nhưng cô vẫn tươi cười vui vẻ.

“Cô chắc chứ?”

Giọt mồ hôi lạnh thứ hai chậm rãi chảy xuống theo thái dương nhưng không bì kịp với hai hàng máu mũi của cô. Cảnh tượng này thật hết sức hùng vĩ.

“Ha ha ha! Không sao! Không sao, chỉ là hai giọt máu thôi mà...” Vẫn như trước, Tâm Nhu vừa lau hai hàng máu mũi vừa tươi cười đáp.

Gì mà chỉ có hai giọt máu mũi! Rõ ràng là chảy như thác nước! Đối với cảnh đẫm máu này, Đinh Vũ “nhìn Thái Sơn trước mặt cũng không đổi sắc” dần tím mặt lại.

Không cần hắn ra tay, hôm nay cô cũng sẽ “hồn về Tây Thiên” do mất máu quá nhiều.

“Hi hi, yên tâm, tôi đi bôi thuốc, một lát sẽ quay lại.”

Cô vừa nói vừa vẩy tay. Quả nhiên, Tâm Nhu mới đi được vài bước, hai chân đã mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh, lần thứ hai trở thành ếch chết gí.

“Tâm Nhu.”

Đinh Vũ giả bộ kích động gọi. Kêu vài lần không thấy phản ứng, xác định cô thật sự ngất xỉu, mới hừ lạnh một tiếng, bước qua người cô.

“Đáng đời!”

Thừa dịp không có người, hắn lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của cô, giả như không thấy, tự ý bưng tách trà đứng lên đi xuống phòng bếp. Đôi chân vốn không thể đi đứng giờ hoạt động tốt vô cùng.

Đinh Vũ uống cạn ngụm trà cuối cùng, chậm rãi châm điếu thuốc, ánh mắt quét lần nữa về phía người mặt không chút máu vẫn đang nằm dưới đất, trên mặt lộ vẻ sâu hiểm khó dò.

Cuối cùng, hắn dập thuốc, vốn định đi về hướng ngược lại, nhưng được vài bước lại quay lại bên cạnh cô, bàn tay to lớn duỗi ra kéo ếch chết về phòng.

Hắn là thợ săn, biệt hiệu “Sói”, lạnh lùng vô tình là bản tính của hắn, hai chữ mềm lòng đối với hắn mà nói thật không có duyên.

Tiếp cận cô chỉ có hai mục đích. Một là bày thiên la địa võng, chờ con mồi rơi vào bẫy, hai là trả mối hận cô đẩy hắn xuống cống, tuyệt đối không hề có ý gì khác.

Hắn vốn định không để ý đến cô, nhưng khiến cô mất máu chết nhanh như vậy thì chơi sẽ không vui .

“Cô không sao chứ? Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết.” Đinh Vũ lại giả bộ mềm nhẹ, hết sức dịu dàng hỏi thăm người nằm trên giường.

“Ha ha ha, thật ngại quá, đã làm phiền cô rồi!” Đường Tâm Nhu ngây ngô cười, cả người ngồi phịch trên giường, hai lỗ mũi nhét đầy giấy vệ sinh để cầm máu.

Sắc mặt tái nhợt như vậy mà còn cười được, thật muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Đinh Vũ xoay người cầm khăn mặt trong chậu vắt thật khô, bên trong cho thêm mấy viên đá lạnh, đưa cho cô:

“Chườm cái này lên mũi sẽ cầm máu nhanh hơn.”

Đường Tâm Nhu nghe lời làm theo nhưng khăn lạnh vừa chạm vào mũi đã không nhận được kêu lên:

“Ôi ôi... Đau quá!”

“Cố chịu một chút, lúc đầu sẽ hơi đau.”

“Hu hu... đau quá đi thôi!”

“Đợi một lát thì sẽ không đau nữa.”

Tâm Nhu gắng hết sức kiềm chế không khóc, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo Đình Vũ, giống như bé con tìm kiếm cảm giác an toàn nắm lấy tay mẹ để được an ủi.

Lúc này, cái mũi xinh xắn cùng khuôn miệng nhỏ nhắn đều nhăn lại, cuối cùng cô giống như một bé gái, khoé mắt lấp lánh nước, bộ dáng tựa như chú cún con đáng thương ven đường, liên tục “hu hu” cầu xin thương xót, làm người ta không ngừng đau lòng.

Không ai phát hiện trong con người lạnh lẽo của Đình Vũ đang dần có độ ấm.

Hắn thật vất vả hoàn hồn, mới phát hiện tay mình bất giác đã đặt trên đầu Tâm Nhu, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thấy được an ủi, Đường Tâm Nhu không nhịn được dựa vào người hắn. Có người làm bạn thật thích, huống hồ lại còn được một đại mỹ nhân dịu dàng chăm sóc, hai người các cô nhất định sẽ trở thành chị em tốt.

Đối với hành động ôm ấp của Tâm Nhu, Đình Vũ cảm thấy trong người nóng rùng rục. Thân hình yếu đuối của cô dựa vào hắn, không hiểu sao, hắn không những không chán ghét mà ngược lại còn cảm thấy thích thú, giống như ôm kẹo bông gòn mềm mại vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật cô rất đáng yêu, bây giờ lại còn ỉ ỏi hắn, ấn tượng so với cô gái hung dữ hôm đó tốt hơn rất nhiều.

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, cảm giác được nhiệt độ cơ thể gầy yếu của cô.

Thắt lưng không có sẹo, thành thật mà nói, thân thể của cô rất đẹp, phù hợp khẩu vị của hắn. Không hiểu sao, càng ôm cô, hắn càng cảm thấy khí huyết dâng trào.

“Ủa? Tim cô đập nhanh quá!” Khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực ngược lên, đôi mắt to long lanh ngay thơ nhìn hắn, khoé mắt vẫn còn ngấn nước chưa khô.

Đình Vũ tỉnh tể đánh giá dung mạo cô, rốt cục rất lâu sau cũng bình tĩnh lại, xoa nắn hai thái dương đang đau âm ỉ.

Không thể nào, hắn đường đường là “Sói lạnh lòng” sao có thể động lòng với một cô gái lỗ mũi nhét đầy giấy vệ sinh, miệng lải nhải, bộ dạng ngu ngốc.

“Đình Vũ?”

Hắn rất nhanh biến sắc, thu hồi vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng. Săn thú tuyệt không thể để tình cảm cá nhân xen vào, hắn cũng không quên mục đích tối đây, tiếp tục sắm vai cô gái yếu đuối.

Khi quay đầu lại, hắn đã khôi phục dáng vẻ tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì tôi lo lắng cho cô nên tim đập hơi nhanh.”

“Oa... cô thật sự rất lương thiện.”

Ánh mắt Đường Tâm Nhu chứa đầy vẻ sùng bái, chăm chú nhìn hắn. Trên đời này sao có thể có cô gái hoàn mỹ như vậy? Xinh đẹp, dịu dàng, thiện lương - ba ưu điểm lớn đều tập trung trên người, ở thế kỷ 21 này thật vô cùng hiếm có. Quả thực là kiệt tác hoàn mỹ nhất của tạo hóa.

Mĩ nữ như vậy gần như tuyệt chủng hết rồi, nhất định phải trân trọng cô thật tốt.

“Cô yên tâm, tôi không sao, mũi không đau nữa rồi.” Để tỏ ra tinh thần mình bây giờ rất tốt, cô còn cố ý đứng lên đi lại cho hắn xem, chứng minh mình không gặt người.

Nhưng sắc mặt thì không lừa được người khác. Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt, tím tái của cô, tự dưng ngực hắn giống như có con gì gặm cắn, vô cùng khó chịu.

“Cô định đi đâu?” Hấn nín gấu áo cô, chau mày. Nha đầu chết tiệt này không chịu nghỉ ngơi cho tốt mà cứ chạy loạn làm gì không biết.

“Tiếp tục chuyển hành lý!” Đường Tâm Nhu nói.

Vừa mới té xỉu giờ lại đi gây phiền toái cho hấn nữa sao? Hấn cũng không rảnh mà suốt ngày chăm sóc cô.

“Không cần! Tôi sẽ tự sắp xếp.”

“Không được đâu, cô vừa bị trặc chân, không thể di chuyển. Nếu vẫn để hành lý trước cửa thì hàng xóm nhất định sẽ phàn nàn.”

“Chỉ cần cô nghỉ ngơi cho tốt là được.”

“Không được, tôi đã hứa sẽ giúp cô chuyển nhà rồi.” Cô kiên trì.

Sao cô gái này cứ lằng nhằng như vậy!

“Thật sự không cần!”

“Nhưng mà...” Đường Tâm Nhu còn muốn khoe tài nhưng bỗng nhiên trọng tâm không ổn định, hai chân mềm nhũn chẳng biết tại sao lại ngã lên người hấn, hấn thuận thể dang hai tay ôm lấy thắt lưng cô.

“Cô ngay cả đứng còn không xong thì sao có sức chuyển hành lý?”

“A... Nói cũng đúng...”

Đường Tâm Nhu hơi nghi hoặc nhưng không dám chắc chắn. Vừa rồi hình như cô bị đẩy, nhưng cũng không có khả năng, từ nhỏ cô đã luyện nhu đạo, sức chân vốn rất tốt, nhất định là do chân mình thực sự không còn sức.

Đinh Vũ vốn âm thầm vận sức nhưng cô hoàn toàn tin tưởng hấn cho nên không hề hoài nghi.

“Được rồi, ngoan ngoãn nằm nghỉ đi!” Hấn dịu dàng nói, trong giọng điệu còn hàm chứa mệnh lệnh.

Mệnh lệnh của Đinh Vũ như một ma chú vô hình khiến Tâm Nhu ngoan ngoãn nằm yên trên giường không hề cự tuyệt.

Hấn lấy chăn đắp lên người cô, xong chuẩn bị đứng dậy ra khỏi phòng.

“Đinh Vũ.” Góc áo hấn bị cánh tay nhỏ bé bên giường nhẹ nhàng nắm lại.

Thân thể hấn ngừng lại, nụ cười mê người vẫn không thay đổi, khom xuống nhìn cô: “Chuyện gì?”

“Hoan nghênh cô, ha ha, tôi rất vui khi cô đến ở cùng.”

Lời nói thẳng thắn của cô làm đôi mắt lạnh lẽo của hấn hiện lên tia nóng cháy, nhưng lại lập tức biến mất.

Hấn đáp trả cô bằng một nụ cười xinh đẹp: “Tôi cũng rất vui khi có cô làm bạn cùng phòng.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, tôi tin chúng ta ở chung nhất định rất vui vẻ.”

Trong lòng Đường Tâm Nhu vui vẻ không thôi, sùng bái nhìn hấn. Người này rất giống chị cả dịu dàng, có thể tìm được một người bạn cùng phòng tốt như vậy, cô thật vô cùng may mắn.

“Xin lỗi, bắt cô phải chăm sóc tôi, thật ngại quá!”

“Đừng khách sáo, sau này còn nhờ cô chỉ bảo nhiều.” Bởi mục tiêu của hấn là trả thù cô, hấn sao có thể không “chiều cổ” cô thật tốt chứ?

“Cám ơn cô!” Tâm Nhu cười.

“Ngủ đi.”

Hấn thu hồi ánh mắt, che giấu tia nhìn sắc bén, tiện tay đóng cửa phòng.

“Tâm Nhu ~ Tôi không biết dùng máy giặt.”

Thịch thịch thịch... một bóng người rất nhanh chạy đến.

“Không sao. Tôi giúp cô.”

“Tâm Nhu ~ Tôi muốn uống cà phê ~ ”

Thịch thịch thịch! Bóng người lại nhanh chóng chạy xuống phòng bếp.

“Tôi lập tức pha ngay.”

“Tâm Nhu ~ Người ta thấy nóng quá!”

Thịch thịch thịch, người nào đó lại chạy rầm rầm ra phòng khách.

“Tôi... tôi vừa bật điều hòa rồi đấy.” Cả buổi sáng, Tâm Nhu không biết đã chạy tới chạy lui như vậy bao nhiêu lần, cô mệt mỏi, thở hổn hển.

“Tâm Nhu

”

“Lại sao vậy?”

“Cám ơn cô nhé!”

Đối mặt với đại mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ động lòng người, dáng vẻ thướt tha cùng má lúm đồng tiền xinh xinh, Đường Tâm Nhu không thể nào cự tuyệt, bất tri bất giác cam tâm tình nguyện bày ra dáng vẻ tươi cười .

“Không có gì! Không cần khách sáo, ha ha ha.”

“Xin lỗi! Làm người mẫu thật phiền toái, không thể làm việc nhà nếu không da sẽ khô, không thể xào rau vì dầu mỡ sẽ làm hại làn da, cho nên đành phiền cô vậy.”

Về mặt Đinh Vũ nũng nịu, đáng yêu làm Đường Tâm Nhu không đành lòng cự tuyệt, hơn nữa bản thân cô trời sinh cá tính gà mẹ, thấy người yếu đuối thì muốn giúp đỡ, vả lại đây còn là bạn cùng phòng, cô đương nhiên muốn cư xử như người nhà.

“Không sao, không sao, việc nặng đến mấy tôi cũng làm được, hơn nữa chân cô không phải đang bị thương sao? Tôi giúp cô là chuyện đương nhiên rồi.

“Cám ơn, tôi rất thích cô ~~ Đúng rồi, người ta rất muốn ăn gà nướng nhưng không biết cách làm, hôm qua tôi đã mua gà rồi nhưng vẫn để đông cứng trong tủ lạnh. Làm sao bây giờ?”

“Để tôi làm cho cô ăn.”

“Thật sao? Tâm Nhu, cô thật tốt!”

“Đương nhiên, chúng ta là bạn cùng phòng mà.”

Ha ha ha... Đường Tâm Nhu mệt mỏi, mồm thở hồng hộc như cú con, tiếp tục cố gắng làm trâu làm ngựa.

Người vừa xoay đi, khoe miệng Đinh Vũ lập tức hiện lên nụ cười gian ác. Giống như một quý phi, hắc nhàn nhĩ nằm trên ghế sofa, lấy một quả nho tím bỏ vào trong miệng, lạnh lùng xem tivi.

Có sẵn một nô tì để sai bảo thật tốt.

Mấy ngày nay, hắc luôn “đối đãi” rất tốt để cảm tạ ân đức cô đẩy hắc xuống cống toilet.

Tiết mục trên tivi đang đến phần đặc sắc nhất thì tiếng chuông cửa mất hứng vang lên. Đinh Vũ rửa thắm một tiếng, nhưng chỉ trong chốc lát đã nở nụ cười gian xinh đẹp, dùng âm thanh gợi cảm nũng nịu ra lệnh cho nô tì trong phòng bếp.

“Tâm Nhu.”

“Chờ một chút, tôi đang dở tay, cô giúp tôi mở cửa được không?”

Đương nhiên không được.

“Tôi sợ gặp người xấu, không dám đâu.” Hấn xấu xa cười, lại ngồi xếp bằng trên ghế sofa, lật xem quyển tạp chí trên bàn.

Cười lạnh một tiếng, đúng là đàn bà, toàn mua tạp chí lá cải linh tinh. Hấn cảm thấy thật buồn bực, cô học thiết kế thời trang mà sao chẳng có mắt chọn quần áo gì cả?

Chuông cửa lại vang lên mang theo chút hoang mang, rối loạn.

“Đến đây, đến đây!” Đường Tâm Nhu vội vàng đi ra, trên mặt còn dính nước tương, vừa mở cửa vừa quay ra mắng người ngoài cửa :

“Ai vậy? Lại mấy đứa trẻ con nghịch chuông phải không? Ấn chuông liên tục như vậy, muốn đòi nợ chắc?”

“Tâm Nhu.”

Tối chơi là một anh chàng, vừa vào tới cửa đã nhiệt tình, gắt gao ôm cô vào lòng, thiếu chút nữa làm cô nghẹt thở.

“Anh rất nhớ em! Đến đây cho anh hôn một cái nào!”

Đường Thu Sinh chu miệng, đang muốn hôn mạnh lên bầu má trắng của Tâm Nhu nhưng không những không chạm được vào làn da mềm mại kia mà ngược lại môi còn dán trên bìa tạp chí, còn Đường Tâm Nhu sớm đã bị Đinh Vũ kéo ra sau.

“Anh ta là ai vậy?” Đinh Vũ hỏi cô, bên ngoài nhìn như bình thản nhưng kỳ thật, trong giọng nói chất chứa hờn giận.

Hai người này rốt cục có quan hệ gì mà thân thiết đến mức có thể hôn môi? Chuyện này làm hấn rất mất hứng, đôi mắt bắt đầu nảy sinh địch ý.

Nhưng người ta đang nhìn “cô” kinh ngạc.

“Đây là anh Ba của tôi.” Đường Tâm Nhu đáp.

“Anh ba?”

“Đúng vậy.”

Hóa ra là anh em, hấn bắt đầu có cảm giác yên tâm, lúc này nghĩ lại vừa rồi hình như mình đã phản ứng hơi quá.

Tâm Nhu quay sang anh Ba bắt đầu chất vấn: “Sao anh lại tới đây? Là ba mẹ bảo anh đến sao?”

“Đương nhiên là vì anh nhớ em, tiện đường giúp bố mẹ đến xem em có chết đói hay không?”

Khẳng định là bố mẹ bảo anh Ba đến nghe ngóng xem cô ở Đài Bắc thế nào. Nhớ ngày đó cô quyết tâm ra ngoài ở để chứng minh cho bố mẹ thấy mình không cần dựa vào đàn ông cũng có thể sống một cuộc sống không lo âu, đánh tan ý đồ bắt cô lập gia đình của họ. Bây giờ vẫn chưa làm được trò trống gì cho nên tuyệt đối không để bố mẹ biết được.

Cô ưỡn ngực nói: “Hừ, em vẫn rất tốt, không cần mọi người lo lắng.”

Quái lạ, mi mắt Đinh Vũ khẽ nheo lại, rõ ràng cô phải dựa vào viện trợ của hấn để sống qua ngày. Nhưng nhìn biểu tình quật cường kia thật phần đáng yêu, khôi hài, con người sắc bén không khỏi trở nên dịu dàng hơn.

“Tâm Nhu, cô gái này là...”

Cô giới thiệu hai người với nhau: “Đây là bạn cùng phòng của em, tên là Đinh Vũ.”

“Xin chào!” Đinh Vũ mỉm cười thân thiện chào hỏi, không nghĩ rằng tay vừa mới đưa ra đã lập tức bị đối phương nắm chặt.

“Hân hạnh, tôi là Đường Thu Sinh, hai mươi bảy tuổi, có mở một nhà hàng, trước mắt đang định mở thêm chi nhánh ở Đài Bắc.” Hân nhiệt tình giới thiệu bản thân, đáy mắt nóng bỏng không chút che giấu.

Nhìn ánh mắt Đường Thu Sinh cùng với bàn tay đang nắm chặt tay mình, tất cả nói lên một thông điệp, Đinh Vũ lập tức cảm thấy không ổn.

Đường Tâm Nhu quay lại phòng bếp, không thèm đếm xỉa đến anh Ba, thuận miệng nói: “Xin phép, em phải vào bếp làm gà nướng.”

Đinh Vũ không kịp ngăn cô bỏ đi, lại không muốn cùng người đàn ông này ngồi chung một chỗ, đương nhiên chỉ có một con đường.

“Ngại quá, em cũng xin phép.”

Chỉ một nụ cười nhạt nhưng cũng làm Đường Thu Sinh thần hồn điên đảo. Cô gái này xinh đẹp, cao gầy đúng mẫu người hân thích, Đường Thu Sinh gặp được người trong mộng, không nhận được ngay ngốc ngẩn người ta.

“Đường tiên sinh.”

“Đừng khách sáo, gọi tôi Thu Sinh là được rồi. Có chuyện gì vậy, Đinh Vũ tiểu thư?”

Đinh Vũ vẫn tiếp tục duy trì bộ mặt tươi cười: “Xin buông tay.”

Lúc này Đường Thu Sinh mới ý thức được mình vẫn nắm chặt tay người ta không buông.

“A? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ha ha ha.”

Đúng là anh em có khác, chẳng những thần kinh giống nhau mà cách nói chuyện cũng như nhau. Tuy nhiên hân không có hứng thú với đàn ông, càng không chịu nổi ánh mắt vừa gặp đã yêu kia. Hân nhất định phải duy trì khoảng cách cùng người này, phương thức tốt nhất chính là nhốt mình trong phòng không ra ngoài.

Đến bữa trưa, Tâm Nhu chuẩn bị một bàn ăn phong phú, trong đó làm người ta thèm giở dãi chính là đĩa gà nướng đặt giữa bàn. Mùi thơm của mỡ vị nhân gian, chỉ ngửi mùi bụng đã sôi ùng ục, ùng ục.

“Tài nghệ của Tâm Nhu thật không tầm thường, hơn nữa con gà này nướng vừa lửa trông rất bắt mắt.” Đường Thu Sinh miệng cắn một miếng to, không ngừng khen ngợi tài nghệ của em gái.

Tâm Nhu hếch cằm, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên! Ngon thì ăn nhiều chút, nhưng mà ăn xong nhớ trả tiền cơm nhé.” Cô tươi cười, còn tiện tay gấp thêm một miếng đặt vào bát của anh Ba.

“Sặc! Người một nhà làm gì mà tính toán rạch ròi vậy, không sợ người ta chê cười sao?” Nói xong, ánh mắt lại nóng bỏng nhìn Đinh Vũ.

Đinh Vũ làm bộ như không thấy, nếu không phải hân thích nhất gà nướng, hân nhất định sẽ nhốt mình trong phòng không ra, để khỏi phải nhìn ánh mắt của Đường Thu Sinh làm cả người không thoải mái.

Ánh mắt hân từ đầu đến cuối chỉ tập chung tại hai cái đùi gà, trong lòng thầm mắng: “Tâm Nhu thói, làm gà nướng mà không chịu băm nhỏ.”

Tuy hân thích ăn đùi gà nhưng không muốn lấy tay xé, làm tay mình dính đầy dầu mỡ.

“Anh chưa nghe qua câu, anh em tốt thì càng phải tính toán rõ ràng sao? Bình thường anh đối tốt với em, nên em thưởng cho anh một cái đùi gà, ăn đi!” Đường Tâm Nhu chìa tay đem một cái chân gà đặt vào bát của anh Ba.

Đinh Vũ im lặng, đáy mắt chợt lóe lên tia sắc bén rồi rất nhanh biến mất.

Không sao, vẫn còn một cái đùi gà nữa.

Anh Ba vô cùng cảm động: “Em biết đấy, từ nhỏ anh Ba vốn là người hiểu em nhất.”

Đường Thu Sinh có qua có lại đem đùi gà còn lại gấp cho em gái yêu quý.

“Nếu anh thương em thì giúp em đi, tiền thực tế nhất!”

“Ừa? Không phải em nói em sống rất tốt sao? Em thiếu tiền à?”

“Ồ kìa! Tiền càng nhiều càng tốt chứ sao, nhiều một chút để còn dự trữ.”

Hai anh em nói tới nói lui, không phát hiện có người toàn thân đã tràn ngập sát khí.

Đường Thu Sinh gấp đồ ăn cho em gái yêu, đương nhiên cũng không quên lấy lòng Đinh Vũ. Nếu cô là bạn cùng phòng của em gái thì bản thân mình cũng lấy thân phận anh cả thừa cơ gấp đồ ăn cho đại mỹ nhân, tranh thủ thiện cảm của người đẹp.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE “Đinh Vũ, em ăn nhiều một chút” Hấn ân cần quan tâm.

“Anh Ba! Sức ăn của Đinh Vũ rất yếu, anh đừng gấp nhiều cho cô ấy quá.”

“Ha ha ha, vậy sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Đường Thu Sinh ngây ngô cười.

Đinh Vũ cả giận, nhìn chằm chằm vào đĩa thịt gà, lại quay sang nhìn hai cái đùi gà trong bát anh em họ Đường, trong lòng tức muốn thổ huyết.

Sức ăn của hắn ít là vì muốn phù hợp với thân phận con gái, kỳ thực sức ăn của hắn lớn kinh người, đặc biệt là món gà nướng trước mặt, hắn đói đến mức có thể nuốt ngấu nghiến toàn bộ con gà, đùi là toàn bộ tinh hoa con gà lại bị anh em họ cướp hết.

Nguyên là đồ ăn chỉ hai người ăn mới đủ, hết lần này đến lần khác đoạt lấy của hắn, hắn lạnh lùng nhìn chân gà trong miệng bọn họ, mỗi hận lại tăng thêm một tắc.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

“Ngon quá! Ngon quá!” Hai anh em như châu chấu qua lại, không kiêng nể ăn thỏa thích.

“Ồ? Đinh Vũ, sao em vẫn chưa động đũa?”

“Em đã nói sức ăn của cô ấy yếu rồi mà, ăn không vào thôi!”

“Thật sao? Không việc gì, chúng ta ăn giúp em. Đây, em gái, chúng ta chia đôi mỗi người một phần nhé!”

“Không thành vấn đề.”

Khuôn mặt Đinh Vũ co rúm lại, trong lòng không ngừng chửi rủa, đôi anh em thần kinh nghiêm trọng này hắn phải ghi nhớ thật kĩ.

(1) ý nói đẹp lép như tiêu bản

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Thực ra không cần hỏi cũng biết Đinh Vũ nhất định sẽ nói nhiệm vụ qua tay Sói thì không cho phép người khác nhúng tay vào trừ phi hắn mở miệng. Trong lòng Nại Nhi và Hạo Liệt đương nhiên hiểu được, chẳng qua chỉ muốn trêu đùa hắn thôi.

“Nói với người ủy thác tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Hần nói với Trầm Nghị, lời nói ngắn gọn giống như tính cách hắn. Nói xong bèn đi về phía cửa lớn, biểu hiện tác phong không chịu gò bó của hắn.

```
Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}
```

Nhìn theo bóng Sói rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người bọn họ.

“Em đoán cô gái kia nhất định sẽ bị chinh phục.” Nại Nhi lắc đầu, bắt đầu cảm thấy thông cảm với cô gái tên Đường Tâm Nhu.

“A! Em cũng phải đi đây. Mai còn kịp chuyến bay đi Hawaii nghỉ phép.” Cô vừa mới hoàn thành một nhiệm vụ, kiếm được không ít tiền, đang chuẩn bị ra nước ngoài thư giãn vài ngày. Hàn Hạo Liệt cũng có nhiệm vụ, lục đục rời đi.

```
Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}
```

[1] : Hổ lạn: nói láo, nói phét, lừa gạt người khác.

5. Chương 05

```
Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}
```

```
Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}
```

“Được rồi! Nếu có tin tức gì mới anh sẽ báo cho hai người.

Bàn giao xong, bóng đen đứng dậy lần nữa, đi từ phòng khách về phía cửa, tóc dài cùng râu tung bay, thân hình lạng lẹ khuất sau cánh cửa làm cho Nại Nhi và Hàn Hạo Liệt bắt đầu hoài nghi có phải vừa rồi nói chuyện cùng một cây lau nhà hay không. Gió đêm lành lạnh từ từ thổi tới làm người ta cảm thấy thoải mái

vô cùng. Đinh Vũ ngồi bên cửa sổ, máy tính vẫn đang liên tiếp nhận thông tin về hành tung của Mai Côi Chi Lang mấy ngày gần đây do Trần Nghị gửi tới. Rất tốt! Khoe môi khẽ nở nụ cười lạnh lùng, hẳn chờ cơ hội này đã lâu, tuyệt đối không thể buông tha con mồi. Hắn xóa bỏ mọi thông tin, sau đó đóng máy tính lại, duỗi lưng với lấy tách cà phê trên bàn, suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì. Thành linh, một bóng người quần độc một chiếc khăn bông bước đến trước mặt hắn. Đinh Vũ dừng động tác, mở to mắt nhìn Đường Tâm Nhu đang chậm rãi uống cà phê, không chừa một giọt. Quan trọng nhất là thân thể trần truồng kia chỉ quấn một lớp khăn tắm mỏng. Đường Tâm Nhu vừa tắm xong, cả người thơm ngào ngát mùi sữa tắm, mái tóc rối tung xỏa xuống vai, nhìn tuy luộm thuộm nhưng cũng rất đáng yêu. Giờ cô như bông hoa sen mới nở, bộ dáng mê người làm máu hắn vọt lên não. Món ăn ngon lành hơn nữa còn sát ngay trước mắt hắn. “Vũ, nước hoa hồng của cô để chỗ nào? Cho tôi mượn dùng một lát.” Bởi rất thân thiết với Vũ nên Đường Tâm Nhu không chờ sự đồng ý đã tự tiện quay ra tìm kiếm. Cô đi đến ngăn tủ phía trước, thuận tay mở một ngăn kéo, lại chính là cái ngăn kéo hắn dùng đựng vũ khí phòng thân. Đinh Vũ lập tức hoàn hồn, nhanh chóng chạy đến, ôm lấy thắt lưng cô kéo về phía mình. “A!” Đường Tâm Nhu thoáng cái đã mất thăng bằng, thân thể mềm mại nháy mắt nằm gọn trong lồng ngực rộng lớn của Đinh Vũ. “Vũ, sao vậy?” Cô nhú mày, vẻ mặt khó hiểu chăm chú nhìn hắn, góc độ này vừa vặn làm hắn có thể quan sát cảnh sắc xinh đẹp nhất của cô! Tất cả mỹ lệ đều tập trung ở đây. Thời gian như ngừng lại làm người ta nín thở, hắn chỉ lẳng lặng ôm lấy cô, lẳng lặng nhìn cô chăm chú nhưng cũng đủ để nhiệt độ trong người hắn tăng cao. “Cô làm sao vậy?” Đường Tâm Nhu buồn bực hỏi. Đinh Vũ bình tĩnh mở một cái ngăn kéo khác ra, “Lọ nước hoa hồng cô muốn tìm ở trong này.” Giọng nói bình thản che giấu cơn phong ba đang cuộn cuộn trong hắn. Thấy lọ nước hoa hồng, Đường Tâm Nhu nở nụ cười ngọt ngào. “Cám ơn!” Cầm lọ nước trong tay, cô lách khỏi vòng ôm của Đinh Vũ. Người đi nhưng hương thơm vẫn lưu lại khiến cả người hắn nóng rực, không còn cảnh xem nhưng cũng không muốn dừng lại. Đường Tâm Nhu nhảy phịch lên giường hắn, bắt đầu thoa nước hoa hồng, miệng khe khẽ hát. Căn phòng nhỏ hẹp sau khi cô tắm tràn ngập mùi hương mê hồn không ngừng kích thích sinh lý của hắn. Ánh mắt nóng bỏng lướt theo bàn tay đang thoa lên tấm lưng mỹ lệ không ngờ của cô, sau đó nhìn cô dùng dây buộc và kẹp ghim cố định lại mái tóc. Động tác tuy đơn giản nhưng lại xinh đẹp vô cùng. Tóc đã được buộc chặt phía sau gáy. Sau khi thoa hết lưng, tay cô tiếp tục lướt đến trước ngực, làm hắn cảm thấy vô cùng khó thở. Hắn mê muội nhìn chăm chăm cô thoa nước hoa hồng lên đùi, hai tay lướt dọc theo đường cong chân, chậm rãi trượt vài vòng ở gót chân ngọc xinh đẹp, sau đó từ từ quay về bên sườn nơi chiếc khăn trắng vừa vặn che khuất chỗ tối mật của cô, nhưng càng muốn che giấu lại càng làm người ta sinh ra mơ màng. Năm phút ngắn ngủi nhưng lại làm hắn vô cùng thống khổ, nếu đem thân thể mềm mại, thơm ngát kia đặt dưới ngực thì thật thoải mái biết bao. Thoa nước hoa hồng lên người xong, Đường Tâm Nhu bước xuống giường, tháo cặp tóc trên đầu. Mái tóc dài như thác chảy xuống quynh rũ làm hạ thân hắn nóng bừng lên, cả người bất tri bất giác trở nên căng thẳng. Lúc đi qua người hắn, cô thuận tiện cầm lọ nước trả lại cho hắn, nói tiếng cảm ơn, không ngờ lúc đi đến cửa thì đột nhiên cánh tay bị bàn tay to lớn của hắn tóm lấy. Cữ chỉ đường đột này làm Đường Tâm Nhu vô cùng sửng sốt, nghi hoặc nhăn mày. “Ừm? Sao vậy?” Cô hỏi xong, hoàn toàn không biết màn biểu diễn khi nãy của mình kích thích như thế nào, chỉ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đinh Vũ vô cùng kì quái. Tóm lấy tay cô hoàn toàn là do xúc động nhất thời cho nên hắn cũng không biết phải trả lời thế nào. Tâm Nhu nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to: “Đinh Vũ?” “Cô thơm quá.” Ánh mắt hắn dần thắm lại như màn đêm ngoài cửa sổ. “Do dùng nước hoa hồng của cô mà. Hiệu gì vậy?” Cô tò mò hỏi, nghĩ mình cũng nên mua một lọ để dùng. Lọ nước này là Hàn Hạo Liệt dùng công nghệ mới nhất giúp hắn chế tạo, thoa trên người có thể giảm bớt mùi của đàn ông, khiến hắn nguy trang càng thêm hoàn mỹ. Ngoài ra nước này còn có công dụng quynh rũ vô cùng hiệu quả. Đinh Vũ nhìn chăm chăm chú cừ non trước mắt, đột nhiên nghĩ đến cái đùi gà buổi trưa. Buổi trưa không ăn no hại hắn phải ra ngoài ăn mười bát cơm, quan trọng nhất là không được ăn đùi gà khiến hắn tích đầy một bụng lửa. Con người sắc bén sáng lên. Được lắm, hắn đã tìm ra phương pháp dập lửa rồi. “Lọ này cho cô.” Hắn nói. “A? Thật sao?” Tâm Nhu vô cùng vui vẻ, mỉm cười ngọt ngào đáp lại hắn. “Cám ơn cô, tôi thực sự rất thích.” “Đừng khách sáo, vì tôi cũng có chuyện muốn nhờ cô giúp.” “Chuyện gì vậy? Chỉ cần tôi làm được, nhất định sẽ giúp cô.” Cô vô cùng nghĩa khí nói. Đinh Vũ cầm bàn tay nhỏ bé không tìm vết của cô kéo lại gần, miệng chậm rãi phun ra bốn chữ hàm chứa sự dịu dàng vô hạn. “Giúp tôi đi ngủ.” Đường Tâm Nhu chợt hiểu, hóa ra Đinh Vũ sợ bóng tối! Cô ấy vừa mới chuyển đến nơi xa lạ còn chưa quen, cho nên hy vọng mình có thể ngủ cùng một đêm. “Cùng nhau ngủ? Ha ha! Được thôi.” Nhiệt tình, dũng cảm, tràn ngập chính nghĩa là sở thích của cô cho nên Đường Tâm Nhu lập tức sáng khoái đồng ý. “Tôi về phồng thay áo ngủ, chờ tôi nhé!” Nói xong, cô lập tức chạy về phòng mình chuẩn bị. Một câu “Chờ tôi” làm cho cả người Đinh Vũ nóng lên. Thật đáng yêu! Trong lòng hắn thầm than nhẹ. Cô gái

bé nhỏ này thật không giống người bình thường, vừa tình cảm vừa thẳng thắn, có lúc vô cùng yếu đuối làm cho hắn không tự giác mà chú ý đến cô, thân thiết với cô, muốn có được cô. Mặc dù có lúc bị cô làm cho tức sùi bọt mép nhưng khi nhìn thấy nụ cười xán lạn cùng bộ dáng tự đắc của cô thì cơn tức giận dễ dàng dịu đi dần biến mất. Không thể phủ nhận nụ cười ngọt ngào của cô tựa như có ma lực, làm cho người bên cạnh cũng cảm thấy hạnh phúc theo. Cô đứng ở đâu thì không khí ở đó lập tức trở nên sôi nổi, cho dù cô thật đáng giận nhưng cũng rất cuốn hút hẳn. Hắn bắt đầu chờ mong bộ dáng mặc áo ngủ của cô, bất giác lộ ra nụ cười mà ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện. Lúc Đường Tâm Nhu thỉnh thoảng chạy tới, Đinh Vũ vẫn ngây ngốc đứng đấy. Đi ngủ thì mang theo một cái gối cùng chăn bông là được, nhưng hành vi bất ngờ của Đường Tâm Nhu làm hắn cảm giác chưa nằm ngủ đã thấy chấy nhà. “Cô làm gì vậy?” Đinh Vũ trừng mắt nhìn đồng vũ khí trên mặt đất nào là gậy đánh bóng, nào là máy khoan điện, cưa sắt,... Rốt cục cô gái này đến đây để ngủ hay là tới chém người? Đường Tâm Nhu giải thích: “Đề phòng bất trắc, tốt nhất nên đem ít vũ khí phòng thân để bên người, nếu có kẻ nào không thiết sống, bước vào nhà chúng ta thì ta sẽ dạy dỗ hắn!” Cô một bên cầm vũ khí một bên lộ ra con dao soàn soạt hướng tên trộm lượn lờ dê cười nham hiểm. Trong lòng Đinh Vũ đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy mình như ngủ chung giường cùng Mẫu Dạ Xoa. Tuy rằng người đưa ra đề nghị ngủ chung là hắn nhưng cô còn hưng phấn hơn cả hắn, vừa cười vừa nhảy nhót. Đúng là một nha đầu lỗ mãng! “Tắt đèn ngủ thôi!” Cô chỉ để lại một bóng đèn nhỏ, sau khi chui vào chăn bông liền quay sang Đinh Vũ nằm bên cạnh dịu dàng hỏi: “Bây giờ còn sợ không?” Cảm nhận được thân thể mềm mại kia chạm vào cánh tay mình, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng, khóe miệng tươi cười, “Không sợ nữa.” “Không sợ là tốt, cửa sổ và cửa ra vào tôi đều kiểm tra hết rồi, cô cứ yên tâm ngủ đến sáng.” Mỗi khắc đáng nghìn vàng, ngủ không phải rất đáng tiếc ư? Hắn đương nhiên muốn hưởng thụ cảm giác kích thích khi nằm bên cạnh thân thể mềm mại, thơm mát của cô. Ngửi thấy hương thơm phảng phất, thấy gương mặt gần trong gang tấc của cô, hắn vươn tay gạt lấy sợi tóc vương trên mặt cô, đầu ngón tay vô tình lướt qua môi cô. “Vũ, cô có buồn ngủ không? Chúng ta nói chuyện phiếm một chút nhé? Tôi có làm ồn cô không?” Cho dù thật sự buồn ngủ thì nhìn thấy vẻ mặt chờ mong có người nói chuyện của cô hắn cũng không nỡ cự tuyệt, hướng hồ hắn chẳng hề buồn ngủ tẹo nào. “Nói đi, cô muốn nói về chuyện gì?” Tâm Nhu nghe xong, tinh thần càng hưng phấn, úp mở nói: “Nói cho cô biết, hôm nay tôi phát hiện ra một chuyện, cô nghe xong đừng giật mình nhé.” Hắn nhướn mi: “Ừ?” Ý bảo cô nói tiếp. Vẻ mặt của cô vô cùng thận trọng, y như sắp tiết lộ bí mật quốc gia, “Tôi phát hiện anh ba tôi vừa gặp cô đã yêu.” Hắn đương nhiên biết nhưng vẫn cảm thấy nổi da gà, tưởng tượng Đường Thu Sinh giống như quỷ đói mãnh liệt nhìn hắn khiến cho hắn ngán ngẩm vô cùng. Để phối hợp với Tâm Nhu, Đinh Vũ giả bộ kinh ngạc: “Sao có thể như vậy?” “Là thật đó! Hôm nay lúc ăn cơm cô không thấy ánh mắt anh ba nhìn cô rất đặc biệt sao? Bình thường anh ấy rất cầu thả nhưng lại đặc biệt chăm sóc cô!” “Thật không?” “Không biết cảm giác của cô về anh ba tôi như thế nào?” Cô mong chờ hỏi. “Anh ấy là anh ba của cô, tôi đương nhiên kính trọng anh ấy.” “Vậy nếu anh ấy thổ lộ với cô thì cô định làm sao?” “Vậy đã làm anh ấy thất vọng rồi.” Vẻ mặt Tâm Nhu tràn đầy tiếc nuối: “Nói vậy là anh Ba không còn hy vọng rồi; anh ấy nhất định sẽ rất đau khổ. Nói thực, tôi rất hy vọng cô trở thành chị dâu của tôi.” Hắn nâng cằm cô lên bốn cột hỏi: “Cô thích tôi vậy ư?” Cô gạt đầu lia lịa, không hề có suy tính gì khác, thẳng thắn trả lời, “Đúng vậy, cô xinh đẹp lại dịu dàng, không làm chị dâu tôi thật đáng tiếc.” “Còn có? Cô thích mẫu đàn ông như thế nào?” Ánh mắt hắn dừng lại ở gương mặt xinh đẹp của cô, đáy mắt đầy lên ngọn lửa. Tâm Nhu sau một hồi suy nghĩ, hai má ửng đỏ thẹn thùng giống hệt cô bé con. “Đương nhiên là mẫu đàn ông trưởng thành, chững chạc, dịu dàng, biết quan tâm người khác, vừa ga lăng vừa lễ độ! Ha ha!” Nói xong tự mình cũng thấy ngượng ngùng. Đinh Vũ ánh mắt hình chữ “T”, rung mình trầm giọng hỏi, “Cô có người trong lòng rồi à?” Giọng nói mang theo ghen tuông làm chính hắn cũng thấy bất ngờ. “Có rồi.” Cô nói. “Ai?” Căn phòng tối mịt vừa vịn che giấu ánh mắt nguy hiểm của hắn. Tâm Nhu thẹn thùng nói: “Đó là rất lâu trước đây. Nhưng mà chỉ có tôi đơn phương yêu mến người ta thôi, bây giờ tôi cũng không rõ người ấy đang ở đâu.” “Hả?” Hắn vừa nghe, tâm trạng liền tốt dần lên. Mùi hương thân thể mềm mại bên cạnh từng đợt xông vào mũi hắn, làm cho hắn vô cùng ngứa ngáy, gian nan. Cứ như vậy, hàn huyền hồi lâu, Tâm Nhu hắt hơi một cái, mí mắt dần dần trĩu xuống, lời nói trở nên đứt quãng, không bao lâu liền bị Chu Công gọi đi. (nghĩa là đi ngủ) Tiếng hít thở đều đều không bao lâu rồi đi vào giấc ngủ. Đinh Vũ chống tay lên đầu, thu hết bộ dáng khi ngủ của cô vào ánh mắt dịu dàng. Hắn không ngủ chút nào, chăm chú nhìn chú cừ non trước mặt. Bộ dáng ngủ không chút đề phòng, khuôn ngực phập phồng theo hơi thở khiến hắn bị dục hỏa thiêu đốt một phen. Bàn tay vươn ra trước mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai má, cuối cùng dừng lại ở cánh môi cô. Hắn đột nhiên cảm thấy miệng khô, lưỡi khô, khát vô cùng mà môi cô lại chính là dòng suối ngọt tốt nhất. Lúc đầu, hắn không quân tử lừa gạt cô đương nhiên sẽ không quân tử mà dạy dỗ cô. Cô ăn đùi gà của hắn, để

công bằng, hắn sẽ ăn cô. Ánh mắt lóe sáng, hắn nhích người về phía cô chuẩn bị hái hoa. Ngay khi cách môi cô chỉ 3cm, đột nhiên một quả đấm từ đâu giáng tới làm Đinh Vũ không kịp tránh, bị cô đập lộn xuống giường. “Chết tiệt! Đừng trốn!” Đường Tâm Nhu thốt lên. Bị đánh ngã xuống giường, hắn đau đớn xoa xoa hai má, kinh ngạc nhìn cô thì thào. Miệng Tâm Nhu vẫn không ngừng nói ra những lời vô nghĩa nhưng chỉ chốc lát sau đã khôi phục lại nhịp thở đều đều. Hắn quan sát cô một hồi lâu, cuối cùng mới xác định vừa rồi cô gái này nói mớ. Người luyện võ cho dù đang ngủ thì đối với nguy hiểm xung quanh vẫn sinh ra phản xạ phòng vệ, không ngờ cô gái này lại phản ứng nhạy bén như vậy. Đinh Vũ oán hận trừng mắt! Cô bé chết tiệt này! Đang ngủ mà lực sát thương vẫn mạnh! Món điểm tâm ngọt càng khó ăn thì hắn càng hứng thú. Thêm nắm đấm này của cô, thù mới hận cũ hắn nhất định sẽ đòi lại. Hắn lạnh lùng liếm môi, thề phải hôn cô bằng được, vì thế hắn lại tiến gần về phía mặt cô. “Bóp!” Một quả đấm nữa thình lình bay tới, may mà hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý nên dễ dàng chặn được nắm đấm của cô. Tuy nhiên bởi quá đắc ý nên hắn không để ý một cước khác đang bay đến. Cả người hắn bị đá bay xuống giường.

6. Chương 06

Trên bàn ăn sáng, không khí kỳ dị đậm đặc mùi thuốc súng. Đường Tâm Nhu lẳng lặng cắn bánh mì nướng, đôi mắt nhìn chăm chăm về mặt hờn giận của Đinh Vũ, cẩn thận mở miệng, “Ai làm cô tức giận vậy?” Hắn lạnh lùng liếc cô một cái khiến cô bỗng dừng chột dạ: “Còn ai nữa? Đương nhiên là người hôm qua đá tôi rơi xuống giường.” “Hả?” Cô ngây người, sau đó liền bừng tỉnh hiểu ra, nhỏ giọng hỏi, “Người kia không phải là tôi đấy chứ?” Đinh Vũ hừ lạnh một tiếng, lắc đầu, Đường Tâm Nhu lúc này mới nhận ra: Mình gặp rắc rối to rồi! Phải làm sao bây giờ? Sao cô lại đá Đinh Vũ xuống giường cơ chứ? Chẳng trách cô ấy không vui. Nuốt nước bọt, cô cảm thấy áy náy không thôi. “Rất xin lỗi! Tôi không cố ý đâu, ha ha!” Cô gãi đầu cười kèm theo về mặt hối lỗi. Hiển nhiên, lần này Đinh Vũ không tha thứ cho cô, về mặt vẫn lạnh băng, không để ý tới cô. Tâm Nhu ý thức rất nhanh, đổi cách khác, nhanh trí chạy đến đứng sau lưng hắn. “Đừng giận nữa mà! Tôi giúp cô xoa bóp bả vai, cô mỏi ở đâu nào? Ha ha ha!” Đinh Vũ không thèm để ý cô, tiếp tục ăn, cô gái này thô lỗ có thừa nhưng cũng rất khéo tay, hắn tuy bực nhưng vẫn phải ăn no đã. Tâm Nhu thấy bát của hắn trống không, lập tức quan tâm nhiệt tình, “Tôi giúp cô xới thêm cơm.” Cầm lấy bát, nữ nô lệ thình thịch chạy tới phòng bếp, trong chốc lát, cung kính mang một bát cơm nóng hổi đến trước mặt hắn. Hắn liếc cô một cái mới bụng bát cơm lên miệng. “Tôi giúp cô pha trà.” Nữ nô lệ cầm lấy chén trà ướp hoa đưa cho hắn uống. Ưu điểm lớn nhất của cô chính là mặc kệ sắc mặt người khác khó coi thế nào, cô đều mỉm cười, duy trì khuôn mặt nhiệt tình, tươi rói. “Ha ha ha, khách quan còn yêu cầu gì xin cứ nói.” Nói thật, nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười bốn mùa không ngừng kia, cho dù tâm Đinh Vũ vốn lạnh như băng nhưng cũng bị sức nóng ánh sáng mặt trời của cô làm cho tan chảy. Sau khi ăn xong, hắn thở dài nói: “Thôi bỏ đi!” “Không giận tôi nữa sao?” Cô như con chó Nhật vui vẻ nhìn hắn hỏi. “Thấy cô thành tâm nhận lỗi như vậy, tôi tha thứ cho cô!” Cùng lắm thì buổi tối tìm cách đánh lén cô, trong lòng hắn cười lạnh. Nhìn gương mặt tươi cười căng mọng như trái táo kia, hắn nheo mày: “Sao cô cười không ngừng vậy, có chuyện gì vui à?” “Hả? Cô nhìn ra sao?” Tâm Nhu vỗ vỗ hai má hỏi. “Về mặt bây giờ của cô cùng khuôn mặt tươi cười của con lật đật giống nhau như đúc.” Không sai, càng nhìn càng thấy cô giống con lật đật, dù bị người ta đá thế nào cũng duy trì khuôn mặt tươi cười, cuốn hút hắn, làm cho tâm trạng hắn dần tốt lên. “Nói đi, cô vui mừng chuyện gì vậy?” Tâm Nhu lập tức kéo chiếc ghế dựa đến bên cạnh hắn, gấp rút ngồi xuống, đem chuyện vui chia sẻ với Đinh Vũ, cười hề hề: “Sáng nay anh ba gọi tới nói anh ấy có một người bạn khai trương công ty thiết kế trang phục, muốn nhờ tôi giới thiệu vài nhà thiết kế cho anh ta.” Hóa ra vì chuyện này mà vui vẻ, Đinh Vũ mỉm cười: “Vây chúc mừng cô nhé!” “Hôm nay tôi muốn mang tác phẩm của tôi đi cho người ta xem.” “Tốt lắm!” Hắn bụng bát cơm lên tiếp tục ăn. “Cho nên... Đinh Vũ... Cô có thể giúp tôi một việc không?” Cô nịnh nọt, chớp chớp đôi mắt to, làm nũng với hắn. Đinh Vũ ngừng ăn, nhìn gương mặt tươi cười của cô, trong lòng biết rõ cô đặc biệt trở nên mềm mại khi muốn nhờ vả người khác. “Chuyện gì?” Tâm Nhu vui vẻ lôi kéo hắn, cười bí hiểm đưa hắn đến phòng cô. Nhiều người ở cùng nhau thì lúc ăn cơm, nói chuyện phiếm, xem tivi đều có người bầu bạn, ban đêm không còn cô độc một mình. Đối với Tâm Nhu, Đinh Vũ đến đây ở thật sự rất tốt. “Mau lên! Mau lên!” Trong đầu

cô không biết nghĩ đến chuyện gì mà liên tục cười bí hiểm làm hấn chần chừ trong chốc lát, cảm thấy mình không nên vào cùng cô vì hấn có một dự cảm không tốt. Nhưng cuối cùng hấn vẫn lựa chọn theo cô vào, hấn muốn xem cô bé này đang giở trò gì? Cô vui vẻ cười lấy bộ quần áo phía sau ra cho hấn xem. “Nhìn xem! Đẹp đúng không? Ha ha ha!” Đinh Vũ bình tĩnh đánh giá khối vải rách trước mặt: “Đây là cái gì?” Đường Tâm Nhu đắc ý nói: “Một tháng trước tôi không quản ngày đêm vất kiệt óc mới hoàn thành bộ trang phục này. Có đẹp không?” Hấn nhìn chằm chằm bộ quần áo, trầm ngâm hồi lâu, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất giống một đồng vải rách hợp thành. Ai mà mặc nó nhất định bị nhảm thành ăn mày, một tên ăn mày trang điểm lộng lẫy. “Phụt!” Hấn làm bộ gật gù, kỳ thực muốn im miệng nhưng không cẩn thận cười ra tiếng, “Không sai, rất sáng tạo.” Nói xong, lương tâm không khỏi cảm thán, mình trở nên lương thiện như vậy từ khi nào nhỉ? Đường Tâm Nhu vô cùng đắc ý: “Tôi biết mà! Tác phẩm này vô cùng sáng tạo, tôi cố ý thêm phong cách Gypsy để phối hợp với chất thơ của mùa thu. Đạt tới hiệu quả mỹ mãn.” Theo hấn, đây là thời trang hoa quả thì có! Um, không được, hấn nhin cười làm cho da mặt bắt đầu co rút. Cuối cùng hấn cũng hiểu nguyên nhân trang phục cô thiết kế luôn bị người ta trả về là do cô gửi sai trang phục, nếu trang phục gửi đến mà không bị chê cười thì khẳng định ông chủ này bị hoa mắt rồi. “Rất tuyệt đúng không?” “Rất tuyệt.” Hấn cố gắng nhin cười. “Vây tốt quá! Cô mặc thử xem.” Im ắng ~ Hấn nhìn chằm chằm gương mặt xán lạn cùng đôi mắt hồng hồng của cô, cả người trắng bệch cộng thêm bộ quần áo màu xanh trên tay khiến hấn không cười nổi. “Hôm khác đi!” Nói xong hấn lập tức quay đầu chạy đi. “Không được!” Đường Tâm Nhu kéo cánh tay của hấn, làm nũng. “Làm ơn! Mặc một chút thôi! Người cô cao ráo đủ tiêu chuẩn lại xinh đẹp như vậy, cô làm người mẫu là thích hợp nhất.” “Không được!” Hấn quả quyết cự tuyệt. “Vì sao? Vừa rồi chẳng phải cô cũng khen bộ quần áo này rất đẹp còn gì?” “Khen là một chuyện, mặc lại là chuyện khác.” Hấn kiên quyết bỏ đi, lòng không thay đổi. Tâm Nhu hoảng hốt, vì muốn cầu xin Đinh Vũ hồi tâm chuyển ý mà lập tức dán thân thể mềm mại vào người hấn. “Này! Cô làm cái gì vậy?” “Giúp tôi đi mà

Anh ba nói hôm nay sẽ giới thiệu tôi với ông chủ của một công ty thời trang, muốn tôi mang tác phẩm cho người ta xem, nếu như được coi trọng, không chừng tôi sẽ có cơ hội trở thành nhà thiết kế.” Thân mình hấn bị cô đụng chạm mà nóng bừng như lửa, thân thể cô cũng không phải quá nóng bỏng vậy mà lại hấp dẫn hấn, trái tim lạnh lùng của hấn vì cô mà gợn sóng, ánh mắt cũng dần thay đổi. Nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để ăn cô. Khó mà nghe theo, đôi chân hấn chỉ chực chạy khỏi đây. “Làm ơn, Vũ ~” Một tiếng “Vũ” vô cùng thân thiết làm hấn động lòng, tay thu chặt thành nắm đấm, sợ mình không nhin được mà ôm cô. Đường Tâm Nhu không hề phát hiện ra hơi thở khó khăn của hấn, còn ôm chặt hơn chỉ sợ hấn chạy mất; bộ ngực tròn trịa, mềm mại không ngừng kích thích hấn, mà hấn thì cố hết sức để duy trì sự bình tĩnh, về mặt giả bộ phân vân, không có một tia hi vọng. “Vũ ~” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào gọi hấn. Thực ra, cô rất ít khi làm nũng. Mẹ cô rất khó tính, dữ dằn, cô là con cũng không khác mấy. Cha cô mở nhu đạo quán, trên cô lại có bốn anh trai, từ nhỏ cô đã lớn lên trong môi trường cứng rắn. Ở nhà nếu không phải cùng các anh chơi trò “cảnh sát bắt cướp” thì lại cùng cha học nhu đạo. Không hiểu sao, khi gặp Đinh Vũ cô lại muốn làm nũng với cô ấy, thích chia sẻ tâm sự cùng Vũ. Có thể trong tiềm thức, cô rất mong muốn có chị em, Đinh Vũ xinh đẹp, dịu dàng lại thiện lương làm cô rất ngưỡng mộ, bất tri bất giác coi cô ấy như chị em của mình, “Năn nỉ cô, Vũ ~ Người ta khó khăn lắm mới có được cơ hội này, cô đồng ý đi mà ~” Đinh Vũ biết rõ nếu bây giờ đồng ý thì về sau nhất định sẽ phải hối hận nhưng lại không nhẫn tâm từ chối cô. Nếu chỉ làm người mẫu cho ông chủ kia nhìn một lát thì chắc là được. Không lay chuyển được cô, hấn đành phải thở dài đáp ứng. “Được rồi, chỉ một lần này thôi, không có lần sau đâu nhé.” “Thật sao! Cảm ơn! Cảm ơn! Vũ

~ Cô là tốt nhất!” Để biểu đạt lòng cảm kích của mình, Tâm Nhu còn hôn “chụt” lên mặt Đinh Vũ một cái. Đối với Đường Tâm Nhu, cả trăm nụ hôn trên má cũng chỉ bằng lời chào hỏi mà thôi, mọi người trong nhà cô ai cũng vậy hết, cứ nhìn anh ba cô khác rõ. Cô cầm quần áo nhét vào tay Đinh Vũ, lôi hấn vào trong phòng, không quên dặn dò: “Nhớ mặc cho tôi xem nhé!” Tiếp theo liền đóng cửa phòng lại. Nhưng Đinh Vũ lại vì nụ hôn này mà trong lòng xúc động không thôi, ánh mắt tràn ngập lửa thật lâu sau vẫn chưa dập tắt.

7. Chương 07

Trong giới thời trang, công ty Đế Bối Nhi cũng xem như có tiếng tăm không nhỏ. Danh tiếng này là do công ty không ngừng phát triển, mở rộng nghiệp vụ mà làm nên. Vài năm gần đây, những sản phẩm của công ty đã phổ biến trên toàn cầu, riêng ở khu vực Đông Nam Á đã tập trung khoảng hơn một trăm chi nhánh. Công ty chủ yếu thịnh hành thời trang cho giới trẻ, hàng năm đều tổ chức các show diễn thời trang lớn; các tác phẩm tham gia đều được chọn lọc cẩn thận, không chỉ quảng bá sản phẩm mà còn chiêu mộ nhân tài về làm nhà thiết kế riêng cho công ty. Phòng kế hoạch chịu trách nhiệm chuẩn bị trang phục theo mỗi quý, đồng thời quảng cáo, truyền bá sản phẩm mới. Lần này, hẹn gặp cô là người giữ một vị trí rất quan trọng trong công ty – trưởng phòng kế hoạch Thi Dịch Phàm – đồng thời cũng chính là đàn anh thời trung học của Đường Tâm Nhu. Đường Tâm Nhu có nằm mơ cũng không ngờ rằng Dịch Phàm – người mình vụng trộm thầm mến thời còn đi học lại xuất hiện ngay trước mắt. “Tâm Nhu, Dịch Phàm sau khi tốt nghiệp trung học thì đi bồi dưỡng nghiệp vụ, sau nhiều năm không gặp, bây giờ anh ấy đã là nhà thiết kế nổi tiếng trong giới thời trang.” Đường Thu Sinh vỗ vai bạn tốt, giới thiệu thân phận anh với cô em gái. “Đã lâu không gặp em, Tâm Nhu.” Thi Dịch Phàm mỉm cười chào cô, phong thái chín chắn cùng sự nghiệp thành công làm anh đẹp trai hơn trước nhiều. “Chào anh.” Đường Tâm Nhu rụt rè gật đầu, gặp lại thần tượng hồi còn đi học làm cô kinh ngạc không dứt, hơn nữa căn phòng sang trọng này khiến cô không thể xử sự như bình thường, mà trở nên thận trọng, e dè hơn. Dịch Phàm và anh ba là điển hình của hai mẫu đàn ông hoàn toàn khác biệt. Anh ba cởi mở phóng khoáng, bạn bè xung quanh tính cách cũng tương tự; còn Dịch Phàm mang vẻ hào hoa phong nhã làm người ta có ấn tượng sâu đậm. “Dịch Phàm bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn bớt chút thời gian đến xem trang phục em thiết kế, còn không mau cảm ơn người ta đi.” Đường Tâm Nhu ngại ngùng kèm theo chút hồi hộp, hai má đỏ lên, gật đầu đáp: “Cảm ơn anh, Dịch Phàm.” “Đừng khách sáo, sau nhiều năm không gặp, em trở nên hấp dẫn hơn nhiều.” Đáy mắt trong veo lóe sáng khác thường, nhiều năm không gặp, cô bé trước đây mặt mũi thường xuyên lấm bùn đã trở thành một thiếu nữ mười tám duyên dáng, yêu kiều rồi. Đường Thu Sinh đứng một bên tiếp lời: “Em gái tớ từ nhỏ đã đáng yêu, bây giờ lớn lên càng ngày càng xinh đẹp. Đứa con gái yêu của cha mẹ tớ lại sống một mình ở Đài Bắc nên họ thật sự rất lo nó có bị đói hay mắc bệnh không. Lần này tớ lên đây là muốn xem nó có tự chăm sóc được cho bản thân không.” “Em đâu phải trẻ con!” Tâm Nhu lẩm bẩm một câu. “Em đó, từ nhỏ đã ngây thơ, làm việc lại dễ xúc động, chỉ cần không để ý là em đã phạm sai lầm rồi.” Mặt Đường Tâm Nhu đỏ lên, liếc mắt lườm anh ba. Anh không có chuyện gì khác để nói hay sao mà suốt ngày nhắc lại chuyện hồi nhỏ của cô trước mặt Dịch Phàm. Đúng là chẳng nề mặt cô gì cả. Cô lơ đãng nhìn sang Dịch Phàm, thấy gương mặt tươi cười của anh ấy thì lại xấu hổ cúi xuống. Ngồi bên cạnh cô, Đinh Vũ lặng lẽ quan sát tất cả, từ đầu đến cuối không nói một câu nào. Ba người nói bao nhiêu chuyện nhưng lại không nhắc đến bộ thiết kế khiến Tâm Nhu thấy hơi lo lắng. “Xin hỏi, không biết anh Dịch Phàm có ý kiến gì về tác phẩm thiết kế của em không?” Cô lo lắng không yên, băn khoăn hỏi. “Ý tưởng thiết kế rất mới, trong đó có vài chi tiết anh muốn hẹn em cùng nói chuyện, vậy có tiện không?” Tâm Nhu mừng rỡ, vội vàng gật đầu: “Tất nhiên, bất cứ lúc nào em cũng có thời gian.” Ánh mắt sắc lẹm của Đinh Vũ càng sắc lại, hần vẩn duy trì vẻ trầm mặc như lúc đầu. Đường Thu Sinh quay ra cười với em gái: “Anh đã nói rồi mà, em không cần phải lo lắng. Anh thấy cũng không còn sớm nữa, chúng ta không nên làm lỡ thời gian của Dịch Phàm. Em cùng Đinh Vũ lên xe trước đi, chờ anh và Dịch Phàm nói nốt vài câu sẽ lập tức ra ngay.” “Vâng.” Tâm Nhu nhận lấy chiếc chìa khóa xe, đứng dậy cùng Đinh Vũ, “Anh ba, Dịch Phàm, bọn em đi trước đây.” “Đi nhanh đi, anh sẽ ra ngay thôi.” Đường Thu Sinh vẫy tay đáp lại. Đợi cho hai người đi hẳn, Đường Thu Sinh lập tức nắm lấy thời gian, không quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề: “Nói thật đi, cậu cảm thấy thế nào?” Trong văn phòng chỉ còn hai người bạn đồng môn bọn họ, Thi Dịch Phàm cũng không muốn che giấu chuyện gì, thân mình thoải mái dựa vào lưng ghế, mười ngón tay đan trước ngực, tự nhiên bày ra tư thế nhà kinh doanh. “Chúng ta là bạn học cũ, tớ cũng không gạt cậu, ý tưởng thiết kế của em gái cậu rất mới nhưng – Thi Dịch Phàm lắc đầu nói – Thứ lỗi cho tớ nói thẳng, ý tưởng mới vượt quá sức tưởng tượng của người bình thường, vả lại cũng không thích hợp.” “Ý cậu là không thể tuyển dụng lâu dài?” “Đúng vậy, thật ra ưu điểm lớn nhất chính là người mẫu rất đẹp.” “Này, cảm cậu có ý gì với người mẫu đấy nhé.” Đường Thu Sinh khấn trương cảnh cáo. Thi Dịch Phàm hứm thú nhướn mi. “Hóa ra là cậu thích mẫu người này?” “Tớ chưa từng gặp mỹ nữ nào như vậy, trên người cô ấy tỏa ra khí chất tao nhã kèm theo vẻ lạnh lùng. Cô gái trong mộng ở ngay trước mắt, tớ đang cố gắng theo đuổi cô ấy, cậu đừng tranh với tớ đấy.” “Yên tâm đi, tớ không có hứng thú với đàn bà cao gầy lạnh lùng, tớ cảm thấy em gái cậu rất đáng yêu.” Đường Thu Sinh vừa nghe, trong lòng mừng rỡ, cố ý cường

điều thêm: “Đó là chuyện đương nhiên, em gái tớ từ nhỏ đến giờ không biết đã có bao nhiêu nam sinh theo đuổi.” Hấn vừa nói vừa quan sát phản ứng của Thi Dịch Phàm. “Cô ấy có bạn trai rồi sao?” Tuy rằng Thi Dịch Phàm cố ý tỏ vẻ thờ ơ nhưng cùng là đàn ông, Đường Thu Sinh sao lại không nhìn ra hấn rất có cảm tình với Tâm Nhu. Đường Thu Sinh giả vờ thờ dài. “Không có, cho nên cả nhà chúng tớ mới lo lắng đến tận bây giờ, ngay cả một bóng đàn ông bên người cũng không thấy. Vừa rồi cậu cũng thấy rồi đấy, em gái tớ đáng yêu như vậy, đàn ông vừa nhìn đã yêu, sao không khiến cho người ta lo lắng, đề phòng nó bị người xấu lừa gạt chứ?” Đường Thu Sinh chú ý vẻ mặt của Thi Dịch Phàm, biết rằng lời nói của mình đã có tác động đến hấn. Thi Dịch Phàm có sự nghiệp thành đạt, nhân phẩm không tồi, lại là bạn cũ hồi trung học, nếu cậu ấy có ý với Tâm Nhu thì thật tốt quá. Thật ra hôm nay hấn sắp xếp cuộc hẹn này còn có mục đích khác, không phải vì thiết kế của em gái mà muốn tạo cơ hội cho hai người gặp mặt. Hấn biết trước đây Tâm Nhu rất có thiện cảm với Dịch Phàm, hơn nữa hấn được cha mẹ nhờ cậy, lần này hấn đến Đài Bắc không chỉ để mở chi nhánh mà còn mang trọng trách âm thầm tìm vị hôn phu tốt cho em gái. Vừa đúng lúc hấn gặp lại Thi Dịch Phàm – bạn cùng trường trung học nhiều năm không gặp, vừa đi nước ngoài trở về, liền nảy ra ý định này. Hấn chắc chắn Thi Dịch Phàm sau khi thấy Tâm Nhu nhất định sẽ thích, hơn nữa điều kiện Thi Dịch Phàm tốt như vậy rất thích hợp làm em rể hấn, cho nên hấn mượn danh nghĩa thiết kế trang phục để giới thiệu hai người. Mọi việc dường như rất suôn sẻ. Trang phục thiết kế của Tâm Nhu có được chọn hay không không quan trọng, quan trọng là Thi Dịch Phàm có động lòng hay không. Hấn hiểu rõ em gái mình có sức quyến rũ rất lớn với đàn ông, ai gặp cũng có cảm tình, ngay cả bốn anh em nhà bọn họ đều thương yêu em gái hết mực. Chỉ cần là đàn ông độc thân thấy Tâm Nhu hai mắt liền sáng lên. Mà thực tế chứng minh hấn đã đoán đúng, thấy Thi Dịch Phàm nhìn em gái hấn chăm chú, hấn biết kế hoạch của mình đã thành công. Phương thức tiếp cận ngay cả đường sự cũng không hay biết gì, Đường Thu Sinh đắc ý tự khen mình cao minh. Hấn cầm lấy chén nước, uống một ngụm, tiếp tục nói: “Cho nên tớ mới nhờ cậu đừng từ chối nó, nghĩ cách làm cho nó hiểu được giới thiết kế cạnh tranh tàn khốc, chờ nó chết tâm sẽ ngoan ngoãn lập gia đình, ở nhà giúp chồng dạy con.” Thi Dịch Phàm dường như cũng ngộ ra: “Cậu hi vọng tớ nhận Tâm Nhu để không làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy, sau đó khiến cô ấy hiểu được sự thật tàn khốc, chuyện này so với việc cô ấy ở bên ngoài bị người khác lừa gạt thì tốt hơn nhiều phải không?” “Đúng vậy, chính là ý này, cậu thấy thế nào? Nể tình bạn học cũ mà giúp tớ lần này đi!” Thi Dịch Phàm cười đáp: “Trong phạm vi quyền hạn, tớ có thể sắp xếp thử xem.” “Thật tốt quá! Tớ biết cậu rất nghĩa khí mà! Tốt rồi, kế hoạch của tớ là thế này, như thế... như thế...” Đường Thu Sinh đem chủ ý trong lòng nói cho Thi Dịch Phàm, hiện tại hai người đã có tình ý với nhau, kế tiếp chờ em gái hấn đồng ý là xong. Hấn làm anh trai chẳng những có thể giải quyết nỗi băn khoăn, mà còn có thể bàn giao với cha mẹ, không chừng ít lâu sau còn được thấy dáng vẻ Tâm Nhu mặc váy cưới, cũng không chừng hai anh em đồng thời hoàn thành việc chung thân đại sự. Tưởng tượng Đinh Vũ mặc váy lụa trắng, tay ôm bó hoa cưới, Đường Thu Sinh không nhịn được mà cười toe toét. Sau khi ra khỏi văn phòng, Đinh Vũ và Tâm Nhu liền đi về hướng bãi đỗ xe. Dọc đường đi, Tâm Nhu không ngừng cười nói. “Dịch Phàm hình như rất hứng thú với thiết kế của tôi! Cô nghĩ anh ấy có ký hợp đồng cùng tôi không? Nói không chừng, lần này thần may mắn thực sự chiếu cố tôi rồi. Nhưng có phải tôi suy nghĩ quá nhiều không nhỉ, nhờ người ta chỉ nói khách sáo như vậy thôi thì sao?” Đinh Vũ làm mặt lạnh lùng, không nói một câu, trên mặt viết rõ hai chữ “hờn giận”. Loại quần áo cho ăn mày mà có người coi trọng mới lạ, chỉ có cô gái ngu ngốc này mới tưởng thật, đến lúc bị người ta bán đi rồi cũng không biết. “Dịch Phàm không hổ là quản lý của một công ty lớn, cách nói năng và bộ dáng thật không giống người thường, thoát nhìn đã thấy là người lời hứa tựa ngàn vàng, hấn anh ấy sẽ không nói lấy lệ đâu. Nếu Dịch Phàm thật sự liên lạc lại, cô bảo tôi phải làm gì bây giờ?” Dù sao thì cũng không liên quan đến mình, hấn không cần quan tâm. Nhưng nghe cô mở miệng Dịch Phàm, ngậm miệng Dịch Phàm, trong lòng lại xuất hiện một ngọn lửa không tên thiêu đốt. Cô gái chết tiết này sao cứ gọi tên người ta thân thiết như vậy! “Cô nói xem khi nào thì Dịch Phàm hỏi âm? Vừa rồi anh ấy muốn tôi chọn thời gian, có phải là muốn nói chuyện hợp tác không nhỉ? Oa! Nếu vậy không phải là tôi sẽ hết khổ rồi sao! Này? Sao cô không nói gì thế?” Cô gái chậm chạp này đồng dài ít nhất mười phút, giờ mới phát hiện ra hấn không nói chuyện, thật đúng là nha đầu chết tiết! “Vũ, sao trông cô giống như đang mất hứng vậy?” Một tay kéo góc áo của hấn, nhỏ giọng hỏi. Đinh Vũ hất tay cô ra, đi thẳng về phía trước, ngay cả quay đầu lại cũng không quay làm cô ngăn người chạy theo. Người cao thì bước chân cũng dài hơn, cô phải đi năm bước mới theo kịp một bước của hấn. “Vũ, tại sao cô không để ý đến tôi? Đợi tôi với, tôi đã chọc giận cô sao?” Cô cố gắng nhớ xem mình khi nào, vì chuyện gì, như thế nào mà làm cô ấy mất hứng nhưng nghĩ cả buổi cũng không ra. Thái độ lạnh lùng của Đinh Vũ khiến cô vô cùng hoảng loạn. “Vũ, nói cho tôi biết đi, mà thôi, cô cứ mắng tôi đi nhưng đừng phớt lờ tôi được

không? Tôi thấy buồn lắm.” Cô theo sát phía sau Đinh Vũ, gấp gáp không biết phải làm thế nào cho phải. Mỗi khi bạn tốt giận cô, cô đều không có cách giải quyết, càng không chịu nổi vẻ lạnh lùng không nói một lời, việc này so với việc cho cô một đấm còn khổ sở hơn. Hơn nữa cô cũng không hiểu sự tình như thế nào, càng không nhận được muốn biết nguyên nhân, bằng không trong lòng sẽ rất khó chịu. “Vũ...” Cô nắm chặt tay hắn không buông. Đinh Vũ muốn giật ra nhưng làm thế nào cũng không rút ra được, suýt nữa thì quên mất sức cô rất khỏe. Đôi mắt sắc nhọn hung hăng quét tới, đang muốn đuổi cô đi thì lại thấy đôi mắt to vô tội vương vài giọt nước, khiến hắn sững sờ ngay tại chỗ. “Sao cô lại khóc?” “Bởi vì cô không thèm để ý đến tôi!” Cô tủi thân đáp. “Vậy có cần thiết phải khóc không?” “Vì tôi rất buồn mà!” Nghe ngữ khí chống đối cùng hốc mắt hồng hồng kia, lông mày hắn nhăn lại thành hình chữ bát (). Bởi định khóc mà hai lỗ mũi bé nhỏ run run, vẻ mặt vô cùng buồn cười. Nếu muốn làm bé con khóc tướng thì cô đã thất bại nhưng đủ để tâm trạng hắn tốt lên. Hắn nhíu mày hỏi: “Buồn từng nào?” “Rất buồn, rất buồn, rất buồn.” Mỗi lần lặp lại, ngữ khí của cô càng thêm trịnh trọng, như thể sợ hắn không biết cô thật sự rất buồn. Nghe cô nói vậy, trong lòng Đinh Vũ dâng lên thứ cảm giác tự hào, cũng bớt giận không ít, hắn không ngờ lại có thể làm cô thương tâm đến vậy. “Bộ đáng khóc lóc của cô thật khó coi.” Nhẹ giọng trách đồng thời vươn một bàn tay lau nước mắt cho cô, ra lệnh, “Đừng khóc nữa.” “Cô không giận tôi nữa sao?” “Tôi đâu có tức giận, tất cả là do cô tự suy diễn thôi.” “Vừa nãy rõ ràng mặt cô rất tức giận mà! Tôi gọi cô nhưng cô không thèm để ý lại còn gạt tay tôi ra, không phải tức giận thì là gì?” Cô chu miệng lên, uất ức phản bác. “Tôi vui vẻ, không được sao? Vả lại sau khi nghe cô nói, giờ tôi cảm thấy tức giận rồi.” “Không được! Cô đừng phớt lờ tôi mà, Vũ!” Thấy cô tức thời làm tâm trạng hắn vô cùng sung sướng, muốn đem cô gái nhỏ trước mặt ôm vào lòng, mà hắn đã thật sự làm như vậy, cánh tay ôm cô vào lòng, khẽ mắng một câu: “Đồ ngốc!” Đinh Vũ cười? Đường Tâm Nhu mừng thầm, nhìn chằm chằm gương mặt tươi cười của Đinh Vũ, cũng vui vẻ nở nụ cười. Tuy rằng không rõ vừa rồi cô ấy tức giận cái gì nhưng không quan trọng, chỉ cần Đinh Vũ không phớt lờ cô là được rồi. “Chúng ta đi hóng gió đi!” Hắn nói. “Được! Chờ anh ba quay lại rồi đi...” “Chỉ hai chúng ta đi thôi.” Hắn ngắt lời cô. “Nhưng mà...” Hắn lạnh lùng hỏi: “Có muốn đi không? Không muốn thì thôi.” “Muốn, muốn...” Tâm Nhu vội vàng gật đầu, sợ cô lại tức giận, bây giờ mới phát hiện ra Đinh Vũ cũng có lúc không thể động tới, không biết vì sao cô lại rất để ý việc này. Nhìn thấy nụ cười mê đảo chứng sinh của cô, Tâm Nhu vút sự do dự ra khỏi đầu, quyết định không để ý đến anh ba mà cùng Đinh Vũ lái xe đi hóng gió. Dù sao thì anh ba nhất định sẽ thông cảm! Cùng lắm là bị mắng một trận, còn hơn là chọc giận Đinh Vũ, thật đáng sợ. Trong lòng lẩm nhẩm: “Xin lỗi, anh ba.” Cô trọng bạn khinh anh, thật xin lỗi. *** Đêm khuya yên tĩnh, ngoại trừ vầng trăng đang chiếu sáng ngoài cửa sổ, ai ai cũng đang chìm trong mộng đẹp. Tuy nhiên, thợ săn sói vẫn còn tỉnh, không gian yên tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi xuống hắn cũng có thể nghe thấy, Đinh Vũ quay đầu nhìn cô gái đang khò khò ngủ bên cạnh. Ngày qua ngày, hắn cùng cô chung giường, nhìn rõ toàn bộ tư thế ngủ từ trên xuống dưới của cô. Hắn xoa cằm, râu phải thường xuyên cạo, lông chân cùng lông ngực phải nhổ định kỳ, còn phải chăm sóc da mặt đúng giờ, bao nhiêu công đoạn phức tạp này đều lợi dụng lúc Tâm Nhu ngủ say mà tiến hành. Hắn lặng lẽ xuống giường, đi vào phòng tắm, tháo tóc giả xuống, cạo lớp da không một tí vết che ở yết hầu ra, khôi phục lại dáng vẻ đàn ông vốn có. Đinh Vũ nhìn vào gương, chậm rãi vuốt chòm râu mới mọc ở cằm, âm thầm bội phục Hạo Liệt phát minh ra dao cạo công nghệ cao giúp hắn có thể đóng vai phụ nữ một cách hoàn mỹ mà không phiền phức. Dùng miếng da giả này giống như đang bôi một lớp kem dưỡng da, thoát nhìn thì không khác biệt là mấy, ngay cả râu mép vừa thô vừa cứng cũng bị che lấp hết. Lớp da giả tại yết hầu được dán vô cùng cẩn thận, theo như Hàn Hạo Liệt nói là do bạn làm diễn viên của hắn ở Đức chế ra, muốn bao nhiêu cũng có... Mà Đinh Vũ khâm phục nhất chính là bộ da giả trên tay vô cùng mềm mại, so với da phụ nữ còn mềm hơn, trang bị ở trên người còn có thể sử dụng trong thời gian dài. Bình thường hắn chỉ có thể thừa dịp đêm khuya cạo râu, nhổ lông chân, rửa mặt chải đầu qua loa nhưng giả trang làm con gái một thời gian, hắn cần tắm nước lạnh cho thoải mái. Dội nước lạnh lên toàn thân khiến hắn cảm thấy thật thoải mái, khẽ thở nhẹ. Hắn có thể yên tâm tắm là vì sau mấy ngày ở chung, hắn phát hiện cổ gái Đường Tâm Nhu này một khi đã ngủ thì giống hệt lợn chết, ngủ một mạch đến tận sáng. Sau khi tắm nước lạnh, hắn quần khăn bông quanh người, đi về phía tủ lạnh, lấy ra một lon bia, đang muốn mở miệng uống thì cảm thấy có sự khác thường. Đinh Vũ nhảy bèn dừng động tác, lẳng lặng đưa mắt tìm kiếm trong bóng tối. Hắn khẳng định trong phòng khách có người, hơn nữa theo sự dao động của không khí truyền tới thì có thể thấy người này đang đến gần hắn. Hắn rất nhanh xoay người trở lại, tấn công đối phương, đánh bay con dao nhỏ trên tay kẻ xâm nhập. “Hả? Người là đàn ông!” Đối phương kinh ngạc kêu to. Không thể làm được, rõ ràng chỉ có một cô gái mới đúng, sao lại nhảy ra một người đàn ông? Tình huống bất ngờ này khiến cho đối phương hoàn toàn không có thời gian trở tay. Tên kia vốn tưởng chỉ cần

ứng phó qua loa, nhưng Đinh Vũ nhanh như chớp tấn công hấn khiến hấn vô cùng hoảng hốt. Đinh Vũ đã sớm thích nghi được với bóng tối, nhìn rõ vị trí đối phương, thừa dịp tên kia vẫn còn đang thất kinh nhanh tay ra quyền. Lúc này trong góc, một bóng đen nhảy ra, đánh về phía hấn, thừa dịp Đinh Vũ sơ hở lập tức giải nguy cho đồng bọn. Hóa ra là có hai người! Đinh Vũ lạnh lùng hỏi: “Mai Côi Chi Lang?” Thân thể đối phương chấn động, động tác cũng trở nên ngập ngừng, có thể thấy bọn họ rất kinh hãi trước câu nói của Đinh Vũ. “Là cái bầy! Đi mau.” Khóe miệng Đinh Vũ nhếch lên, chờ đợi con mồi xuất hiện đã lâu khiến nhiệt huyết toàn thân hấn dâng trào, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn chúng. Móng vuốt sói vươn ra, xem tụi mày định trốn đi đâu. “Bốp!” Đinh đầu Đinh Vũ đột nhiên truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt, làm hấn nhất thời không chống đỡ nổi mà quỳ rạp trên mặt đất. “Thằng trộm chết dẫm! Dám xông vào trộm đồ này!” Đường Tâm Nhu cầm cây gậy trong tay hét lớn một tiếng. Mai Côi Chi Lang nào dám lưu lại thêm nữa, lập tức lợi dụng cơ hội tẩu thoát. “Đứng lại! Không được chạy!” Đường Tâm Nhu coi người dưới chân như tấm thảm, giẫm qua, tiếp tục đuổi theo hai gã trộm kia. Đuổi tới ngoài cửa, đối phương chia làm hai hướng chạy, trong khoảnh khắc Tâm Nhu không biết đuổi theo bên nào. Cơ hội bắt trộm vượt mất, cô đang ảo não hết sức bỗng nhiên nhớ ra! Không sao! Trong phòng khách còn một con sói bị cô đánh bất tỉnh. Bởi vậy, cô vội vàng quay lại phòng, phát hiện người đã không thấy bóng dáng đâu, lúc này đột nhiên nhớ tới Đinh Vũ. Nguy rồi, không phải... “Đinh Vũ! Đinh Vũ!” Cô đi khắp nhà gọi, nếu Đinh Vũ mà có chuyện gì thì phải làm sao bây giờ? Khi cô gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng thì cửa phòng tắm khẽ mở hé ra một khe hở, bên trong truyền đến giọng nói của Đinh vũ. “Tôi ở trong này.” Tâm Nhu vô cùng vui mừng hỏi: “Đinh Vũ, cô không sao chứ?” “Vừa rồi tôi đang tắm thì nghe thấy tiếng ồn, rốt cục có chuyện gì xảy ra vậy?” “Có trộm.” “Cái gì? Trời ơi, thật đáng sợ...” Hấn học tiếng kinh hô của phụ nữ. “Đừng sợ, kẻ trộm bị tôi đánh chạy hết rồi, tôi chỉ muốn xem xem cô có việc gì không thôi?” “Tôi không sao, còn cô?” “Tôi đương nhiên không sao, vừa rồi tôi dùng cây gậy đánh vào đầu tên trộm, còn giẫm mạnh lên hấn, đáng tiếc vẫn để bọn chúng chạy thoát. Cô đừng lo lắng, có tôi ở đây, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô. À, cô không sao thật chứ?” Bên trong phòng tắm quá tối cho nên cô định tiến lên vài bước. “Đừng đến đây, bây giờ tôi không mặc quần áo đâu.” “Vậy được rồi, chỉ cần xác định cô không sao là tốt rồi, sau này cửa phải khóa chặt, ngoại trừ tôi thì trăm ngàn lần đừng cho người khác vào.” Dặn dò xong xuôi, Tâm Nhu liền cầm gậy đi tới từng xó xỉnh, xác định không có ai trốn trong nhà. Tên trộm thứ ba nhất định là thừa dịp cô đuổi theo liền đào tẩu, cô không ngừng mắng chửi, nếu cô mà bắt được nhất định sẽ cho hấn biết tay. Cửa phòng đóng lại không tiếng động, Đinh Vũ thê thảm ngồi xồm trên mặt đất, chịu đựng cơn đau buốt trên đỉnh đầu. Cô gái chết tiệt! Ra tay nặng như vậy, muốn hại chết hấn sao? Hấn một tay ôm đầu một tay xoa xoa tấm lưng âm ỉ đau do bị cô giẫm lên, miệng hung hăng chửi thề. Được lắm! Mỗi hận hôm nay khó có thể quên, cô không thể không bồi thường hấn. Đáng giận! Đau chết mất thôi!

8. Chương 08

Sau khi xảy ra vụ trộm, Đường Tâm Nhu lập tức báo cảnh sát, ngoại trừ đồ đạc bị đổ vỡ thì tiền của không mất mát gì, có thể tên trộm chưa kịp ra tay đã bị chủ nhà phát hiện nên vội vàng chạy trốn. Bởi vậy cảnh sát chỉ lập hồ sơ rồi bỏ đi. Giữa trưa, anh ba Đường Thu Sinh và bạn tốt Kỷ Trình Trình nghe tin liền đến thăm, mà không ngờ ngay cả Thi Dịch Phàm cũng đến. “Trời ơi! Sao lại xảy ra chuyện này chứ, Tâm Nhu em có bị thương không?” Anh ba Đường Thu Sinh khẩn trương cầm lấy tay em gái, quan sát từ đầu tới chân, sợ cô bị sứt mẻ gì. “Sao em có thể bị thương chứ, đáng lẽ anh phải hỏi đối phương có bị thương không mới đúng.” Tâm Nhu đĩnh chính lại lời anh ba. Đường Tâm Nhu cô một chút cũng không yếu đuối, từ nhỏ đến lớn thử hỏi có người đàn ông nào đánh thắng được cô? Tuy rằng cô là em út nhưng so về nhu đạo thì thất bại thường được “nhường” cho các anh cô. “Nói vậy cũng không đúng, không phải em bảo đối phương có ba người ư? Nhỡ chúng hợp lại tấn công em thì phải làm sao? Hơn nữa dao kéo không có mắt, nếu như bị trúng một dao, để lại sẹo thì em bảo anh biết ăn nói với cha mẹ thế nào? Nghĩ đến tình huống lúc đó của em gái, Đường Thu Sinh không khỏi toát mồ hôi, may mà cha mẹ đã tính toán trước, từ nhỏ dạy dỗ Tâm Nhu học võ công mới có thể hóa nguy thành an. A di đà phật, thiện tai, thiện tai! Thi Dịch Phàm đứng bên cạnh cũng lên tiếng quan tâm: “Em bình an vô sự là tốt rồi.” Hấn dịu dàng nhìn cô chăm chú khiến Tâm Nhu ngượng ngùng nói cảm ơn, trong lòng không khỏi cảm thấy bối rối. Người thứ hai Đường

Thu Sinh quan tâm sau em gái đương nhiên là Đinh Vũ, hần lập tức đi tới trước mặt giai nhân. “Đinh Vũ, em đừng sợ, anh có vài người bạn trong giới cảnh sát, nhất định sẽ nhờ bọn họ mau chóng bắt được tên lưu manh đó, bảo đảm an toàn cho em.” Hần thực hận lúc đó không có ở đây, nếu có thể bày ra màn anh hùng cứu mỹ nhân thì không chừng Đinh Vũ sẽ thay đổi thái độ lãnh đạm sang ái mộ hẳn. Như vậy thì thật tốt biết bao! Đinh Vũ khéo léo né người làm cánh tay Đường Thu Sinh rơi vào khoảng không. Hần đến bên người Tâm Nhu, kéo cô vào lòng, đôi mắt tràn đầy địch ý với Thi Dịch Phàm. “Có Tâm Nhu bảo vệ tôi rồi! Cô ấy rất anh dũng, so với đàn ông còn mạnh hơn.” Nhẹ nhàng phun khí nóng ở bên tai cô, khéo léo chen vào giữa Tâm Nhu và Thi Dịch Phàm, ngoài hần ra, không cho phép bất cứ người đàn ông nào đến gần cô. Được Đinh Vũ khen, Đường Tâm Nhu vô cùng đắc ý nói: “Đúng vậy, tôi sẽ bảo vệ cô, không cho phép bất cứ kẻ xấu nào tiến gần cô một bước.” Cô giờ hai nắm đấm lên, bày ra bộ dáng nữ anh hùng khí phách. Đinh Vũ cười nhẹ, hai anh em Đường Tâm Nhu và Thi Dịch Phàm đều không cần để ý, nhưng còn một người khác từ lúc vào cửa đã làm hần chú ý tới. Con người đen lén liếc về phía người đeo kính đen đứng trong phòng khách, tóc búi chỉnh tề, trang phục bảo thủ giống một cô gái bình thường nhưng nhất cử nhất động lại không tầm thường. Từ lúc bước vào cửa cô ta không giống những người khác đến hỏi thăm đường sự mà ngược lại đi xung quanh nhà, khi thì trầm tư suy nghĩ, khi thì xem xét các góc, dường như đang tìm kiếm manh mối nào đó. “Cô ấy là ai vậy?” Hần thấp giọng hỏi bên tai Tâm Nhu. Tâm Nhu nhìn theo hướng hần chỉ: “À, cô nói cô ấy sao, đó là bạn tốt nhất của tôi, tên Kỷ Trình Trình.” “Cô ấy làm nghề gì vậy?” “Trình Trình làm việc ở cục cảnh sát.” Mắt hần hiện lên tia sắc bén: “Hình sự?” “Không phải! Cô ấy làm ở phòng tài liệu, sắp xếp lại hồ sơ vụ án.” Hả? Đinh Vũ trầm ngâm một lát, nếu không phụ trách phá án thì sao lại có hứng thú với hiện trường vụ án? “Cô ấy đang làm gì?” Tâm Nhu nhìn ra nghi hoặc của Đinh Vũ, cười giải thích: “Trình Trình nghiên cứu quá trình gây án và tâm lý tội phạm, nếu được coi trọng còn có thể được kinh phí nghiên cứu. Lúc trước tôi khuyên cô ấy nên chọn đề tài nào hấp dẫn một chút, đại khái cô ấy cũng nghe theo đề nghị của tôi, hiện tại đang đi lấy tài liệu!” Thì ra là thế, ánh mắt sắc bén của hần dừng trên người Kỷ Trình Trình, có lẽ là do mình quá đa nghi. Tâm Nhu hướng về phía Trình Trình gọi to: “Trình Trình thôi, cậu đến mà không chịu an ủi tớ trước, lại chạy loanh quanh quanh nhà, đây có phải công viên khủng long cho cậu đào hóa thạch đâu.” Kỷ Trình Trình quay đầu lại, đẩy gọng kính mắt, cũng đùa lại bạn: “Đúng đó! Tìm nửa ngày mà ngay cả cái răng khủng long cũng chẳng thấy, sớm biết vậy thì đã không đến.” “Hừ, lời nói vô lương tâm này có thể làm người ta đau lòng đó, có thật đâu là mục đích cậu đến không vậy?” “Sinh ra và lớn lên trong nhu đạo thế gia lại tinh thông quyền anh thử hỏi ai có thể đánh thắng Đường Tâm Nhu chứ? Hỏi cậu có bị thương không chẳng phải đã sỉ nhục cậu rồi sao?” “Hi hi, vẫn là cậu hiểu tớ nhất, không giống anh Ba suốt ngày lo lắng hết như ông già.” Đường Thu Sinh cự lại em gái: “Anh mới hai mươi bảy tuổi.” “Thế mới nói người chưa già đã yếu.” Nói xong ngay cả chính mình cũng không nhận được mà cười ngặt nghèo khiến những người khác cũng bật cười theo. Kỷ Trình Trình đi tới, nhìn mỹ nhân lạnh lùng bên cạnh Tâm Nhu, mỉm cười: “Tôi nghĩ vị này chính là người mà Tâm Nhu hay nhắc tới, Đinh Vũ tiểu thư.” “Chào cô.” Đinh Vũ khách khí trả lời lại, âm thầm đánh giá đối phương. Tới gần mới nhận ra, Kỷ Trình Trình có một đôi mắt vô cùng sắc bén, ẩn giấu dưới cặp kính đen là một ánh mắt trong veo rất có hồn. Nhưng ngoại trừ cặp mắt thông minh thì nhìn thế nào cũng chỉ thấy đây là một nhân viên công vụ bình thường mà thôi. Nhìn bề ngoài giản dị của cô, Đinh Vũ không thấy điểm gì khả nghi nhưng trong lòng mơ hồ có cảm giác cô gái này không thể khinh thường. Khi hần đang đánh giá cô thì cũng là lúc Kỷ Trình Trình quan sát hần. “Tôi tên Kỷ Trình Trình, là bạn học của Tâm Nhu. Cô ấy nói rất đúng, cô quả là đại mỹ nhân.” Đinh Vũ cười duyên: “Là cô ấy nói quá lên thôi.” Đẳng cấp nguy trang của Đinh Vũ rất cao, lừa gạt hết mọi người, không ai có thể nghĩ cô gái nũng nịu dịu dàng này lại là đàn ông. Tâm Nhu tò mò hỏi: “Trình Trình, vừa rồi cậu tìm hỏi lâu rồi cục có phát hiện gì mới không?” Kỷ Trình Trình bắt đầu đi lắc đầu. “Ngoại trừ đồ đạc đồ vỡ thì không có manh mối gì nhưng tớ phát hiện ra một chuyện rất thú vị.” Giữa ngón cái và ngón trỏ của cô kẹp một mảnh nhỏ trong suốt như quả cầu, người bình thường căn bản sẽ không chú ý tới nhưng cô lại nhìn ra. Trong lòng Đinh Vũ thầm chấn động, thứ Kỷ Trình Trình cầm trên tay chính là mảnh da bị rách hôm qua, rốt cục cô ta kiểm tra các thứ là muốn làm gì? “Đây là cái gì?” Mọi người nhìn vào tò mò hỏi. “Tôi cũng không biết, để mang về nghiên cứu đã.” Tâm Nhu thật sự không hiểu cái này với nghiên cứu kia có gì hay mà Trình Trình lại hứng thú. Nhưng Trình Trình vốn cư xử không giống người bình thường, cô cũng không hỏi lại nhiều. Thi Dịch Phàm thấy mình ít được chú ý đã lâu, vì muốn có cơ hội ở cùng Tâm Nhu, hần chân thành mời: “Tâm Nhu nếu tiện có thể cùng anh dùng cơm trưa không, anh muốn thảo luận về thiết kế của em.” Lời này vừa nói ra quả nhiên có hiệu nghiệm ngay lập tức, thu hút ánh mắt Tâm Nhu. “Được! Không thành vấn đề.” Không biết thiết kế của mình có được chọn hay không, cô lập tức gạt đầu, không phát hiện ra

sắc mặt Đinh Vũ đứng bên cạnh đã đen đi vài phần. Đường Thu Sinh đứng một bên cũng khích lệ, một là vì hấn và Thi Dịch Phàm sớm đã bàn trước, hai là hấn cũng nhân cơ hội này mà ở cùng Đinh Vũ nhiều hơn. Nếu Dịch Phàm mời em gái thành công thì hấn cũng sẽ làm y hệt với Đinh Vũ. “Đinh Vũ, anh biết một nhà hàng rất được, nếu có thể, anh muốn mời em ăn cơm.” Hấn lấy hết dũng khí mời, mong có được nụ cười xinh đẹp của giai nhân. “Được. Đây là vinh hạnh của em.” Đường Thu Sinh thoáng chốc mở cờ trong bụng: “Thật sao?” “Đúng lúc em cũng đói bụng, nếu mọi người đều phải ăn cơm thì chúng ta cùng đi luôn đi!” Hấn tươi cười để nghị, quay sang Trình Trình mời, “Kỷ tiểu thư có hứng thú cùng chúng tôi ăn một bữa không?” Tâm Nhu nghe xong rất hưng phấn phụ họa: “Đúng rồi, đúng rồi, Trình Trình cùng đi đi!” Thật tốt quá, càng nhiều người càng tốt, cô rất thích những nơi náo nhiệt. Đôi mắt đẹp thông minh của Kỷ Trình Trình chợt lóe, tựa hồ nhìn ra chút manh mối. Đường như Đinh Vũ cố ý, không biết trong lòng người này đang nghĩ gì. Thôi, đi chơi một chút cũng được. “Được. Đúng lúc hôm nay tớ xin ra ngoài tìm tư liệu, đi lâu cũng không sao hết.” Cô nói dối. “Đi thôi, đi ăn cơm thôi!” Tâm Nhu đi tiên phong vỗ tay khen ngợi, lập tức tay phải kéo Đinh Vũ, tay trái lôi Trình Trình, không chờ được mà muốn đi ngay. Đường Thu Sinh cùng Thi Dịch Phàm đứng sững sờ tại chỗ, không lường trước được kết quả lại biến thành bữa cơm chung, hai người nhìn nhau cười khổ, buộc lòng phải chấp nhận, oan ức mà đi theo phía sau.

9. Chương 09

Đường Tâm Nhu hốt hoảng! Cô không rõ chén thủy tinh tại sao lại bị vỡ nát? Tiếng thủy tinh vỡ làm cô kinh ngạc quay người lại, nhìn ngay thấy tay Đinh Vũ đẩy mảnh thủy tinh và máu. “Cô bị thương rồi!” Cô kêu nhỏ, lập tức giật lấy tay hấn, vội vã rửa sạch mảnh thủy tinh còn vương lại, sau đó lấy hòm thuốc khử trùng. “Tại sao lại thế? Đau không? Chờ một chút, tôi lập tức bôi thuốc cho cô.” “Không cần.” Hấn rút tay lại, lấy lưỡi liếm máu trên tay, hoàn toàn không để vết thương ở trong mắt. Đường Tâm Nhu lúc này mới để ý thấy Đinh Vũ không giống thường ngày, Đinh Vũ trước đây luôn dịu dàng, hài hước còn Đinh Vũ trước mắt lại vô cùng lạnh lùng giống như một người khác vậy. Tự nhiên Đường Tâm Nhu cảm thấy bản thân chưa hề quen biết cô. “Vũ, sao cô lại khỏe vậy?” Cô thật cẩn thận hỏi. Thấy Đinh Vũ mất hứng, không xong rồi! Cô sợ nhất là Đinh Vũ tức giận, nếu cứ như vậy thì cô không thể an tâm ra khỏi nhà, cả ngày tâm trí đều không yên. “Vũ...” “Không liên quan tới tôi!” “Sao lại không liên quan tới tôi, chúng ta chẳng phải là chị em tốt sao? Hay là tôi nói chuyện gì làm cô không vui?” “Đúng vậy.” Lúc này, hấn trả lời chắc nịch rồi lập tức chỉ trích tội trạng của cô, “Lần trước là ai nói muốn cảm ơn tôi làm người mẫu giúp nên hôm nay nấu đồ ăn ngon cho tôi?” Nghe hấn nhắc, Tâm Nhu rốt cục cũng nhớ ra hình như mình từng nói như vậy, cô thật sự đã quên sạch. Nhìn chằm chằm Đinh Vũ, hai tay cô tạo thành hình chữ thập, áy náy nói: “Vũ... Thế này đi, lần sau có thời gian tôi sẽ bù cho cô.” Cô nũng nịu nói, hy vọng có thể làm tiêu tan nỗi bức bối trong hấn. “Nói không giữ lời, tôi không thêm tha thứ cho cô, hôm nay tôi thực sự rất đói bụng. Thôi quên đi.” Hấn phụng phịu đáp, thái độ vô cùng lạnh lùng làm cô hoảng hốt. “Đừng như vậy mà, phải làm thế nào thì cô mới chịu tha thứ cho tôi? Chỉ cần cô mở miệng thì chuyện gì tôi cũng đồng ý.” Khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi quay lại, nhíu mày: “Hả? Tôi nói gì cô cũng nghe theo sao?” “Ví dụ như làm bao cát cho cô đánh hoặc muốn tôi học tiếng chó sủa, trồng cây chuối, cái gì cũng có thể.” Nhìn sắc mặt Đinh Vũ hơi giãn ra giống như không tức giận nữa, lại tỏ vẻ có thể thương lượng làm cô càng nói hăng say: “Hoặc buổi tối tôi sẽ về làm đồ ăn khuya cho cô.” Cô biết Đinh Vũ rất thích đồ ăn cô nấu. Đáy mắt Đinh Vũ hiện lên vẻ ranh ma, hấn cười bí hiểm, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo cô lại gần. Tâm Nhu ngoan ngoãn ghé mặt qua, tò mò hỏi: “Cô muốn ăn gì?” Đôi môi đẹp mê cười kèm theo nụ cười gợi ý món đồ ăn thứ nhất: “Tôi muốn ăn cô.” ? Cô nghe xong thấy thật buồn cười. Đinh Vũ muốn ăn cô? Ha ha, chắc chắn là nói giỡn. “Hơn nữa tôi muốn ăn món trắng miệng trước.” “Món trắng miệng là cái gì?” “Môi cô.” Nói xong hấn cúi người xuống, môi phủ lên môi cô, không khách khí mà hưởng thụ. Đường Tâm Nhu bình tĩnh, sấm sét nổ đùng đùng trên đỉnh đầu, não đình chỉ hoạt động, máu ngừng lưu chuyển, ngay cả hô hấp cũng không thông, ngoại trừ miệng vẫn còn dây dưa, còn lại dường như có một ngọn lửa đang cắn nuốt thần trí của cô. Sao lại thế này? Đinh Vũ hôn cô? Trời ơi! Đường Tâm Nhu giống như bị bồng, hai tay đập loạn xạ, mặt đỏ như khỉ, kinh ngạc trợn mắt nhìn Đinh Vũ. “Sao cô lại... Tôi... Không thể nào...” Cô bị dọa đến mức ngay cả nói cũng không xong. “Ngạc nhiên gì chứ? Chỉ là ăn món trắng miệng thôi mà.” Đinh Vũ

liềm liềm cánh môi, cơn tức trong bụng đã tiêu tan hơn phân nửa. “Sao cô lại hôn tôi... Không thể được...” Có thể dọa cô thành bộ dạng như gặp quỷ này, tâm trạng hẳn cũng tốt lên. Hắn không nhịn được cười xấu xa, hóa ra hôn cô lại có thể mang đến cảm giác thành công lớn đến thế. “Sao lại không thể? Chính cô nói tôi làm gì cô cũng đồng ý.” “Nhưng mà... nhưng mà...” “Tôi không những muốn ăn miệng cô mà khuôn mặt, lỗ tai, cò cùng toàn thân từ cao đến thấp tôi đều muốn ăn sạch.” Tâm Nhu tựa người vào bức tường sau lưng, cả người như tiêu bản dán trên vách tường, trông mắt mở to nhìn Đinh Vũ đang từng bước tới gần. Cô thấy Đinh Vũ trước đây dịu dàng vô hại còn Đinh Vũ trước mắt càng nhìn lại càng thấy tà ác. Chúa ơi! Cô gặp phải một cô gái bị les?! “Đừng tới đây! Cẩn thận tôi đánh cô đó!” Đường Tâm Nhu bày ra tư thế quyền anh, cô đánh đàn ông không chút lưu tình nhưng đánh phụ nữ thì trong thời gian ngắn cô không thể nào hạ thủ được, đành phải lùi từng bước một ra phía sau. Con mồi tới miệng sao có thể để chạy mất chứ? Hắn biến sắc, cả người phát ra khí thế cương quyết làm cô hốt hoảng, bản năng tự vệ thúc đẩy cô tung quyền công kích. Nhưng mà tại sao hết lần này đến lần khác đều trượt? Tâm không chuyên, ý không thông, cô khiếp sợ không dám tin mà làm rối loạn trận chiến, thân thủ bất phàm của đối phương khiến cô dần rơi vào thế hạ phong. Không thể nào! Một âm thanh vang lên trong đầu, hóa ra Đinh Vũ chẳng những không yếu ớt, nhu nhược mà ngược lại công phu rất cao, thân thủ nhanh nhẹn. Không đầy mười chiêu, cô đã trở thành bại tướng dưới tay Đinh Vũ, bị nhốt trong lồng ngực dưng mãnh của hắn. “Má ơi! Buông ra! Cút ngay! Tôi không có hứng thú với les đâu!” Cô ra lệnh, hai tay nện vào người hắn, dưới tình thế cấp bách không biết đã kéo xuống cái gì mềm mềm. Đường Tâm Nhu trợn mắt, thò tay mở hai lớp tròn tròn đó ra, cẩn thận nhìn, gắng sức nhìn, đồng tử trợn to mà nhìn! Cô không nhìn lầm đấy chứ, đây là...? Ai tới nói cho cô rằng đây chỉ là một cơn ác mộng đi, cô không thể tin vào mắt mình, ngực Đinh Vũ vô cùng bằng phẳng, so với sân bay còn phẳng hơn! Chuyện này làm cô kinh hãi mở miệng lớn đến mức sắp trật khớp miệng, một chữ cũng không nói được. Đinh Vũ một phen đổ mồ hôi lạnh, theo bản năng mà vượt vút chỗ đau trong ngực. Nắm đấm của cô gái này đúng là làm từ sắt, có thể đứng ngang hàng với long trảo công (công phu móng rồng), tuy là ngực giả nhưng vẫn rất đau. Nhìn vẻ mặt không dám tin của cô, hắn thoải mái mở miệng: “Đừng lo, của em lớn hơn.” Hắn khôi phục lại giọng nói thật của mình, không hề có ý che giấu. Đường Tâm Nhu bị chấn động lẫn nữa. Cái gì? Giọng nói đàn ông? Cơn lạnh run từ lòng bàn chân lan tới đỉnh đầu, Tâm Nhu hoảng sợ nhận thấy cô ta, à không, hắn ta là một tên đàn ông với nụ cười tà ác! Đinh Vũ thường thức vẻ mặt như gặp quỷ của cô, rất mong chờ phản ứng của cô khi biết mình không phải phụ nữ. Khuôn mặt khôi ngô chậm rãi kề bên mặt cô, giọng nói trầm thấp vô cùng mềm nhẹ tuyên bố từng chữ. “Như em thấy đấy, anh là đàn ông.” Đường Tâm Nhu hoảng sợ lùi đến góc tường, như nhìn thấy quỷ, bởi vì sự việc xảy ra quá nhanh khiến cô vô cùng bối rối, chỉ kịp cầm một cái ghế lên làm vũ khí. Cô không sợ hổ phỉ, còn dám vật lộn với kẻ trộm, lại càng không sợ chết nhưng đừng một cái, cô gái cô đối xử như thân thiết chị em qua một đêm đột nhiên biến thành đàn ông, nghĩ đến trước đó cùng người này mỗi ngày chung giường làm cô thực sự sợ hãi. “Rốt cuộc anh là ai?” Giọng nói của cô run run. “Bạn cùng phòng với em, ở chung nhà kiếm luôn chung gối.” Hắn trêu ghẹo, gỡ mái tóc giả trên đầu xuống, thường thức vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm thú vị của cô. “Ông trời ơi! Anh thật sự là đàn ông... là đàn ông...” Cô thì thào, lần này quả thực cô bị đả kích không nhỏ. Vậy là mỗi ngày cô đều ngủ chung với đàn ông ư? “Đừng làm như tận thế đến nơi rồi chứ!” “Anh có mục đích gì?” Đinh Vũ bị cô câu áo nên lộ ra bờ ngực săn chắc. Cô còn tưởng khi mình mắng hắn, hắn sẽ tiếp tục gây rối, nên đã thủ thế chuẩn bị thoát ra ngoài nếu hắn có thêm bất cứ hành động gì. “Bắt người.” Hắn quăng ra câu trả lời, hoàn toàn không thêm để ý đến câu uy hiếp của cô, đi đến trước tủ quần áo. Đường Tâm Nhu đi theo phía sau hắn nhưng vẫn duy trì khoảng cách như cũ, cô tức giận phản bác: “Anh chính là...” “Nếu anh là em thì sớm đã bị ăn rồi!” Hắn quay đầu, ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm cô làm hai gò má của cô đỏ bừng lên. “Anh cút đi!” Hắn lắc đầu, nhắc nhở cô: “Đừng quên tiền thuê nhà là anh trả, hơn nữa em còn nợ tiền anh.” Hắn cầm lấy một cái khăn bông, vắt lên vai, cầm theo ít đồ rửa mặt đi về phía phòng tắm. “Tôi trả lại tiền cho anh! Anh cầm tiền rồi cút đi!” “Không thể được.” “Vì sao?” Vừa bước về phía phòng tắm hắn vừa cười tà ác với cô, “Vì anh còn muốn ở đây.” Mở vòi nước, hắn thoa xà bông lên mặt, bắt đầu tẩy trang hoàn toàn. Hắn không sợ cô thừa dịp này công kích hắn vì hắn biết cô nhất định sẽ không làm vậy. Tâm Nhu tức muốn chết, giờ là thời cơ tốt nhất để tấn công hắn nhưng cô chậm chạp không hạ quyết tâm được. Đối phương hoàn toàn không sợ cô đánh lén, không lo lắng hay buồn bực, hắn thoạt nhìn chẳng hề giống người cô gặp hàng ngày chút nào. Nếu hắn thực sự có ý đồ quấy rối thì không thể cùng cô chung giường lâu như vậy mà chưa từng làm tổn hại cô. Không đúng, không đúng! Hắn lợi dụng thân phận con gái cố ý ngủ chung giường cùng cô, tìm cơ hội ôm cô, thậm chí thân thể đều bị hắn nhìn hết, vừa rồi lại còn hôn cô, đây không phải cợt nhả thì là gì? Cho nên hắn vẫn là... Tuy nhiên bọn họ chung giường lâu như vậy, theo lý thì

hắn có cơ hội chiếm giữ cô nhưng lại không ra tay, đúng là không thể hiểu nổi! Trời ơi! Cô cảm thấy đầu mình sắp nổ tung ra rồi, suy nghĩ hỗn loạn không ngừng, cầm một cái ghế lên không biết có nên đi đến đập bể đầu hắn không nữa. “Hà... Thật thoải mái.” Đinh Vũ từ phòng tắm đi ra, dùng khăn mặt lau tóc, khuôn mặt và nửa người trên. Sau khi tẩy bỏ lớp da làm từ nhựa cao su, hắn đã khôi phục lại bộ dáng đàn ông vốn có. Gương mặt tuấn tú lộ ra, tóc đen rối tung hỗn độn, cằm còn lấm chấm ria mép mới mọc trông vô cùng phong độ. Tâm Nhu ngẩn người nhìn, không thể tưởng tượng được hắn từ phụ nữ biến thành đàn ông mà trông vẫn đẹp như cũ, khuôn mặt khôi ngô khiến người ta phải thất thần. Đinh Vũ để mặc cho cô nhìn mình chăm chăm, hắn thích bộ dáng si ngốc này của cô, có thể mê hoặc cô thì thật tốt. “Nếu ngắm chưa đủ thì anh rất vui lòng làm cho em nhìn đủ.” Tâm Nhu đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mình đang nhìn chăm chăm vào người ta. Thật xấu hổ! “Anh nói hươu nói vượn gì vậy, ai thích anh chứ? Anh chẳng qua chỉ là một kẻ thích đóng giả làm phụ nữ mà thôi!” Hắn trợn trừng đôi mắt sắc bén làm cô sợ tới mức tim vọt ra ngoài. Nói thật, khôi phục bộ dáng đàn ông, khi hắn tức giận càng thêm đáng sợ, nếu đánh nhau thì chưa chắc đã bại nhưng luận về khí phách thì cô kém hơn. “Anh muốn làm gì?” Cô nắm chặt tay vào thành ghế dựa, phát ra khí thế: Có giỏi thì qua đây, xem ai sợ ai! Đinh Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, vẫn chưa có hành động gì. Ở chung mấy ngày, tính cách nóng nảy của hắn đã giảm đi không ít, nếu so sánh với tính tình nóng nảy của hắn trước đây thì đối phương chắc chắn không có cơ hội nói chuyện cùng hắn. Bởi đối phương là cô nên hắn đặc biệt khai ân. Đinh Vũ đem sự chú ý chuyển sang tủ lạnh, mở một lon bia uống, cảm giác mát lạnh lan vào trong miệng khiến tâm trạng hắn tốt hơn một chút, ánh mắt sắc bén mới quay về trên mặt. “Anh giả nữ là vì muốn dụ Mai Côi Chi Lang chứ không phải để đùa giỡn em. Lần trong ngõ nhỏ đó nếu không phải em dùng gậy đánh ngất Mai Côi Chi Lang, phá hoại kế hoạch của anh thì anh đã sớm tóm gọn toàn bộ bọn chúng, cũng không để cho hai gã Mai Côi Chi Lang còn lại tiếp tục nhõn nhõn ngoài vòng pháp luật.” Nói xong lại uống một ngụm bia to. Đường Tâm Nhu nghi hoặc hỏi: “Dụ Mai Côi Chi Lang? Anh là cảnh sát?” “Không phải.” Câu trả lời của hắn làm cô mơ hồ, không phải cảnh sát, chẳng lẽ cũng giống cô là người giàu lòng chính nghĩa, yêu Tổ quốc sao? “Không phải chỉ có cảnh sát mới muốn bắt chúng.” Hắn vo tròn lon bia rồi, tiện tay quăng vào sọt rác trong góc tường. Tâm Nhu thầm đổ mồ hôi lạnh. Chỉ cần động tác đơn giản này cũng thấy thân thủ đối phương không hề kém, muốn vo lon bia thành một cục sắt rúm ró thì cần sức mạnh rất lớn, cô lập tức liên tưởng đến chiếc chén thủy tinh vừa nãy liền bưng tỉnh hiểu ra, lại khiếp sợ lần nữa. Cô dường như nhớ ra một số chuyện rất quan trọng nhưng không cách nào gắn lại thành một suy nghĩ hoàn chỉnh. “Anh muốn bắt Mai Côi Chi Lang thì cứ bắt, vì sao lại tới tìm tôi?” Đinh Vũ cười lạnh một tiếng làm cô sởn gai ốc, cả người nổi da gà. Quái, sao cô lại có một cảm giác như chột dạ? “Vì sao ư?” Đinh Vũ từng bước tới gần cô, “Có lẽ anh nên nhắc em nếu không phải do em cản trở thì anh sớm đã bắt được Mai Côi Chi Lang.” “Ai mà biết được chứ? Trên mặt anh đâu có viết chữ ‘Đang bắt người xin đừng quấy rầy’, hơn nữa ai mà đoán được anh đóng giả làm nữ! Anh đừng qua đây!” Cô cảnh cáo đồng thời không ngừng lùi ra sau duy trì khoảng cách với hắn. “Ngoài lần đó ra còn có hôm kia em lấy gậy đánh anh, giẫm lên người anh ngay lúc anh cùng hai gã Mai Côi Chi Lang đang giao đấu! Lần thứ hai em lại phá hỏng chuyện tốt của anh.” Cô ngây người: “Hà? Người kia là anh?” “Không thể sao? Có muốn nhìn vết sưng trên đầu cùng dấu chân trên lưng của anh không?” Nụ cười trên mặt hắn thâm sâu làm người ta càng nhìn càng sợ hãi. Đường Tâm Nhu vừa lùi ra sau vừa ấp úng đáp: “Cái này đâu thể trách tôi, nếu có người xông vào nhà của anh, anh sẽ mặc kệ ngồi nhìn chác? Huống hồ tôi tưởng đó là kẻ trộm, ai biết là anh chứ? Còn nữa, tôi cảnh cáo anh đừng có qua đây!” Cô bất đắc dĩ cầm ghế tựa đập vào người người hắn, nhưng không dùng toàn bộ sức lực nên bị hắn tay không cướp lại, quăng sang một bên. Hắn không thèm để ý, nhanh chóng đi tới trước mặt cô, đẩy cô vào góc chết. Sau khi hắn khôi phục bộ dáng đàn ông thì đây là lần đầu tiên hai người tới gần như thế. Cô bị hắn vây chặt trong góc tường nhỏ, ngực gần như dán trên thân thể nhanh nhẹn dưng mãnh của hắn. Hơi thở ấm nóng của Đinh Vũ vây quanh mặt cô làm tim cô đập nhanh hơn, hô hấp trở nên dồn dập. Đinh Vũ cẩn thận quan sát cô, rõ ràng không biết phải làm sao. Hắn cố gắng duy trì dáng vẻ bình tĩnh nhưng ánh mắt lại vô cùng bối rối. Khoảng cách hai người ám muội như vậy lại thêm đáng vẻ e lệ của cô khiến hắn khó có thể kháng cự. Hắn vươn tay lướt nhẹ qua hai má cô, động tác như lông chim xẹt qua, hết sức nhẹ nhàng, dịu dàng. Hắn khàn khàn nói: “Cô bé, em bị Mai Côi Chi Lang tìm tới có biết không hả? Nếu không có anh thì em sớm đã bị bọn chúng ức hiếp rồi.” “Chuyện này cũng có khác chuyện anh bắt nạt em là mấy đâu?” Cô muốn nói bằng ngữ khí lạnh lùng uy nghiêm nhưng sau khi thanh âm phát ra lại trở nên mềm mại vô lực, nghe như đang muốn làm nũng với hắn. Đinh Vũ cười vô cùng dịu dàng, khàn khàn đáp, “Không giống, anh bắt nạt em vì anh thích em.” Đối thoại chấm dứt khi môi hắn bao phủ lấy môi cô, hơn nữa đây không phải nụ hôn cướp đoạt mà là cưng chiều. Hắn muốn có cô khi người đàn ông trong

mơ của cô xuất hiện, lòng hần bắt đầu nảy sinh ý muốn chiếm giữ cô, hần rất hợp ý con mồi này, tuyệt đối không để kẻ khác từng bước cướp lấy cô. Nụ hôn nhu tình này cùng hình tượng bá đạo của hần thực không hợp làm cô hoang mang nhưng lại càng bị hần thu hút. Phương pháp hôn của hần rất cao siêu, khéo léo mở môi cô ra, đầu lưỡi trơn bóng nhơn cơ hội mà tiến vào, sau đó cả cô và hần người hừng hực như lửa. Phương thức yêu của hần rất tàn khốc làm cô không thể kháng cự, ai có thể ngờ được một người đàn ông vì muốn tiếp cận mình mà đóng giả thành nữ chứ. Tuy rằng hần lừa cô nhưng cũng chính hần đã bảo vệ cô làm cô rất cảm động. Cô không cự tuyệt hần, hần càng được dâng chân lân dâng đầu. Cô biết như vậy thật điên khùng nhưng vẫn không tài nào dè nén được nội tâm đang kích động. Nói không chừng, từ lúc ánh mắt giao nhau cô đã bắt đầu yêu mến người này. Trong lúc hai môi đang triển miên dần tạm nghỉ, giọng nói của cô vẫn còn lưu lại cảm xúc mạnh mẽ vừa rồi, thở dốc, khàn khàn hỏi: “Rốt cuộc anh là ai?” Cô muốn biết, cô nhất định phải biết! Con người sắc bén nóng bỏng nhìn cô thật lâu, cho đáp án. “Thợ săn.”

10. Chương 10

Cô khiếp sợ thật lâu, từ đầu đến cuối không thể tưởng tượng nổi thực sự có nghề thợ săn này. Cô vẫn được nghe liên tục từ miệng người bạn tốt Kỷ Trình Trình nhưng vốn không tin là thật. Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì cô đến bây giờ vẫn không tin thợ săn thực sự tồn tại. “Anh thật sự là thợ săn sao? Chính là người nhận tiền của người ta rồi giúp họ bắt người, có phải không?” Tâm Nhu đi theo sau hần truy hỏi. “Không khác biệt lắm.” Đinh Vũ đi tới tủ quần áo, vừa lấy trang phục nam vừa trả lời câu hỏi của cô. “Không khác biệt lắm là ý gì? Tức là không phải à?” Đinh Vũ liếc mắt nhìn cô, trầm ngâm trong chốc lát mới dời ánh mắt đi, tiến về phía cô giải thích: “Chính xác là, căn cứ theo yêu cầu của khách hàng mà quyết định phương thức đi săn, nếu bọn họ muốn bắt người thì bắt, còn nếu họ muốn dạy dỗ đối phương thì chúng ta giao người đó cho họ dạy dỗ.” “À!” Cô gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Khách hàng gọi món còn anh phụ trách dọn bàn.” “Đúng vậy!” Tâm Nhu ngừng tám tặc rồi quay sang tự lẩm bầm một mình. Hóa ra thực sự có thợ săn, ngay cả việc này cũng có thể đem ra mua bán, thế gian thực sự không thiếu điều lạ! “Phiền em!” Đinh Vũ yêu cầu cô xoay người lại để hần thay quần áo. Tâm Nhu nghe lời, đưa lưng về phía hần, tiếp tục nói ra phán đoán của mình: “Cho nên anh muốn bắt Mai Côi Chi Lang không phải vì muốn nộp cho cảnh sát mà là có người trả tiền muốn anh bắt chúng?” “Đúng.” “Khó trách anh muốn giả nữ, vì hình dạng này mới có thể dẫn dụ được Mai Côi Chi Lang. Đúng là biện pháp thông minh!” Đinh Vũ không nén nổi buồn cười, cô bé này cứ mở miệng là nói không ngừng, chẳng những tò mò với thân phận của hần mà còn bắt đầu nghiên cứu nghề nghiệp của hần. Còn có một vấn đề mà Đường Tâm Nhu nhất định phải hỏi. “Làm nghề này một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền?” “Bí mật kinh doanh.” Cô kháng nghị: “Nói một chút sẽ chết sao? Như vậy chúng tôi anh không tin người ta.” Sau lưng, Đinh Vũ bắt đầu cười khê, cuối cùng cũng quyết định nói cho cô. “Nếu hoàn thành một giao dịch thì có thể du lịch bốn phương, một năm không cần làm việc.” Đường Tâm Nhu nghe xong vô cùng kinh ngạc, trái tim đập thình thịch kích động ~ Cô vụng trộm liếc mắt, phát hiện hần đã thay xong một chiếc quần bò đơn giản kèm áo sơmi mới xoay hần người lại. Hần thoát nhìn rất tuần tú làm cô cảm thấy hứng thú, vụng trộm ngắm nhìn hần. Đinh Vũ đem một ít vật tùy thân bỏ vào túi hành lý to, từ đầu đến cuối Tâm Nhu vẫn luôn đi sau hần. Tâm Nhu tò mò kiểm tra thiết bị của hần, nếu trước mặt cô hần tự nhiên sửa soạn đồ tức là hần không ngại cho cô nhìn, Tâm Nhu lẩm bầm hồi lâu rồi tự động cầm một cái bình mở ra xem. “Đây là cái gì?” Cô hỏi. “Dầu ngụy trang.” Cô nghe mà không hiểu, hỏi tiếp: “Dùng để làm gì vậy?” Cục cưng tò mò đặt câu hỏi, hần cũng không để ý mà trả lời tất cả. “Thoa trên mặt, khi nó vừa tiếp xúc với da thì sẽ đông lại tạo thành da giả, có thể tân trang khuôn mặt.” Đường Tâm Nhu hiểu ra, gật gù đầu, “Hóa ra anh dùng cái này để che râu, thảo nào làn da lại mịn màng đến vậy.” “Anh lừa em thật là thảm!” Những lời này cô chưa nói ra miệng, mà chỉ đưa mắt lườm hần một cái. Dem dầu ngụy trang quăng ra phía sau, cô cầm lấy hai cái vòng tròn quen thuộc kia lên, cái này còn mềm mại hơn cả cao su, đeo vào càng thêm giống phụ nữ. “Anh nhờ ai làm vậy?” “Bí mật kinh doanh.” Tâm Nhu trừng mắt nhìn hần, giận dữ buông một câu, “Keo kiệt.” Gương mặt cô tràn đầy hứng thú, tiếp tục đem túi hành lý của hần biến thành món đồ chơi sờ tới sờ lui nghiên cứu. Cô thật sự là một cô bé đáng yêu, Đinh Vũ không ngừng cười, say đắm nhìn vẻ mặt xán lạn của cô. Có thể thấy cô không giống các cô gái chơi búp bê hay chơi trò gia đình khác

mà giống như một cậu bé thích bắn súng, cười ngửa đi đánh giặc. Chuẩn bị đầy đủ xong, hắn kéo khóa roẹt một cái. “Anh muốn đi săn Mai Côi Chi Lang?” Cô thoáng cái đã đoán đúng nhưng lại không nhận được câu trả lời của hắn, giây tiếp theo đã bị hắn không khách khí ôm vào trong ngực, ngẩng đầu đúng lúc hắn cúi xuống hôn. Lúc đầu cô từ chối hắn không phải là vì không thích hắn, chẳng qua bạn cùng phòng đột nhiên từ nữ biến thành nam thì cô cần có chút thời gian thích ứng. Ban đầu cô nghĩ Đinh Vũ là nữ nên rất thích hắn, không ngờ rằng Đinh Vũ lại là nam. Tuy vậy hắn vẫn rất hấp dẫn, đầy ma lực. Lúc đầu cô còn giãy dụa nhưng cuối cùng cũng để tùy ý hắn, lưỡi hắn dầy đưa mãnh liệt, hai tay không ngừng làm loạn trên người cô. Không cần nói cũng thấy rõ thân thể đã biểu đạt lòng cô chấp nhận hắn. Mãi cho đến khi hắn rời cánh môi đi, cô mới có thể hô hấp, há to miệng thở phì phò, môi bị hắn hôn tới sưng đỏ, không nhìn được tròng mắt lờm lờm một cái, vẻ mặt hết sức thẹn thùng. “Miệng bị anh hôn, người bị anh bế, mỗi ngày cùng anh ngủ chung, cái gì cũng bị anh nhìn hết, vậy anh cũng nên nói cho em biết tên thật của anh chứ?” Hắn cười đáp: “Đinh Vũ” “Anh thật sự tên Đinh Vũ sao?” “Vũ trong vũ trụ.” Đường Tâm Nhu gật gù, lặp lại tên của hắn: “Đinh Vũ.” Hắn trêu chọc cô, ranh ma đề nghị: “Em vẫn có thể tiếp tục thân mật gọi anh là Vũ” Tâm Nhu không phục lấy tay đánh hắn, hai má cô đỏ bừng khiến hắn cười to, đem tay cô đặt trong lòng bàn tay to lớn của hắn dặn dò: “Anh sẽ sớm trở lại, chờ anh!” Cô không đồng ý: “Em cũng muốn đi.” “Cái gì?” “Anh muốn đi bắt Mai Côi Chi Lang, em cũng muốn gia nhập, tiền thù lao chia ba nhé!” Cô toét miệng cười, nếu đã biết thân phận của hắn lại còn có cơ hội kiếm tiền như vậy, cô đương nhiên muốn bám hắn thật lâu. “Em...” “Giá cả có thể thương lượng nhưng không thể từ chối. Mặc kệ anh, em nhất định phải tham gia vụ này. Anh nói Mai Côi Chi Lang muốn tìm em báo thù đúng không? Ngồi chờ chết không bằng chủ động tấn công, em không muốn làm con mồi, em muốn làm thợ săn.” Ánh mắt Đinh Vũ sáng ngời nhìn gương mặt hăm mộ của cô. “Em muốn làm thợ săn?” “Đúng!” Câu trả lời của cô vô cùng rõ ràng. Đinh Vũ hiểu rằng Tâm Nhu tuyệt đối đủ tư cách, công phu của cô rất tốt, lá gan cũng đủ lớn, sau một thời gian huấn luyện nhất định sẽ trở thành một thợ săn xuất sắc. “Chẳng phải em có hẹn cùng tên họ Thi sao?” Đúng rồi! Hắn không đề cập tới thì cô cũng quên mất. “Gọi điện nói hủy hẹn là được.” “Em không muốn trở thành nhà thiết kế thời trang nữa à?” Cô lắc đầu, không nén được hưng phấn đáp: “So ra thì ngành thợ săn này thú vị hơn nhiều, chẳng những có thể hoạt động gân cốt mà lại không cần suốt ngày ngồi lì trên bàn vẽ bản thiết kế đau hết cả thất lưng. Hơn nữa em thiết kế nhiều như vậy nhưng đều bị trả về, em vẫn thường hoài nghi liệu có phải mình không có tài trong lĩnh vực này hay không. Chi bằng bồi dưỡng thành thợ săn có lẽ thích hợp hơn!” Ha ha, quan trọng là có nhiều tiền, chỉ cần điểm này thôi cũng đủ để cô lập tức xếp bút nghiên theo việc binh đao rồi. Đinh Vũ suy nghĩ thấy việc cô làm thợ săn là hoàn toàn có thể thực hiện, cẩn thận hỏi: “Em thật sự muốn trở thành thợ săn?” “Đúng.” Cô ra sức gật đầu, thái độ cực kỳ kiên định, chưa bao giờ có việc gì làm cô thích thú đến vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. Nhìn vẻ mặt chờ mong của cô, khóe miệng khô ngò của Đinh Vũ cong lên một độ cong thật đẹp. “Được rồi.” “Anh đồng ý à?” Cô không kìm được hưng phấn nói “Đừng nóng vội, không phải muốn làm thợ săn là được luôn đâu, còn phải thông qua kì sát hạch của tổ chức nữa.” “Sát hạch cái gì?” “Xem biểu hiện, phản ứng cùng năng lực của em, phải trải qua một thời gian quan sát mới được.” Tâm Nhu chu cái miệng nhỏ nhắn lên, kêu khổ: “Thợ săn mà cũng có thử việc sao? Sẽ không phải là ba tháng đấy chứ?” “Em cho rằng làm thợ săn dễ như vậy à? Thiên hạ đâu có bữa cơm nào không phải trả tiền, nếu muốn trở thành thợ săn thì phải cố gắng, hiểu chưa?” Tâm Nhu gật đầu: “Đương nhiên rồi!” “Nào, còn không nhanh thay quần áo, chuẩn bị đồ đạc trong ba ngày, theo anh đi bắt chúng.” Hắn ra lệnh, hai tay khoanh trước ngực bày ra tư thế sư phụ. “Được. Anh chờ em, rất nhanh thôi, nhớ chờ em nhé!” Nói xong bóng dáng xinh đẹp lập tức trở về phòng, vội vàng đóng gói hành lý. Ba tháng sau, vào một ngày nào đó. Tâm Nhu đang chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn trong phòng bếp thì tiếng chuông cửa vang lên, cô nhìn bếp ánh chùng thời gian vừa vặn, chuyển từ lửa to sang lửa nhỏ, rồi vội vàng đi về phía cửa lớn. Mở cửa ra, khuôn mặt tươi cười của cô nghênh đón người ngoài cửa, nhiệt tình ôm Đinh Vũ một cái. “Anh đến rất đúng giờ!” Ôm cô bé đáng yêu trong lòng, vẻ mặt lạnh lùng của Đinh Vũ đã dần chuyển thành nhu tình. Trên người ôm Tâm Nhu, Đinh Vũ dùng chân đóng cửa lại, ba ngày không gặp, hai người kích động quần lay nhau, ôm hôn nồng nhiệt. “Lần này đi Nhật Bản có thu hoạch được gì không?” Cô hỏi. “Ấn đồ nướng, ngâm suối nước nóng, còn có mỹ nữ làm bạn.” Hắn ra vẻ đứng đắn đáp. Tâm Nhu nện một đấm vào ngực hắn, sáng giọng: “Em hỏi anh có tra ra hành tung của Hảo Cấp Hoa Thâu không? Đùa hoài!” “Đương nhiên tra được, lần ủy thác này ra giá cao như vậy, đủ mua một căn nhà mới cho chúng ta, anh sao dám làm biếng chứ.” Vẻ mặt Tâm Nhu hưng phấn: “Khi nào thì chúng ta xuất phát?” Hắn điểm nhẹ lên chóp mũi cô, cười nói: “Đừng vội, trước tiên phải ăn no thì mới có sức đi săn, lần này con mồi tuyệt đối không thể thoát được, còn nữa...” Hắn lấy trong túi ra một hộp gắm màu tím, “Chúc mừng em từ hôm nay

chính thức trở thành thợ săn, đây là phần thưởng.” Cô vừa mừng vừa sợ, nhận lấy, mở hộp quà ra. Bên trong là một sợi dây chuyền thanh lịch rất tinh xảo, mặt dây chuyền là một hình bầu dục khắc họa vô cùng tinh xảo làm cho cô nhìn chăm chú, không thể rời mắt. Đinh Vũ đeo cho cô rồi nói: “Đây không phải chiếc dây chuyền bình thường, bên trong có thiết bị phát tín hiệu khẩn cấp, khi em gặp nguy hiểm cần người giúp đỡ thì chỉ cần ấn nút bên cạnh, tổ chức sẽ tìm được tung tích của em. Mỗi thợ săn đều có một cái, phải giữ cẩn thận đừng đánh mất, biết chưa?” Cô gật đầu, trông mắt nhanh như chớp tò mò đánh giá sản phẩm khoa học kỹ thuật mới nhất này. Đinh Vũ ôm cô đi vào phòng bếp, mùi gà nướng từ lúc vào cửa đã ngửi thấy làm hân không chờ được muốn nhanh chóng cắn một miếng. “Còn ai đến nữa sao?” Hân nhủ mảy nhìn lượng cơm cùng lượng đồ ăn cô nấu, bắt đầu sinh ra cảm giác không ổn. “Anh ba và Trình Trình cũng tới, vì lâu không gặp nên em mời bọn họ đến ăn cơm, không sao chứ?” Đinh Vũ lạnh nhạt nói: “Anh ba của em đến thì không sao, nhưng đừng ăn chân gà của anh là được.” Tâm Nhu không nén được bật cười: “Yên tâm, lần này em chuẩn bị rất nhiều chân gà, đủ để anh ăn thoải mái.” Vừa nói xong thì chuông cửa vang lên lần nữa. “Có thể là bọn họ đến, để em đi mở cửa.” Anh ba và Trình Trình cùng nhau đến, Trình Trình là bạn tốt nhất của Tâm Nhu nên rất thân thiết với người của Đường gia, tiện đường đi cùng xe anh ba đến. Trình Trình không thay đổi, vẫn ăn mặc bảo thủ như cũ, trong tay còn cầm theo quà cho Tâm Nhu. “Vừa nãy đi đường có mua chút bánh ngọt.” “Cám ơn cậu!” Tâm Nhu nhận lấy gói quà, vội vàng bảo họ ngồi xuống. Cô thấy anh ba gầy đi một ít, từ lúc lừa anh ấy rằng Đinh Vũ đã trở về nhà cùng bạn trai, không ngờ tình cảm của anh ấy dành cho Đinh Vũ lại sâu nặng như vậy, mất hẳn một thời gian. Còn bản thân cô sau khi nói bạn trai là Đinh Vũ, người nhà biết được đều rất vui vẻ, liên tục giục cô đưa bạn trai về cho mọi người gặp mặt. Về phần Dịch Phàm thì mãi sau này cô mới biết hóa ra Dịch Phàm tìm cô không phải muốn nói về trang phục thiết kế mà chỉ muốn lấy cớ để theo đuổi cô. Aiz, cô quả thực trời sinh không thể trở thành nhà thiết kế, nếu là trước đây thì nhất định cô sẽ cảm thấy vô cùng khổ sở nhưng hiện tại thì không như vậy, vì cô đã tìm thấy mục tiêu mới. Đối với Dịch Phàm, cô chỉ có thể nói xin lỗi. Duyên phận thực kỳ diệu, nếu có một ngày nó tiến đến mà mình bỏ lỡ thì ngoại trừ nói lời chúc phúc chỉ có thể cười nhẹ. Đoàn người ngồi xuống bàn ăn, vui vẻ thưởng thức bữa cơm trưa, khi ăn anh ba vẫn không nhận được mà hỏi em gái: “Đinh Vũ có liên lạc với em không?” “Anh ấy không phải đang ngồi cạnh em đây sao?” “Anh nói Đinh Vũ kia chứ không phải Đinh Vũ này.” Anh ba tức giận nói. Tâm Nhu thề lưỡi: “Nói giỡn chút thôi mà, em có nhận được điện thoại của cô ấy.” “Thật sao?” Về mặt Đường Thu Sinh thoáng chốc tươi như hoa. “Cô ấy nói tình cảm với bạn trai rất tốt, tính định cư luôn ở đó, không trở về Đài Loan nữa. Cho nên anh ba đừng nghĩ đến cô ấy nữa.” Tâm Nhu cố ý chặt đứt tia hy vọng cuối cùng của anh ba, để anh ấy đừng suốt ngày mở miệng ra là Đinh Vũ, làm Đinh Vũ khó chịu. Bộ dáng đàn ông của Đinh Vũ khác xa với dáng vẻ khi giả nữ, ngay cả Tâm Nhu cũng không nhận ra, cho nên cô rất yên tâm giới thiệu Đinh Vũ với anh Ba và Trình Trình. Vì trùng tên nên lúc đầu bọn họ cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng một thời gian sau cũng thành quen. Trình Trình tốt bụng an ủi anh ba: “Tâm Nhu nói đúng đó, anh Ba. Anh đừng buồn nữa, cuộc đời còn dài, anh nhất định sẽ gặp được người trong lòng. Nếu không, em giới thiệu cho anh vài người làm ở cục cảnh sát, không hề thiếu mỹ nhân cao gầy nhé!” “Cám ơn, khi vết thương còn chưa hồi phục, anh không muốn quen bạn gái.” Từ chối ý tốt của Trình Trình, hân chỉ có thể thở dài một tiếng, bây giờ may ra chỉ có cắn chân gà mới có thể làm tâm trạng của hân tốt lên. Đang muốn vươn tay lấy một cái chân gà thì mới sững sốt phát hiện sáu cái chân gà giờ chỉ còn lại một nửa, nửa kia nằm hết trong bát Đinh Vũ, hiện giờ chỉ còn lại xương. Đường Thu Sinh chau mày: “Người anh em này sức ăn cũng lớn thật.” Tên này thừa dịp hân không chú ý ăn luôn một nửa số chân gà mà hân thích, chia cho Tâm Nhu và Trình Trình mỗi người một cái thì hân nhiều lắm cũng chỉ có thể ăn một cái mà thôi. “Đâu có.” Đinh Vũ không khách khí cắn một miếng to, trả thù lần trước. Mọi người nói nói cười cười làm bữa cơm thêm phần náo nhiệt, tuy nhiên Tâm Nhu phát hiện Trình Trình khi thì dăm chiêu khi thì ngẩn người, dường như đang có tâm sự. “Trình Trình, tập trung ăn cơm đi, cậu đang nghĩ gì thế?” Kỳ Trình Trình đẩy mắt kính đáp: “Tớ đang nghĩ xem vì sao Mai Côi Chi Lang lại mất dạng, không xuất hiện nữa?” Tâm Nhu và Đinh Vũ ăn ý trao đổi ánh mắt, bình thần trả lời: “Có thể chúng đã trốn ra nước ngoài, cảnh sát điều tra gắt gao như vậy, chúng làm sao có cơ hội gây án chứ.” Trình Trình không nghĩ như vậy: “Tớ cho rằng hai tên còn lại nhất định là bị thợ săn tóm rồi.” Tâm Nhu cố ý quở trách: “Cậu còn nghiên cứu thợ săn sao, nội dung này không lấy được kinh phí nghiên cứu đâu! Cậu làm ơn đừng lãng phí tuổi xuân vào đề tài đó nữa.” “Không, tớ tin chắc thợ săn có tồn tại.” Trình Trình cực kỳ cương quyết cho dù người bạn tốt không tin tưởng cô. “Được, được, được, cho dù thợ săn thực sự tồn tại thì cậu định làm gì?” “Đương nhiên là tra ra thân phận bọn họ, vì có một số vụ án chưa giải quyết được mà nguyên nhân chính là do bọn họ. Nếu tố tra ra manh mối nhất định sẽ bắt sạch họ.” Tâm Nhu thầm kêu nguy hiểm, thật may mắn mình không tiết

lộ chuyện gì với Trình Trình. Cô mượn một cái cốc, vòng vo một hồi cũng giục được mọi người mau mau ăn cơm. Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng “tít tít” khiến mọi người sửng sốt. “Tiếng gì vậy?” Trình Trình hỏi. “Không có gì, là tiếng đồng hồ báo thức, để tớ đi tắt.” Cô đứng lên đi vào phòng, ngoại trừ Đinh Vũ và cô hiểu đó là âm thanh gì thì những người khác không chút nghi ngờ tiếp tục ăn cơm. Máy tính trên bàn truyền đến tin tức mật của thợ săn Ung, sau khi Tâm Nhu nhập mật mã lập tức hiện lên một khung đối thoại. “Hoan nghênh em gia nhập hàng ngũ thợ săn, từ giờ trở đi, em đã là một phần tử của tổ chức, chúng ta cấp cho em danh hiệu Phượng Hoàng. Đội ngũ thợ săn hợp tác khắng khít, sau này sẽ cùng em duy trì liên lạc, văn kiện mật gửi kèm sẽ tự động xóa sau 5 phút, có vấn đề gì không?” Tâm Nhu nhanh chóng nhập vài chữ: “Không vấn đề gì, sau này nhờ anh chỉ bảo giúp, Ung.” Nhập xong liền ấn nút gửi, sắp tới sẽ bận rộn đây, khéo môi xinh đẹp của thợ săn Phượng Hoàng cong lên, nở nụ cười tinh quái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cut-ngay-dai-sac-lang>